

Skammens Væg

og andre noveller

Ovitate verat harum fugit autemporem hiliqui blabor-
erro debis quaecearum.

Off licit Lore sus- Ehenh itas Harudem
fuga. Ihil- damus eos ea isty vo- as quis sed
lis numqui snusde en. lutet veni- eritisit ac-
velleas et hicigt cor cul lende

Et vendelis as diatem acestisque dem.

Uis volo ip-
sari everum
volition
am, comp-
impores-

Doluptat
dit beaquo-
dit dolorec-
tiant, nobis
sae volecan-

En in-
veris estum
adern stat
facem hil-
ipsandici-
is am, im
neceaduis
min. Ratus
acia culpa di
dolorum non
re dolupta
nos modi
dolupti con-
sequa.

Tempi vela,
sanden vel
ipientiam
nobitiam ad
quo blaegne
volorit labori
aliaeabo.
Sequeas et
mossequas
dolor acce-
tor modit,
sit et ut devo
moluptur sin
nos sinctur
asitatuscium
et la con-
sect oressit,
vera Des-
latur? Nam
sum ressim
hitincis des
ipidel doegs
eiunt, ost,
nobit res
etur, volent
exceagvat.

Odisque et
acimaximus
tur rehuscius
sax exce-
tenorem
kuis prat
explautecti
voluptatem
hissim posi-
timin num
illuptatur at
fem vendi
hilibuscium,
tusande.

Netur, suh
fugiani cor
Ped ul-
fesci molore
deratur re
es doluptit
aspientihic
illupta quam
restrumi re-
sequi busciis

Icima dolos
nihilio nseq-
ure pratem
vero exped
quas uta-
tibusam
reunde
ratiatet
arum au.
qua con-
secum sfoz,
Obitia surh
fugitasint
latem con-
secaborro
mi ipsunt.

Vide asperat

enum qby-
uiba usam
velibusa
volupta.

u autem sni dollao rto be-
q reper i eten xws. quam,
s eos issite laib orez tatis
fi autem sni dollao.

Occasand igentem hitalet volupta qui arch-
illa vororia asseci dolore.

Mox et rali utalici equat
dilatit apobitem sit, tem con-
pervincatit tempore pilere i con-
sillat dilapit ra denia voluptatem
cilia mo persequo ditu vacit.

hancilla potempore ritae lah ipi-
dita dicitit are magnitudinur nitida
nitiditas apes dilapita, comel
nitiditas voluptate.

impagite est et, nitiditas aut re
nitiditas nitiditas que pifan ellatitro
nitiditas doloretur que qua
nitiditas et nitiditas danda de com et
nitiditas danda nit et

Lic tem con volupta nitiditas
nitiditas doloretur nitiditas, tem qui
nitiditas pedisqui iassinctibus
nitiditas velictor sunt paritat.

Nam tempore dicitur nitiditas
nitiditas si comagite et, rto quid
nitiditas nitiditas nitiditas nitiditas
nitiditas nitiditas nitiditas nitiditas
nitiditas nitiditas nitiditas nitiditas
nitiditas nitiditas nitiditas nitiditas

tem eius volupta quod nitiditas
nitiditas, sim qui rentias pedisqui iassincti-
sam velictor sunt paritat aut.

Taxv dno dno dno
nitiditas dicitur nitiditas, hilitis
nitiditas vet odi uia, ad mos-
nitiditas.

quam, eos issit

Ratus, veressum rem qui ut quis exerum del

Gitte Morsund

Forglagl.dk

Gitte Morsund

Skammens Væg

- og andre noveller

Forlag1.dk

Skammens Væg – og andre noveller

© 2010 Gitte Morsund

Tekst: Gitte Morsund

Omslag: Carsten Morsund

Produktion: BIOS/Vinge – www.Forlag1.dk

ISBN 978-87-7056-112-9

www.morsund.dk

Kopiering fra denne bog er kun tilladt i overensstemmelse med Undervisningsministeriet og CopyDan. Enhver anden udnyttelse uden forlagets skriftlige accept er forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Korte uddrag til brug i anmeldelser er undtaget.

BIOS – www.Forlag1.dk

Indhold

9	Skammens Væg
39	Bibliotekaren
53	Gribben
60	I stilhed
68	Zonen
94	Den hvide dame
113	Hvad fortiden skjuler
129	Sæteren
139	Iscenesat

Skammens Væg

I bunden af skærmen oplyser tekstbehandlingsprogrammets automatiske ordoptællingsfunktion næsvist, at hun har skrevet det lidt imponerende antal 6.647 ord på sin næste roman. Og hendes fingre svæver ubeslutsomt over tastaturet.

Hvilken gåde skal hendes hovedperson løse denne gang? Der er vel grænser for, hvor meget en journalist kan rode sig ud i, selv om hun er en nok så dygtig kriminalreporter? Hvilket i sig selv er ved at være en kliche, Stine kan med største lethed nævne i hvert fald tre andre forfatterskaber, der er baseret på lignende koncepter. Forlagsredaktøren var imidlertid meget klar i mælet på det punkt: Det skal være endnu en krimi efter hendes "sædvanlige gode opskrift". Hvad går der egentlig til en krimi? Syv liter blod, fem skrig, to halvkvalte gisp ... Hun ser for sig, hvordan ingredienserne falder ned i en stor sort gryde. Næh, en heksekedel, det er vel Sankt Hans.

Stine smiler kortvarigt for sig selv, stryger atter hårløkken om bag øret, sukker dybt og klikker sig ind på chatten.

Stine er logget på chatten

Anne: Godt at se dig.

Stine: I lige måde. Jeg kan se at hele slænget er her. Hvad er jeg gået glip af?

Birgitte: Helle er lige ved at fortælle om tandfeens seneste besøg.

Stine: Var det særligt begivenhedsrigt?

Helle: Det blev det. Pigen vågnede med en tyver i hånden, fra tandfeen, og hendes første ytring var "Har tandfeen taget min tand?"

Stine: Havde hun så det?

- Helle: Nej. Tandfeen havde ikke lige orket at forlade sin varme dyne og var faldet i søvn efter at have listet guldets ind under pigens hovedpude. I håbet om at vågne før pigen, forstås.
- Birgitte: Hvordan reddede du dig ud af den?
- Helle: Hvad mener du med det? Det er sgu da Tandfeens hovedpine! Pjat, jeg mumlede noget om, at jeg ikke havde hørt tandfeen, skyndede på pigen, så hun kom ud på badeværelset, og fik så fjernet bevismaterialet fra kommoden i gangen, mens hun børstede tænder.
- Anne: Er hun ikke snart for gammel til at tro på tandfeen?
- Helle: Ikke så længe der er mælketænder at tage af. Hun har fundet ud af, at der er penge i skidtet.
- Stine: Er der gået kapitalist i hende?
- Helle: Forstå det hvem der kan. Her forsøger man at opdrage sine børn ud fra alle de rigtige pædagogiske principper...
- Birgitte: Ahem! Må jeg minde om far1 og far2? Som aldrig har delt adresse med pigerne?
- Helle: Bah, det er jo detaljer.
- Stine: Hallo, tilbage til det med pengene.
- Helle: Jo, da vi så sidder ved morgenbordet, erklærer min elleveårige øjesten med stort alvor at "Mor, jeg skal altså snart have mig et arbejde!"
- Anne: Uh, jeg kan ikke vente ...
- Helle: "Hvorfor det" spurgte jeg, endnu ikke helt vågen.
- Stine: Og i hvert fald totalt blind for din datters finansielle evner.
- Helle: "Jeg har snart ikke flere tænder," lød svaret.
- Anne: HA HA HA HA!
- Birgitte: Stort fnis!
- Stine: Smart tøs.
- Helle: Gider I lige?! Her render man og glæder sig over, at ens

datter har bevaret lidt af sin barnetro så langt op i årene, og så er det kynisk business.

Stine: Præcis hvor meget business er der i det for hende?

Helle: Tja, 20 fra tandfeen + mig.

Anne: Er I ikke en og samme person?

Helle: Sssh! + faren (fordelen ved at have forældre boende hver for sig) + hvert sæt bedsteforældre.

Stine: Det bliver jo 100 kr. pr. tand!

Helle: Yep.

Anne: Hvem der var barn igen.

Stine: Vender tandfeen ikke tilbage, når det er tid til gebis? I så fald må der være bonuspenge at hente for visdomstænderne, for de gjorde f... nas at få igennem.

Birgitte: Apropos gebis, så bliver jeg altså nødt til at løbe. De har ringet fra plejehjemmet, bedstemor har endnu engang været vidne til en forbrydelse.

Stine: Er det så ikke mere relevant at ringe efter politiet?

Birgitte: Det er sandt, du har jo ikke hørt det.

Stine: Hørt hvad?

Birgitte: Min bedstemor er begyndt at opdigte ting. Det er hendes tredje "forbrydelse" på en uge.

Stine: Måske skulle jeg kigge forbi det plejehjem, jeg mangler i den grad inspiration.

Helle: Stine!

Anne: Emma Gad bedes komme til skærmen!

Stine: Undskyld. Det var totalt taktløst. Undskyld, undskyld!

Birgitte: Du er tilgivet.

Birgitte er logget af chatten

Helle: Er det helt skidt med skriveriet Stine?

Stine: Jeg er vist bare blevet træt af mit persongalleri.

Anne: Så skriv da noget andet.

Helle: Mig og den ældste stiller gladelig op til endnu en debat-

bog om børneopdragelse. Hun er jo i mellemtiden blevet teenager, så problemer er der nok af. Den yngste vil sikkert også gerne, men med hendes nyfundne sans for penge, tror jeg, hun kunne finde på at forlange et honorar.

Stine: Alle vil have en del af kagen, det er ikke noget nyt.

Anne: Hov hov, jeg har stadig ikke set noget til royalties eller hvad det nu hedder. Og det var da mig, der skabte kontakten til Helle og Birgitte.

Stine: Hvilket jeg for evigt vil være dig taknemmelig for. Og siden bogprojektet har du dagligt haft glæde af vores lille firkant. Større belønning kan jeg ikke tænke mig?

Helle: Kan du ikke bare skrive "4some"? Det andet lyder så kikset!

Stine: Jeg har mit liv for kært til at gøre forsøget.

Anne: Skal I til Sankt Hans i aften?

Helle: Sankt Hans er far-arrangement, så jeg er alene. Overvejer at tage et meget langt karbad sammen med en flaske rødvin.

Stine: Jeg ved ikke rigtigt. Det er et bål, en tale, en sang.

Anne: Og snobrød!

Helle: Du siger noget. Snobrød og Sankt Hans hører sammen.

Stine: Jeg kan ikke huske, hvornår jeg sidst fik snobrød.

Helle: Det kan jeg: Da vi var i Legoland med pigerne.

Stine: Det er rigtigt. Fnis!

Anne: Hvad er jeg gået glip af?

Stine: Helle bestilte fire snobrød. Til to børn.

Anne: Og?

Helle: Fnis!

Anne: Nååh! Smagte de så godt?

Stine: Om de gjorde! De har sådan nogle snyde-udgaver, der er forbagte, så det tog kun få minutter, før de var spiseklare.

Helle: Du mener før der var gået ild i din, fordi du ikke kunne

få den tæt nok på flammerne i din iver efter at få den færdig?

Stine: Småting. I det mindste var den ikke rå indeni.

Helle: Nej. Fordi den var FORbagt.

Anne: Nu har jeg altså fået lyst til snobrød!

Stine: Så må du til Sankt Hans bål. Der er vel et i nærheden?

Anne: Uniparken plejer at være et godt sted.

Helle: Fædrene tager i Tivoli Friheden.

Stine: Åh at bo i en storby. Alle de valgmuligheder.

Helle: Pas nu på med spydighederne. Der er jo i aften, hammen falder. Og nu smutter jeg. Vi ses.

Helle er logget af chatten

Anne: Er Jesper hjemme?

Stine: Nej, det trækker ud med de islandske investorer.

Anne: Islandske investorer. Det lyder som en selvmodsigelse, er landet ikke bankerot?

Stine: Er du ikke lærer?

Anne: Ikke i samfundsfag eller historie, heldigvis.

Stine: Hold op hvor er jeg blevet sulten af al den snak om snobrød.

Anne: Så smut ud i dit viktualierum.

Stine: Det lyder bare SÅ gammeldags.

Anne: Har du et bedre ord for det?

Stine: Udvidet skab?

Anne: Farvel Stine!

Anne er logget af chatten

Måske skulle hun tage til Sankt Hans? Ugeavisen skrev, at der ville være bålarrangement ved Varde Å. Dykkere ville komme svømmende med fakler til at antænde bålet. Den version af Sankt Hans har hun i hvert fald ikke oplevet tidligere.

Maven rumler hørligt, og hun rejser sig for at efterkomme dens befaling. Vejen til køkkenalrummet fører hende forbi Skammens Væg. Hele væggen er behandlet med magnetisk maling og herefter dækket af artikler, anmeldelser og andre kritiske eller negative reaktioner på hendes forfatterskab samt øvrige gøren og laden. Øverst hænger tre kraftige spots, som nådesløst bader hvert eneste bogstav i et lyshav. Veninderne havde aldrig helt forstået Stines behov for væggen, heller ikke efter hun delagtiggjorde dem i, at flere af de genialiteter, hun hidtil havde bedrevet med ord, var blevet skrevet på en bølge af trods og stædighed fremkaldt af læsningen af netop disse tekststykker. De havde de også alle kommenteret det, da de første gang lå vejen forbi hendes nye hus og så, at hun havde genskabt Skammens Væg.

Viktualierummets mørke kølighed tilbyder hende et kortvarigt refugium fra den klistrende varme, som præger resten af huset. Måske havreflager med chokolade? Et velmagende bud på frokost, men nok mere egnet som dessert. Hun supplerer rovet med en pakke knækbrød og afbryder sit plyndringstogt.

Forsynet med tallerken og et stort glas isvand fortrækker hun ud i skyggen på den overdækkede terrasse, hvor den karakteristiske støj fra nybyggerkvarteret fusionerer med områdets oprindelige bevingede indbyggere og danner et sælsomt kludetæppe af lyde.

En kun alt for velkendt svien i begge øjne placerer lyden af græsslåmaskinen i hendes umiddelbare nærhed: Genboen må være i færd med at trimme den allerede helt karseklippede plæne af rullegræs. Et nys lammer kortvarigt hendes sanser og blokerer for lyden af sømpistolen, der indikerer at huset lidt længere nede ad vejen er ved at få monteret lægter. Snart kommer taget på, og en familie flytter ind.

Hun skubber hårløkken tilbage bag øret, men endnu et nys saboterer omgående forsøget på at tæmme den genstridige pandelok, der endnu ikke er helt lang nok til at blive hvor den skal. Lugtesansen er nu også totalt lammet. Kampen er tabt. Hun bæ-

rer det tomme service ind i køkkenet og finder høfebortabletterne. Om en halv time kan hun igen åbne vinduer og døre uden at frygte noget.

En bippende lyd fra bryggerset afslører, at vasketøjet er færdigt. Skal hun lade det ligge i tørretumbleren? Ekstra strygearbejde, ellers tak. Og det er jo ikke ligefrem fordi hun er ved at boble over med ideer til romanens handling, så hun kan lige så godt få det overstået.

Lugtesansen genindfinder sig, tidsnok til at hun kan nyde duften af det nyvaskede tøj. Hun havde overvejet det miljørigtige alternativ, men Sankt Hans plejer at være ensbetydende med røg fra både grill og bål, og hun foretrækker at hendes rene tøj dufter af skyllemiddel.

Det er populært at tage til Sankt Hans i Varde. I hvert fald er der allerede mange mennesker forsamlet på begge sider af åen, da Stine ankommer lidt før klokken otte. Hun stiller cyklen fra sig og tager cykelcomputeren i lommen.

Bålet er placeret til venstre for åen, ud til engarealet, der markerer begyndelsen på ådalen. Serveringsteltet og musikken holder til på den modsatte bred, hvor de fleste mennesker derfor befinder sig. Hun tjekker vindretningen. Den vil føre røgen væk fra byen og ud over engen. Altså finder hun sig en plads på plænen i nærheden af bålet og sætter sig til at betragte sine omgivelser. Et vrinsk påkalder sig hendes opmærksomhed, og hun opdager en mindre flok heste på engen.

Hestene på engen løber planløst rundt, usikre på situationen. Førerhoppen tager en beslutning, sætter kursen, kalder på de andre og snart dundrer flokken forbi hende. Hun er klar over, at hendes skjul er udsat. Det tørre buskads vil være et let bytte for ilden, der hastigt nærmer sig, drevet frem af vinden.

Ilden er menneskeskabt. De lavede fakler fra bålet og var så opsatte på at finde hende, at de ikke opdagede, at faklerne tabte gløder ned i det

tørre græs, som antændte. Hestene gik i panik. Menneskene fik travlt med at hente vand i åen, så ilden blev forhindret i at brede sig til byen. Den ville ikke overleve endnu en storbrand så tidligt efter den sidste.

Med forfølgerne optaget af brandslukningen kryber hun frem fra sit skjul og sniger sig væk i samme retning som hestene, mens hun ængstelig kaster et blik over skulderen med korte mellemrum.

Hun finder en hoppe, der står og puster ud. Øjnene er urolige, ørerne er lagt helt tilbage og næseborene er udspilede. Hun respekterer signalerne og bliver stående et stykke fra hesten med hånden udstrakt og begynder at tale.

Evnen, til at fornemme hvordan dyrene har det, og hvad de har behov for, har hun altid haft. Dyrene har omvendt altid reageret positivt på hendes stemmeføring og kropssprog. Der hersker et særligt bånd mellem dem. Mange har opsøgt hende for at få hjælp til kæledyr og særligt de værdifulde husdyr. Onde tunger hævder, at hendes evner kommer sig af, at hun selv kan gøre sig om til et dyr. Rygterne greb om sig og nu er hun altså en heks.

En mule mod hendes håndflade kalder hende tilbage. Hoppen er faldet til ro ved lyden af hendes stemme og står nu lige foran hende. Hun takker den, tager afsæt og springer op på ryggen af hoppen som sætter i et jævnt trav, væk fra byen, mod sikkerheden.

Musikken spiller, "Midsommervisen" istemmes. For første gang undrer hun sig over det fjendtlige præg i tredje vers:

Vi elsker vort land,
og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende beredte os kende,
men mod ufredens ånd
under mark over strand,
vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde
hver by har sin heks,
og hver sogn sine trolde.
Dem vil vi fra livet med glædesblus holde
vi vil fred her til lands

Sankte Hans, Sankte Hans!
Den kan vindes, hvor hjerterne
aldrig bli'r tvivlende kolde.

Hver by har sin heks ... Måske ikke noget dårligt udgangspunkt. Moderne heksejagt? Afgjort en mulighed. Men skal der koges suppe på denne ide, skal det være mens gryden endnu er i kog. Hun rejser sig, krydser broen og finder sin cykel.

Da hun nærmer sig huset, hæfter hun sig ved lyset fra striben af nedgravningsspot, der markerer adskillelsen fra gangsti til indkørsel. Hun kommer uvilkårligt til at tænke på en landingsbane og forestiller sig fnisende, at hun lægger kosten an til en blid landing.

Med kosten, forklædt som en cykel, sikkert parkeret i redskabsrummet, gælder det romanen. Hun åbner dokumentet og fryder sig ved lyden af tasterne, der trykkes ned så hurtigt hendes fingre overhovedet magter det. En forfølgelse er sat ind, hendes tanker har fået et godt forspring.

Solen er for længst stået op, da tæppebombardementet af indskydelser og associationer stilner af. Det er tid til at få styr på fakta. Hvornår fandt den sidste hekseafbrænding sted i Danmark? Hun kaster et blik i retning af sit bibliotek i det tilstødende værelse, men vælger i stedet at logge sig på internettet.

Stine er logget på chatten

Anne: Godmorgen Stine.

Stine: Godmorgen. Skal du aldrig på arbejde?

Anne: Skolernes sommerferie.

Stine: Nå ja. Hvorfor ellers blive lærer?

Anne: Præcis. Tør jeg spørge, hvordan det går med det kreative?

Stine: Det tør du i hvert fald. Jeg tog til Sankt Hans og blev angrebet af akut skrivitis. Jeg har ikke været i seng endnu.

- Anne: Og så siger de, at Sankt Hans bål er ufarlige.
- Stine: Jeg tager faktisk udgangspunkt i afbrændingen af en heks, men holder det i nutiden.
- Anne: Det lyder kompliceret.
- Stine: Ikke særligt. Det er et spørgsmål om at lave en tilstrækkelig troværdig heksedukke uden fyld og i den rigtige størrelse. Samt selvfølgelig forhindre heksen i at tale og bevæge sig, mens hun er inde i dragten.
- Anne: Det lyder makabert. Du vil altså brænde hende levende?
- Stine: Det blev de jo også førhen. I hvert fald nogle af dem.
- Anne: Jeg gyser bare ved tanken.

Helle er logget på chatten

- Helle: Så er min yngste i arbejde.
- Anne: Det må hun da ikke?
- Helle: Hun fandt et smuthul.
- Stine: Rendyrket kapitalist, jeg er vild med hende!
- Anne: Hvilket smuthul?
- Helle: Hun er blevet model. Eller har i hvert fald fået tilbudt at blive model. Modelbureauet spottede hende i Tivoli Friheden i går aftes, og jeg har lige talt med dem i telefonen her til morgen. Der skal indhentes en tilladelse hos politimesteren, fordi hun er så ung, men den forventer de allerede i løbet af i dag.
- Anne: Det var hurtigt.
- Helle: Politimesteren har en niece, som også ønsker sig en modelkarriere. De to samt to jævnaldrende knægte skal bruges på et billboard, der fra på fredag skal gøre reklame for den nye børnetøjsbutik, som åbner i næste måned.
- Stine: Er det landsdækkende?
- Helle: Nej, i første omgang åbner de kun her i Århus.

Stine: Så må en af jer tage et billede af den reklamesøjle og sende det til mig.
Helle: Det skal vi gøre.
Anne: Er det nu også sundt for hende?
Helle: Jeg HAR tjekket bureauet på internettet, og de er seriøse og samvittighedsfulde nok. De siger fra, hvis hun bliver for selvoptaget.

Birgitte er logget på chatten

Birgitte: Hej alle sammen.
Stine: Hej Birgitte, hvordan går det med kriminaliteten?
Birgitte: Hun havde faktisk ret, den gamle: Der ER foregået noget kriminelt, lige uden for hendes vinduer, og vi har alle sammen bare slået det hen.
Anne: Det er da løgn?!
Birgitte: Niks, har I hørt om den værditransport, der blev lænset mandag aften?
Stine: Ude ved stormagasinet?
Birgitte: Netop.
Helle: Hvor meget fik de?
Birgitte: "Et endnu ikke opgjort pengebeløb."
Helle: Med andre ord har de scoret big-time!
Birgitte: Sandsynligvis. Stormagasinet startede udsalg mandag morgen.
Stine: Er din bedstemor hovedvidne i sagen?
Birgitte: Måske.
Helle: Hvor vildt. Hvad er hun, 90?
Birgitte: Hun er lige fyldt 85 i maj.
Stine: Hvad har hun set?
Birgitte: Nummerplader.
Anne: I flertal?
Birgitte: Ja. Eller det vil sige, hun har set den samme nummerplade på flere biler.

Stine: Du siger ikke, at hun har set dem planlægge røveriet?

Birgitte: Jo. Desværre.

Helle: Ouch!

Birgitte: Ja.

Anne: Er politiet informeret nu?

Birgitte: I den grad. Jeg deltog i afhøringen i går eftermiddags. Og blev også selv afhørt. Nøj hvor var det altså pinligt at indrømme, at hvis jeg bare havde taget hende alvorligt i sidste uge, kunne røveriet have været forhindret.

Helle: Ville politiet have troet jer i sidste uge?

Birgitte: Det påstår de. Første gang havde hun set en helt ny Fiat 500 med en nummerplade, der begyndte med MY. Den kombination findes ikke. MY-plader sidder åbenbart kun på biler af ældre dato. Og når denne samt andre biler flere dage i træk holder over for et stormagasin med motoren tændt, uden at nogen stiger ind eller ud, er det i høj grad mistænkeligt.

Stine: Stjålne plader?

Birgitte: Netop.

Helle: Hvordan ved en dame på 85, at det var en Fiat 500?

Birgitte: Fordi jeg lige har fået sådan én. Også i hvid. Og hun troede, at det var mig, der kom på besøg, da hun så den køre forbi. Da jeg ikke kom ind, gik hun hen til vinduet.

Anne: Men hvorfor troede du hende så ikke?

Birgitte: Jeg troede, at hun havde set forkert på nummerpladen. At dem i bilen talte i mobil, studerede kort eller noget. Jeg ser ikke forbrydelser alle vegne.

Stine: Hvad siger politiet?

Birgitte: At det sæt nummerplader bedstemor omtaler, er blevet meldt stjålet. De hører til på en Ford Sierra.

Helle: Lå I mærke til, hvordan det bare lige blev nævnt i forbifarten, at Birgitte har fået en Fiat 500? Det må gå fantastisk godt med den B&B.

- Birgitte: Kan vi tage den senere Helle? Jeg skal nok bede om tilgivelse for at leve i luksus, det lover jeg.
- Helle: Okay så.
- Stine: Hvor længe holdt bilen der?
- Birgitte: I torsdags var det i mere end en time. Men da jeg nåede derud, var bilen væk. Og så tog jeg hende med hjem, da jeg tænkte, at hun opdigtede ting, fordi hun savnede selskab. Jeg kørte hende tilbage mandag morgen.
- Helle: Lige i tide til at overvære selve røveriet. God timing.
- Anne: Helle! Så stopper du.
- Stine: Havde du overhovedet plads til hende? Er det ikke midt i højsæsonen?
- Birgitte: Alle værelser er udlejet, jo. Men hun skal da heller ikke sove i gæstefløjen, når hun er her. Tvillingerne er heldigvis/desværre begyndt at gå i byen, så de overnatter ofte hos kammerater i byen hen over weekenderne, så hun fik det ene af deres værelser.
- Helle: I byen siger du? Er de ikke 17?
- Birgitte: Jo, så forhåbentligt er de ikke lovligt vildt for dig?
- Helle: Næh, jeg sætter grænsen ved 25.
- Anne: Betryggende!
- Stine: Ja, her sker der aldrig noget.
- Anne: Hvad skulle der også ske i Varde? Hvor mange indbyggere er der, 3.000?
- Stine: Må jeg så være fri. Varde er en stolt, gammel by med en vigtig historie.
- Birgitte: Ja, hvem har ikke hørt om "Slaget ved Varde"?
- Helle: Hvorfor var det lige du valgte Varde?
- Birgitte: Det var huset, var det ikke?
- Stine: Jo, huset var lige mig. De få justeringer, jeg ønskede, kunne nemt indpasses under færdiggørelsen. Og jeg arbejder jo hjemme, så beliggenheden er ikke vigtig.
- Anne: Jeg er stadig fornærmet over at det planlagte gæsteværelse blev droppet, da du fandt sammen med Jesper.

- Stine: Jeg tror Jesper ville være mere fornærmet, hvis han kun fik tilbudt råderet over halvdelen af sengen samt en sjettedel af garderoben. Han elsker sit herreværelse.
- Anne: Hvad skal han overhovedet med et herreværelse? Kan han ikke bare tage gutterne med ud i privatflyet?
- Stine: Det er kun en anpart. De er jo altså flere, der deler det.
- Anne: Privatfly. Anpart i privatfly. Det lyder stadig blæret.
- Helle: Og vi venter stadig på detaljer om den Fiat 500, Birgitte ...
- Birgitte: Ja ja da. Vi bestilte den faktisk efter at vi fik den fantastiske anmeldelse.
- Stine: Det ringer på døren, EST.

Stine snupper en mintpastil fra bordet, roder op i håret med højre hånd og skubber den drilske hårlok om bag øret. Gennem glaspartiet ved siden af hoveddøren ser hun en lyshåret kvinde iført lyseblå skjorte, mørke bukser og mørke sko.

- Goddag?
- Goddag, Charlotte Juul fra Varde Politi. Træffer jeg Jesper Henriksen?
- Nej, han er i Island. Forretningsmøder ...
- Hvor længe har han været bortrejst?
- Siden den 10.
- Juni?
- Ja. Hvad drejer det sig om?
- Hans bil.
- Audien?
- Ja.
- Hvad med den? Den står i lufthavnsparkeringen.
- Ikke længere. Lufthavnsparkeringen i Billund?
- Nej, Esbjerg. Han har en anpart i et privatfly.
- Hvornår kommer han tilbage?
- Inden for få dage regner jeg med. Han havde håbet at være hjem-

me til Sankt Hans. Hvad mener du med, at bilen ikke længere står i lufthavnsparkeringen?

- Den er dukket op i Billund.

- Billund?! Har nogen stjålet den? Fejler den noget?

- Den har fået en hård medfart. Vil du bede ham kontakte mig, straks han er tilbage?

Et visitkort bliver rakt frem mod hende.

- Naturligvis.

- Fortsat god dag.

- Tak. I lige måde.

Stine: Så er jeg tilbage.

Helle: Hvad betyder EST?

Stine: Er Straks Tilbage.

Helle: Det hedder sgu da BRB!

Anne: Du kender Stine og hendes forkærlighed for det danske sprog.

Helle: Chatforkortelser skal ikke fordanskes. Det er naturstridigt.

Birgitte: Hvor blev du af Stine?

Stine: Det var politiet. Jespers Audi er blevet stjålet fra lufthavnsparkeringen og er dukket op i Billund. Temmelig ramponeret.

Helle: Surt for Jesper at komme hjem, og så er bilen væk.

Stine: Han må jo bare låne min et stykke tid.

Birgitte: Og så siger du, der aldrig sker noget i Varde.

Anne: Lufthavnsparkeringen ligger i Esbjerg.

Birgitte: Varde eller Esbjerg ...

Stine: Min egen tilstedeværelse i lokalet er begyndt at irritere min lugtesans, så jeg smutter ud under bruseren.

Anne: Ses.

Stine er logget af chatten

Skal hun finde rent tøj inden hun går i bad? Og risikere at røg-lugten fra gårsdagens Sankt Hans bål overføres til alle de rene klædestykker i garderoben? Nej, ellers tak. Det må vist være et spørgsmål om at gå direkte ud under bruseren. Bagefter må hun hellere få ringet til Jesper og nænsomt forklare ham, at hans Audi er ukampdygtig.

Hun burde måske overveje et bilskifte. Hendes lille Peugeot er ved at se lidt medtaget ud. Hvor er det fedt for Birgitte, at hun har fået ny bil. Den fantastiske anmeldelse af B&B'en var velfortjent. Birgitte har minutiøst overvåget istandsættelsen af hver en millimeter af de lækre bygninger. Det er faktisk imponerende at Birgitte og Helle kommer så fint ud af det med hinanden. De har ikke meget tilfælles. Den fändenivoldske Helle lever livet som single med det dertilhørende antal uforpligtende forhold til mænd, og jonglerer på samme tid to døtre og disses fædre, som Helle har ønsket skulle tage del i døtrenes liv. Også selvom de stakkels mænd ikke må være en del af Helles. Måske kan de yderst specielle familieforhold forklare Helles foretagsomme elleveårige. Og der har vi forklaringen. Børnene.

Det var guld værd, at Anne via sit job på skolen formidlede kontakten til disse to vidt forskellige mødre. Det gav debatbogen bredde – og en stor læserskare.

Anne selv har ingen børn, ud over dem hun underviser. Men det skyldes Mark. Hendes eksmand. Psykopaten var så forhippet på aldrig at få børn, at han havde fået lavet en vasektomi straks han opfyldte alderskravet. Det fortalte han bare aldrig Anne. Og hun nåede hele vejen til alteret i lykkelig uvidenhed, overbevist om at alle vil have børn.

Gad vide om Jesper vil have børn? De har ikke talt om det. Da de mødte hinanden sidste sommer var hun ved at beslutte de sidste detaljer vedrørende huset, og han kommenterede ikke på fraværet af børneværelser. Men han kunne selvfølgelig have tænkt at herreværelset og/eller arbejdsværelset kunne ændres senere hen.

Med lugten af Sankt Hans erstattet af en mild sæbeduft går

turen til bageren efter morgenbrød. Andre har fået samme idé, så hun trækker et nummer og giver sig til at studere udvalget. Onsdagssneglene ser lækre ud. Og det er sidste chance for at få en ugedagssnegl i denne uge. Supermarkedets bager har tirsdags-snegle. Bageren har onsdagssnegle. Men hun har endnu ikke fundet snegle navngivet efter de øvrige ugedage.

-”Millionræveri – politiet efterlyser vidner.” Stine tager et skridt tilbage og står målløs foran avisstanderen. Hvordan kan et af landets største dagblade sende en forside på gaden med så grell en stavfejl? Det er jo rystende. Men i det mindste er der nu nogle individer, der har penge på lommen her midt i finanskrisen. Også selvom det ikke er deres egne. Hun håber virkelig, at det løser sig med Jesper og hans investorer. Jesper har endnu ikke givet udtryk for bekymring, men hans bidrag til fælleskontoen er udeblevet i denne måned. Måske er det blot en forglemmelse, men hun ser jo nyheder. Og investeringsrådgivere har det ikke nemt.

Endnu et kapitel er i store træk færdigt. Stine kaster et hoverende blik ned i bunden af skærmen, hvor der er gået inflation i både sideantallet og ordoptællingen. Der er ingen skrivekrise her. Telefonen summer mod bordpladen ved siden af hende, og da Jespers billede dukker op i displayet, vælger hun at besvare opkaldet.

- Det er Stine?!

- Hej, så er jeg næsten hjemme.

- Er det allerede blevet søndag?

- Jeg bliver så bekymret, når du spørger om den slags. Husker du overhovedet at spise?

- For det meste.

- Hvornår gik der hul på bylden?

- Til Sankt Hans i tirsdags.

- Det sagde du ikke noget om, da du ringede om bilen onsdag. Hvor langt er du?

-Jeg har i store træk plottet på plads og skal nu til at researche detaljerne.

-Noget du kan klare hjemmefra?

-Det meste. Så ja, du kan sagtens tage bilen, som vi aftalte.

-Du kender mig for godt. Og nu holder vi i indkørslen.

Hun afslutter samtalen og går ud til bilen for at hjælpe Jesper med bagagen, mens han afregner med taxachaufføren.

-Gik det godt?

-Det oversteg mine vildeste forventninger. Og hvis alt forløber planmæssigt, forventer jeg at flere lignende projekter kan søsættes inden for kort tid.

-Skal vi fejre det med en middag ude?

-God idé.

Næste morgen henter Jesper rundstykker ved bageren, og de hygger sig sammen over morgenbordet.

-Inden jeg fordyber mig i fiktionens verden, vil du så ikke lige have visitkortet til den kvindelige betjent?

-Jo. Bilen bliver jo nok ikke lavet, før jeg foretager mig noget.

-Du kunne jo også have ringet fra Island?

-Politiet skal sikkert bruge en masse oplysninger om bilen, og de er i mapperne herhjemme. Ingen grund til at ulejlige dem to gange. Ordensmagten er jo underbemandet, ved du?

-Åh ja, det ved jeg. Hvorfor tror du, det pludselig er så populært at lade journalister opklare forbrydelser?

-Nu blander du vist fiktionen ind i det, gør du ikke?

-Måske lidt.

Stine klapper lågen til opvaskemaskinen i og sætter kurs mod arbejdsværelset. Bag sig hører hun Jesper vride kluden op for at tørre bordet af. Hun tænder computeren og finder visitkortet frem fra skuffen, mens hendes e-mails bliver hentet fra serveren.

-Det er vel ikke Anna Pihl, jeg skal ringe til?

-Nej, hun hedder Charlotte Juul. Værsgo.

-Tak.

- Den her skal du altså lige se. Helles den yngste er blevet model. Hun åbner e-mailen fra Helle med emnet "Billboard" og snart efter prydes hele skærmen af billedet af fire, meget moderigtige unge mennesker, alle med huller i tandrækken.

- Den reklame har jeg godt set. Er hun ikke lidt for ung til at være model?

- Så du den, mens du var i Island?

- Ja, det var i hvert fald lige for nylig. Nu skal du få arbejdsro.

Stine er logget på chatten

Helle: Hej, jeg skulle lige til at logge af.

Stine: Har de andre været online?

Helle: Ja, men vi gættede på at du enten var travlt optaget af skriveriet. Eller af Jesper.

Stine: I er jo synske. Nej, til sagen: Ved du godt, at din datters reklame bliver brugt på reklamesøjler i Island?

Helle: På Island, mener du.

Stine: Nej, det hedder i. Island er jo et land.

Helle: Island er en ø. Altså hedder det på. Du siger jo heller ikke "i Fyn", vel?

Stine: Fyn er heller ikke et land.

Helle: Hvad så med Sjælland?

Stine: Kan vi lige holde fokus på det væsentlige her? Bureauet skal da informere dig om, hvor de anvender din datters fotos, ikke?

Helle: Jo, det skal de. Og jeg ringer til dem med det samme. Venter du?

Stine: Selvfølgelig.

Stine: Vente.

Stine: Vente.

Stine: Vente.

Stine: Vente.

Stine: Vente.

Helle: Kunne du ikke finde noget mere produktivt at foretage dig?

Stine: Nej. Hvad sagde de?

Helle: Der er kun lavet tre billboards, og de er placeret på de mest synlige steder i Århus.

Stine: Ingen i Island?

Helle: På Island. Nej.

Stine: Så må Jesper have set forkert.

Helle: Typisk mænd.

Stine: Åh nej, hvad har fædrene nu gjort?

Helle: Far2 har overtrumfet tandfeen. Hun fik en mobiltelefon, gjorde hun.

Stine: Og hvad så med mobilregningen?

Helle: Han har fået lavet et abonnement med loft over. Men alligevel!

Stine: Ja, den er svær at overgå.

Helle: Jeg køber sgu en hest til hende i fødselsdagsgave.

Stine: De fås ikke med loft over udgifterne, ved du nok. Foder, dyrlæge, det løber op.

Helle: Ja, ja.

Stine: Jeg troede, I havde et genialt arrangement kørende indbyrdes, dig og fædrene?

Helle: Det har vi som regel også. Det her er en smutter.

Stine: En af de større, vil jeg mene.

Helle: Yep. Spørg lige om far1 er tosset på far2. For nu er den ældste jo helt oppe at køre over, at hun først fik sin mobiltelefon i konfirmationsgave.

Stine: Måske skulle vi gøre alvor af den debatbogsopfølger alligevel?

Helle: Jeg troede, du var i gang med romanen?

Stine: Ja, og den ender med at blive færdig på rekordtid. Så kan vi jo lige snuppe en debatbog bagefter. Forlaget har alligevel en mening om, med hvilket interval romanerne skal udkomme.

Helle: Er der noget, du selv bestemmer i dit forfatterskab?

Stine: Hmm. Om jeg vil være forfatter eller ej?

Jespers telefon ringer højtlydt. Hun kalder på ham men får intet svar.

Stine: Jeg løber igen.

Stine er logget af chatten

Jesper er ikke i køkkenalrummet. Hun snupper telefonen fra bordet og banker på døren til herreværelset, men der er også tomt. Hun kalder endnu engang og lader fingeren glide hen over den trykfølsomme skærm, inden hun løfter telefonen op til øret.

-Hallo?

-Goddag, det er advokat Lund. Træffer jeg Jesper Henriksen?

-Ikke lige nu, men han skulle være her et sted. Kan jeg tage imod en besked?

-Vil du bede ham sørge for, at papirerne vedrørende overdragelsen af hans anpart i flyet er mig i hænde senest i morgen? Køberen er ved at miste tålmodigheden.

-Anparten? Kunne jeg ikke få dit nummer og bede ham ringe?

-Han kan fange mig på mobilen. Han har nummeret. Advokat Lund.

-Det skal jeg sige til ham.

Hun trykker på "Slut opkald". Hvad foregår der? Han har da ikke sagt noget om at sælge anparten i privatflyet. Jesper kommer ind ad hoveddøren med dagens post.

-Du skal ringe til advokat Lund. Han mangler nogle papirer.

Jesper stopper op, betragter hende og vender så ryggen til.

-Sagde han hvilke papirer?

-Salg af din anpart i privatflyet. Jesper, hvad foregår der?

Han lader nøglen til postkassen falde ned i den øverste skuffe,

giver den et let puf og lader selvlukkemekanismen klare resten, inden han vender sig rundt.

- Det har været lidt småt med opgaver på investeringsmarkedet. Finanskrisen og alt det der.

- Så du har tænkt dig at sælge privatflyet? Hvordan vil du så komme frem og tilbage til Island?

- Ligesom jeg gjorde det denne gang. Med rute-fly som andre dødelige.

- Men der går jo ikke ... er det derfor, din bil er endt i Billund?

- Ja. Ideelt set var den naturligvis blevet stående i lufthavnsparkeeringen, hvor jeg efterlod den.

- Men taxaen var fra Esbjerg Taxa?

- Jeg vidste det. Du ser alt. Derfor lejede jeg også en bil i lufthavnen, kørte den til Avis i Esbjerg og tog så en taxa hjem derfra.

- Det lyder jo som en dårlig spionroman. Hvorfor ikke bare fortælle mig, at du havde solgt anparten?

- Fordi jeg ikke ville bekymre dig. Det går jo allerede fremad igen, markedet er ved at vende.

- Bekymre mig? Jeg bliver da for alvor bekymret, når du finder det nødvendigt at lægge så udførlige planer for at holde noget skjult for mig.

- Det var en forkert beslutning. Jeg er ked af det. Og lettet over at du nu kender sandheden. Det er frygteligt at have hemmeligheder.

- Ja. Og nu vi så er åbenhjertige ...

- Ja?

- Jeg ville ikke sige noget, mens du var i Island, men der er ved at være lavvande i fælleskassen.

- Det må du undskylde. Jeg har rent glemt at overføre penge til kontoen denne måned. Jeg får det ordnet med det samme.

- Tak. Og hvad sagde politiet så om din bil?

- Tyvene ville prøve at køre hurtigt i en Audi. De kunne dog ikke håndtere den og endte i nogle træer.

- Træer? Det lyder som nogle store buler.

- Taksatoren må forbi og afgøre, om det kan svare sig at reparere på den.

- Så slemt?

- Desværre. Jeg kontakter forsikringselskabet sidst på ugen for en status. Hvis det kommer til at trække ud, lejer jeg en bil, så du ikke skal undvære din. Og nu ringer jeg til banken.

Jesper rækker ud efter sin iPhone og kysser hende på kinden, da telefonen skifter hænder.

- Må jeg for resten låne bilen allerede i dag? Jeg har nogle småting, jeg skal have ordnet.

- Advokaten, for eksempel?

- Også det, ja.

Stine tager en ske fra skuffen og smager på gryderetten. Lidt ekstra karry ville gøre underværker. Næste smagsprøve er tilfredsstillende. Klokken er blevet 18, og hun har stadig ikke hørt bilen køre ind i vognporten. Hun skruer ned for kogepladen og går ind i opholdsstuen. Et tryk på fjernbetjeningen og fladskærmen vågner op til dåd.

"... røveriet mod værditransporten i Århus den 22. Juni. To mænd er i dag blevet anholdt i sagen og bliver i disse timer afhørt af politiet i henholdsvis Esbjerg og Billund. Mændene blev angiveligt afsløret, mens de var i færd med at bruge pengesedler fra værditransporten...". Hendes telefon ringer.

- Det er Stine?!

- Godaften, mit navn er Søren Kobberdal. Jeg er forsvarer for Jesper Henriksen.

- Forsvarer?

- Jeg ringer for at informere dig om, at Jesper er anholdt og sigtet for røveri. Politiet forventer at fremstille ham i grundlovsforhør i morgen med krav om varetægtsfængsling. Han ønskede, at du skulle informeres.

- Røveri? Hvornår ... hvad?

- En værditransport i Århus. Aftenen før Sankt Hans.

- Jamen, der var han på Island. I Island.
 - Jeg beklager meget, men jeg kan ikke oplyse yderligere. Straks Jesper får mulighed for det, vil han selv kontakte dig og kan så forklare dig sagens rette sammenhæng.
 - Men han er vel uskyldig?
 - Jeg kan ikke oplyse mere. Fortsat god aften.
 - I lige måde.
 - " ... følger naturligvis sagen tæt. Og nu til de øvrige nyheder: ...".
- Hun slukker for fjernsynet og sætter sig i sofaen.

Det lugter brændt. Hvad kan lugte brændt? Gryderetten!! Stine rejser sig fra sofaen og går ud i køkkenet. Gryderetten er uspiselig. Hun slukker for kogepladen og sætter gryde med indhold ned i vasken.

Stine mærker tårerne løbe ned over kinderne og bliver irriteret på sig selv. Det ligner ikke noget at hyle over en spoleret aftensmad. Hun kan jo bare lave noget andet. Og Jesper er det slet ikke værd at spilde tårer på. Hun går tilbage til sofaen og ringer til Anne. Søde Anne, som hun har kendt, siden de blev placeret i samme børnehaveklasse.

- Det er Anne. ... Hallo? ... Stine, er det dig?
- Ja, snøfter hun.
- Hvad er der galt?
- Jesper er blevet anholdt.
- Det er løgn! For hvad?
- Røveriet i Århus.
- Gå ind i seng. Jeg er der om tre timer.
- Tak. Kør forsigtigt.

Hun vågner til duften af friskbagt brød og finder Anne i køkkenet i selskab med en plade nybagte boller.

- Du bliver en fantastisk mor, Anne.
- Fik du sovet?
- Ja.

- Godt. Jeg skulle hilse fra Helle og Birgitte.

- Tak.

- Jeg har tilladt mig at aflytte din telefonsvarer for dig. Den var fyldt.

- Journalister?

Anne nikker.

- Jeg har noteret navne og numre på blokken derhenne. Vil du ringe tilbage?

- Nej. Det vil bare gøre det mere interessant.

- Og hvis Jesper ringer?

- Det ved jeg ikke.

- Hvordan har I det med hinanden?

- Fint.

- Detaljer?

- Vi snakker godt sammen, er gode til at hygge os.

- Men hvor meget er I egentlig sammen?

- Lige så meget som de fleste andre, går jeg ud fra. Når Jesper ikke er ude at rejse, er vi jo reelt sammen døgnet rundt.

- Er I?

Anne kaster et sigende blik på dørene til henholdsvis herreværelset og arbejdsværelset.

- Siden han kunne planlægge og udføre et røveri i Århus, mens jeg naivt vandrede rundt i den tro, at han forhandlede med investorer i Island, så har du desværre fat i noget.

- Kom og sæt dig. Tid til morgenmad.

Frokosten, aftensmaden og en snack til natmad da pigesnakken fortsætter til ud på de små timer. Anne sørger for det hele. Om det så er Stines opkald, så bliver de screenet. Men den følgende morgen rækker Anne tøvende telefonen over bordet.

- Det er Jesper?

Stine trækker vejret dybt et par gange. Nikker til Anne og rækker beslutsomt ud efter telefonen.

- Skulle du ikke varetægtsfængsles?

- Vi har samarbejdet fuldt ud. Tilstået alt. Sagen er opklaret.
 - Så du er ikke i fængsel?
 - Jo. I samråd med min forsvarer valgte jeg en af disse straks-domme.
 - Kan du tilgive mig?
 - Tilgive dig? Er du klar over, hvad du beder om?
 - Du tænker på medieomtalen? Jeg er frygtelig ked af, at du bliver inddraget.
 - Det er overhovedet ikke det, jeg tænker på. Jeg er vant til at håndtere journalister. Og modvind. Og livet som single.
 - Stine. Tag det nu roligt. Det skal nok gå. Jeg er bare ked af, at det bliver lidt stramt for dig økonomisk.
 - Jesper. Jeg nævnte kun fælleskontoen, fordi vi havde en aftale. Og jeg forventer, at aftaler bliver overholdt. Jeg købte huset længe før vi to overhovedet mødte hinanden, husker du nok?
 - Så det er altså forbi mellem os?
 - Ja. Hvor skal jeg sende dine ting hen?
 - Mine ting?
 - Tøj, møbler, musik, kundearkiv.
 - Jeg sidder i fængsel, Stine. Hvor vil du foreslå, at du sender det hen?
 - Det må så blive til opbevaring. Jeg finder et sted og sørger for at regningen bliver sendt til dig.
 - Kan vi ikke snakke om det her?
 - Nej, det kan vi ikke. Det kunne vi have gjort, inden din fiktive rejse til Island. Måske endda bagefter, da jeg opdagede det med anparten. Men du blev bare ved med at lyve. Og det er ikke et fundament, der er værd at bygge noget som helst på.
 - Stine!
 - Farvel Jesper.
- Stine afslutter samtalen og vender sig om mod Anne, som står klar med lommeværkløse og et kram.

En uge senere sidder Stine ved computeren og klikker rundt på

forskellige nyhedssider, mens hun venter på de andre. Det er stadig tophistorien mange steder. "Krimidronningens kæreste bag røveri". "Bestsellerforfatters mand tilstår alt!"

Hun løber hurtigt artiklerne igennem, detaljerne kender hun jo efterhånden. Hun har stadig svært ved at fatte, at han slet ikke var i Island. At han tilbragte mere end to uger i Århus med at aflure værditransportens mønster. Og havde det ikke været for hans ... samarbejdspartner fra Billund, som ikke kunne nære sig for at forsøge at omsætte de stjålne og nu lettere afblegede pengesedler, så kunne de være sluppet af sted med det. Politiet ville nok have undret sig over, at Audien ifølge biltyvene var stjålet i Billund, mens Jesper hævdede, at han havde parkeret den i Esbjerg. Hvis politiet altså nogensinde fandt biltyvene. Men Jesper ville sikkert have reddet sig ud af det hele med samme historie, som Stine havde fået. Men da samarbejdspartneren straks efter sin anholdelse navngav Jesper som hovedmanden bag røveriet, gravede politiet dybere. Og fandt ud af, at Jesper aldrig var fløjet til Island ...

Anne er logget på chatten

Anne: Hvordan går det?

Stine: Jeg forsøger stadig at forstå, hvad der fik ham til det.

Anne: Lad være. Det vil aldrig give mening.

Stine: Tak fordi du kom.

Anne: Hvad har man venner til?

Helle er logget på chatten

Helle: Det dumme svin!

Stine: Tak.

Helle: Og hvad med medierne? Sagsøger du dem ikke for injurier eller noget?

Stine: Hvorfor skulle jeg det?

Helle: Fordi du er nævnt i alle overskrifterne.

Stine: Du må da indrømme, at det virker bedre end at skrive "Investeringsrådgiver røvede værditransport".
Helle: Det er fan'me urimeligt, at du skal slæbes ind i det.
Stine: Jeg har endnu ikke set nogen påstå, at jeg er indblandet.
Helle: Men det er jo det, overskrifterne forsøger at antyde.
Stine: Det er sådan, man sælger aviser.

Birgitte er logget på chatten

Helle: Nå men hvis vi har de positive briller på, så er det sgu snyd at julen falder så tidligt for dig i år. Du får jo foræret tapetseringsmateriale i metervis til din famøse væg.
Stine: Du har ret. Det er nok det, jeg trænger til. Et par timers terapi foran Skammens Væg.
Anne: Status?
Stine: Intet skrevet siden anholdelsen.
Anne: Tænk at det allerede er en uge siden.
Birgitte: Jeg er mere imponeret over, at det kun er to uger siden røveriet blev begået. Det må da være historisk hurtig opklaring af et røveri.
Stine: Nu hjælper det jo altid gevaldigt på det, når den ene gerningsmand dummer sig, tilstår alt allerede inden håndjernene er fundet frem og angiver sin medsammensvorne for selv at slippe billigere.
Anne: Forsvarer du ham?
Stine: Nej. Måske.
Anne: Er han stadig dømt ude?
Stine: Åh ja. I den grad. Der kommer en lastbil i dag og henter møblerne, hans tøj osv.
Helle: Ærgerligt at Sankt Hans er slut. Du må vel ikke engang futte det af?
Stine: Det hele bliver sendt til opbevaring. På hans regning.
Anne: Fryd.

- Stine: Ja.
- Birgitte: Skal vi komme og hjælpe med malerarbejdet? Nu får vi vel vores gæsteværelse?
- Stine: Jeg skal nok sige til, når jeg er klar. Men hvad skal jeg stille op med urinalet?
- Helle: Vi piger må bare lære at pisse stående.
- Anne: Ignorer hende. Jeg tror, hun lider af søvnmangel.
- Helle: Hvad?
- Anne: Du kan da heller ikke helt opgive mænd, Stine. Jesper var bare et skidt eksemplar.
- Stine: Din tiltro til det modsatte køn er imponerende. Selv efter Mark.
- Anne: Ja, han var ikke den bedste repræsentant.
- Helle: Det er sgu den største underdrivelse, jeg har hørt endnu. Mark lod dig gå op ad kirkegulvet uden at fortælle dig, at han havde fået klippet et par strenge, så du aldrig nogensinde kunne få realiseret din drøm om 3,0 børn!
- Anne: Jeg overvejer faktisk at få nedfrosset mine æg.
- Stine: Du er kun 32, der er tid endnu.
- Anne: Ja, men hvor lang tid?
- Helle: Du kan da også bare gå i gang nu. Har du ikke hørt om donorsæd? Der behøver ikke indgå en farmand i ligningen, ved du nok?
- Birgitte: Vil I nu lige holde? Det er da skønt at have en mand i huset, en familie omkring sig!
- Anne: Mig behøver du ikke overbevise, jeg er på din side.
- Stine: Jeg tillader mig at stemme blankt.
- Birgitte: Forståeligt. Slik du bare dine sår. Tapetser din væg. Eller hvad du nu har brug for.
- Stine: Jeg tror lige, der skal gå et par dage.

Bordet i biblioteket er dækket af aviser. Hun har løbende indkøbt de udgaver, der indeholder tapetseringsmateriale, og nu er der blevet sakset godt i dem. Hun samler de udklippede artikler sam-

men, tager æsken med små magnetiske kugler fra skrivebordskuffen og stiller sig hen foran Skammens Væg. Hun lader blikket glide hen over væggen, tager den første artikel og to magnetiske kugler.

”Bestsellerforfatters mand tilstår alt! Jesper Henriksen valgte under grundlovsforhøret at erklære sig skyldig i røveriet mod den århusianske værditransport den 22. juni. Sagen vil derfor blive behandlet som en tilståelsessag ...” Klik. Klik. Magneterne spidder artiklen fast mod væggen.

”Vil virkeligheden sætte en stopper for Danmarks krimidronning? Hendes næste roman var jo ellers ventet op mod jul, men jeg tvivler på, at hun kan levere varen ovenpå denne sommers begivenheder, udtaler kulturredaktør John Tjety ...” Klik. Klik.

Det bliver en sensationelt god roman denne gang. De skal få heksejagt, skal de.

Bibliotekaren

Hun er grå, usynlig. Hun har bevidst valgt at færdes i ubemærkethed, når hun går rundt i bøgernes verden. Her er det bøgerne, der skal ses og opleves. Bøgerne er hendes familie, hun kender hver og én. Hun byder dem velkommen hjem efter hvert udlån og sikrer sig, at de er blevet behandlet ordentligt.

Bøgerne gengælder venligheden ved at tilbyde hende en flugtvej. Hun behøver bare at åbne en bog, og verden forsvinder.

Med bibliotekets store udvalg af bøger skulle man tro, at hun havde sine favoritter, sine yndlinge. Men hendes retfærdigheds-sans har forbudt hende på den vis at nedgøre en bog til fordel for en anden, lige indtil *Bogen* udkom.

Bogen er virkelig god. Hun vidste, at den havde en lovende fremtid, allerede før den var klargjort til udlån. Hun følger hver eneste nyudgivelse tæt og anmeldelserne havde alle, uden undtagelse, været særdeles positive. Selv var hun den allerførste til at læse *Bogen*, da den ankom til biblioteket. Hendes fornemmelse havde vist sig at være korrekt: *Bogen* er næsten altid udlånt, ofte er der endda kø til den, så den slet ikke når ind på hylden, før den igen forsvinder ud i den store verden på nye eventyr.

Hun er så stolt af *Bogen*, som havde den været hendes eget værk, hendes barn.

En sommerdag har hun vagten nede ved skranken. Birte, som normalt bemander denne post har ferie. Selv har hun ikke holdt ferie endnu. Bibliotekschefen har påtalt det og oplyst, at hun ikke skal regne med at få feriepengene udbetalt igen i år. Hvis hun ikke selv kommer med ønsker til feriens placering, vil ledelsen diktere, hvornår hun skal holde den. Hvorfor skulle hun holde ferie? Hendes familie er jo her! Hun føler det i forvejen ensomt at komme hjem til lejligheden hver aften. Selvom hun har anskaffet

sig bøger i massevis og placeret dem i flotte bogreoler rundt om i lejligheden, er det ikke det samme.

-Undskyld mig, men jeg vil gerne aflevere disse bøger for min kone.

Hun ser op og får øjenkontakt med en tiltalende herre, velklædt og velplejet, i slutningen af trediverne, som i det samme skubber en lille stak bøger længere ind på disken. Hun griber fat om håndscanneren og giver sig til at afnotere bøgerne. Da hun når til den tredje bog i bunken, går hun i stå og ser vantro på det mishandlede stykke litteratur foran hende.

-Ja, min kone bad mig undskylde for den der. Vi er naturligvis villige til at erstatte den.

Han har allerede fundet sin tegnebog frem og ser afventende på hende.

Penge? Penge er ikke nok. Det er jo *Bogen*. *Bogen* er helt ødelagt! Hun er grædefærdig. *Bogens* strålende fremtid ... alle hendes håb, drømme og forventninger for den ... alt sammen er med et reduceret til luftkasteller. Hun vil aldrig få mulighed for at købe *Bogen* på et bogudsalg, efter at den har levet et langt, spændende liv som udlånsmateriale. Tager den med hjem. Indsnuse de mange forskellige dufte den udsender, forsøge at gætte hvilke hjem den har været i, hvilke hænder der har holdt om den, mens læserens blik er gledet ned over side efter side...

-Jeg sagde, at vi er villige til at erstatte den, gentager herren. Nu hørligt utålmodig.

-Erstatte den? siger hun lavmælt og flytter blikket fra *Bogen* og op på herren på den anden side af skranken.

Hun rejser sig pludseligt og med en sådan voldsomhed, at kontorstolen ryger baglæns og ramler larmende ind i skabet bag hende.

-Denne bog kan ikke erstattes, forstår du ikke det? Den var noget helt særligt, og I har ødelagt den! råber hun.

Lone, bibliotekschefen, kommer ilende til. Alarmeret af braget fra kontorstolen og nu også hendes råben.

-Hvad foregår der? spørger Lone og ser fra hende til herren.
-Jeg forsøger at aflevere nogle bøger, som min kone har lånt. Bibliotekaren mener så, at det er vanskeligere end som så, at få lov til at erstatte det ødelagte eksemplar dér på disken.

Lone tager *Bogen* i hånden, undersøger omslaget og siderne inden i.

-Ja, den kan vi ikke låne ud mere, så den skal I erstatte.

-Hvilket jeg tilbød straks, svarer herren i et vredt tonefald.

-Jamen, så er der jo ikke noget problem, siger Lone med et afvæbende smil, hvorefter hun henter kontorstolen og sætter sig ved skærmen.

Da herren har betalt bogens katalogpris samt 35 kroner i klargøringsgebyr, sådan som reglerne foreskriver, stormer han ud fra biblioteket. Og Lone beder hende komme med ind på kontoret.

-Hvad gik det ud på? spørger Lone, straks døren er lukket bag dem, og inden de har fået sat sig.

-Bogen var jo ødelagt!

-Ja, og derfor skulle han erstatte bogens værdi, så vi kunne indkøbe et nyt eksemplar.

Hun siger ingenting.

-Er det rigtigt, at han havde tilbudt at erstatte bogen, allerede før jeg kom til?

-Ja, men ...

-Hvorfor i alverden slog du så ikke op i kataloget og afkrævede ham katalogpris samt klargøringsafgiften?

-Men det er jo ikke nok.

-Selvfølgelig er det nok. Reglerne er netop lavet for at holde biblioteket skadesløs ved ødelagte materialer. Jeg troede, du var bekendt med reglerne?

Hun indser, at det er formålsløst at diskutere det med Lone, som jo aldrig har forstået det.

-Jeg skal nok huske det en anden gang.

-Det håber jeg.

Lone ryster let på hovedet og rejser sig.

-Jeg beder Connie om at bytte med dig, så du skal ikke gå tilbage til skranken. Vi har en del bøger, der er klar til opsætning. Vil du tage dig af det?

-Selvfølgelig.

I frokostpausen vikarierer hun for Connie ved skranken og benytter sig af muligheden for at slå låneren op i systemet. Låneren, der har ødelagt *Bogen*. Hun noterer navn og adresse på damen og stopper sedlen i lommen. Da Connie kommer tilbage fra frokost, sidder hun og bladrer i det ødelagte eksemplar af *Bogen*.

-Jeg hørte, at du overfusede en låner for udåden, griner Connie.

-Det er overhovedet ikke noget at grine ad, snerrer hun, rejser sig og går.

Connie ser hovedrystende efter hende, men tager så bogen og smider den hen i kassen med kasserede materialer.

Dagen efter har hun fri, hvilket er ret usædvanligt på en lørdag. Ofte bytter hun med kollegerne, da hun ikke har familie at tage hensyn til, og derfor kan holde fri når som helst. Men i denne uge er der ingen, der har spurgt. Så hun har fri. Da hun sidder over morgenmaden, vender hendes tanker igen og igen tilbage til *Bogen* og den kvindelige låner. Hun beslutter at opsøge damen. Bare for at se, hvordan hun er.

Efter at have skyllet tallerkenen af og sat posen med havregryn på plads i skabet finder hun sedlen i lommen, og slår adressen op på kortsiderne i telefonbogen. Hun tager sin taske, og på vej ned ad trapperne finder hun bilnøglerne frem. Den hvide Opel Corsa holder omme i baggården. Ofte går der dage imellem, at den kommer ud at køre, da hun foretrækker at gå hen til biblioteket. Og hun er sjældent uden for bygrænsen. Men i dag skal den ud at køre. Ud til en af de finere bydele.

Hun finder adressen, kører forbi og holder ind længere henne ad gaden. Hun retter sidespejlet, så hun uden problemer kan se huset. En bil kører ind i indkørslen, og en dame stiger ud. Damen er solbrun, meget solbrun. Hun husker bogens medtagede udse-

ende. Som om den havde været udsat for vand og kraftig varme. En pool-læser!

I det samme genkender hun damen. Det var hende selv, der anbefalede *Bogen* til damen, da denne opsøgte hende på biblioteket for godt tre uger siden og bad hende om at anbefale en virkelig god bog, en bog af den slags man bare ikke kan slippe, før sidste linje er læst. Og da hun netop havde budt *Bogen* velkommen hjem dagen før, var den et oplagt emne. Damen havde takket og taget *Bogen* med. Hun kan næsten ikke bære det, da hun indser, at hun faktisk er medskyldig i bogdrabet. Der må være tale om en fejl. Hun er normalt så god til at aflæse mennesker ... hun må tale med damen og opklare dette her.

Damen kommer ud fra huset og sætter sig ind i bilen igen. Hun følger efter, og ser damen parkere og gå ind i et supermarked. Efter et par sekunders betænkningstid, parkerer hun den hvide Opel Corsa og småløber ind i forretningen. Hun får øje på damen ved delikatessen og stiller sig i kø bag hende.

-Sikken dejlig kulør du har, siger hun og gengælder damens høflige smil.

-Tak, jeg er også lige kommet hjem fra 14 dage i sydens sol.

-Det lyder skønt.

-Det var det skam også. Bare ligge og dase i solen.

-Har du så fået læst nogle gode bøger?

-Jeg forsøgte, men ungerens vandpjaskeri var noget forstyrrende, så jeg fik ikke voldsomt meget ud af det.

-Det var synd, siger hun og tilføjer i tankerne: "for bøgerne".

Damens ligegyldighed kombineret med hendes egen skyldfølelse over at have overladt *Bogen* til damen får raseriet til at boble inde i hende. Heldigvis bliver det damens tur til at blive ekspederet, og hun skynder sig væk.

Samme aften raser følelserne stadig i hende, og en tanke bliver ved med at vende tilbage: Damen burde have en lærestreg. Så hun aldrig glemmer at vise omsorg for bøger. *Bogen* bør hævnnes.

Og det er hende, der må gøre det. For at gøre det godt igen. Men hvordan?

Mandag morgen sender Lone hende ned i magasinet for at finde bøger til det årlige bogudsalg. I år skal bogudsalget være større end nogensinde, da det afholdes i forbindelse med bibliotekets 100 års jubilæum.

Biblioteket blev grundlagt, da byens læsegruppe anmodede byrådet om et tilskud til driften af et bibliotek, mod til gengæld at overgive læsegruppens samlede beholdning af bøger til brug for biblioteket. Siden den spæde start for hundrede år siden er biblioteket vokset kraftigt og har været igennem flere flytninger, inden det fik sin nuværende placering. Det flotte, historiske indgangsparti er byens gamle arresthus, efter sigende med en ægte fangekælder. Resten af det store bibliotek er blevet bygget til med respekt for den oprindelige bygning, men i en mere moderne stil.

Bibliotekets magasin er i kælderen under den nye tilbygning. Bøgerne til bogudsalget udvælges på baggrund af lister over bibliotekets udlån gennem det seneste år. Når antallet af udlån på et eksemplar af en bog kommer under et vist antal, kasserer biblioteket bogen, og den kommer på bogudsalg.

For hende er det ensbetydende med, at bøgerne begynder på et nyt kapitel af deres liv. Hun fortæller bøgerne, at de ikke skal frygte, men feste: De kommer op fra det mørke, triste kælder magasin og hjem i en bogreol, hvor deres nye ejer glad og stolt vil betragte dem, passe på dem og værne om dem.

Senere på ugen når hun til de sidste reoler i rækken og får øje på døren. Hun mener, at hun engang har fået at vide, at den fører ind til et beskyttelsesrum, men hun har aldrig været derinde. Hun tager prøvende i døren. Den flytter sig ikke. Hun griber bedre fat om håndtaget og hiver til. Døren åbner sig, men hun må lægge kræfter i. Døren er tung, og det gør ikke sagen bedre, at den skraber imod magasinets gulv. På den anden side af døren hersker

mørket. Hun beslutter sig for at se nærmere på det og henter en lommelygte.

Lommelygtens skær afslører en skummel gang med gitterdøre til begge sider ... det er den gamle fangekælder! Hun må befinde sig i kælderen under indgangspartiet. Hun finder en afbryder på væggen. Et lys blinker først nogle gange, men stabiliserer sig så og bader rummet i et koldt skær. Dørene ind til cellerne står åbne. Hun går hen ad gangen og opdager en reol for enden, den indeholder tæpper og liggeunderlag. Hun tager et tæppe ned, det er pakket ind i plastik og er påtrykt teksten: "Beredskabet". Så er det altså tænkt at skulle bruges som beskyttelsesrum. Hun kigger nærmere på cellerne og opdager, at der i hver af de to bagerste står et nødkloset bag en lille afskærmning. Derudover er cellerne tomme.

Hun løsriver sig, slukker lyset og lukker døren ind til fangekælderen. Derefter skubber hun vognen med bøgerne til bogudsalget hen til kældertrappen, tager en stak bøger under armen og går op i biblioteket.

-Hvorfor kommer du først op nu? udbryder Lone, straks hun ser hende.

-Der var mange bøger, jeg manglede at finde.

-Men hørte du slet ikke brandalarmen?

-Brandalarmen?

-Ja, nogen udløste den. Der har været vild panik, men det viste sig at være falsk alarm. Nok en drengestreg eller lignende.

-Nå, men jeg hørte den altså ikke.

Lone mister interessen for diskussionen, da hun i det samme får øje på brandinspektøren, som hun iler hen for at tale med. Brandalarm. Men hun har jo intet hørt ... En plan tager form.

En lille måned senere er alt parat. Hun har observeret damen hver dag efter fyraften og på samtlige fridage. Derfor ved hun, at damen løber i skoven tre gange om ugen.

Hun har også tjekket, at den batteridrevne stun-gun, som hun

via nettet bestilte fra USA, virker som lovet. 600.000 Volt for 72 dollars, og levering inden for en uge. Tænk at det skulle være så simpelt. Brugsanvisningen garanterer, at en voksen angriber vil miste balanceevnen, kontrollen med musklerne og blive desorienteret efter bare 3-5 sekunder. Altså efterlade ham, eller hende, totalt forsvarsløs i mindst 5-10 minutter. Hun skal bare huske at slå sikkerhedsmekanismen fra, så er den klar til brug.

Og hun har taget tid på, hvor længe hun er om at køre fra skovkanten og hen til biblioteket: syv minutter. Så i værste fald skal damen have stød tre gange på turen, men det bekymrer hende ikke så meget. Brugsanvisningen siger, at der ikke er permanente følgevirkninger.

Faktisk er hendes eneste bekymring, at der måske vil være nogen, der ser hende bedøve damen og stoppe hende ind i bilen. Det er endnu ikke begyndt at blive mørkt så tidligt på aftenen. Hun er dog heldig. På tv viser de sidste afsnit af årets mest omtalte danske serie, og det holder de fleste mennesker hjemme denne søndag aften. Men ikke damen. Nej, damen holder sig til sit sædvanlige træningsmønster.

Hun venter på damen rundt om et hjørne, helt ude i skovbrynet. Damen når kun lige at se overrasket ud, så er det overstået.

Få sekunder efter indser hun, at den største mangel i planen er, hvordan hun skal få damen slæbt hen til bilen. Hun havde ikke regnet med, at damen ville være så tung, hun ser jo så lille og fiks ud. Da de omsider når hen til den hvide Opel Corsa, begynder damen at røre på sig, så hun får et stød mere, efter at være blevet spændt fast på passagersædet.

Vel fremme ved biblioteket kører hun bilen helt hen til bagindgangen, griber fat om damen bagfra og slæber hende hen mod døren. Hun låser sig ind, får damen bakeset ned ad kældertrappen, og lægger så damen ind over en bogvogn. Hun kører hurtigt sin last gennem magasinet og ind i fangekælderen, hvor hun kører vognen helt ind i den ene celle. Her lægger hun damen af oven på

bunken af liggeunderlag og tæpper, hvorefter hun går ud og låser døren til cellen med den dertil indkøbte kædelås.

Hun bliver stående uden for cellen for at sikre sig, at damen kommer til sig selv. I ventetiden betragter hun sit værk. Der er dunke med vand og en kasse med Hooah stænger. Hun var faldet over en annonce for disse energistænger, da hun ledte efter den helt rigtige stun-gun. Stængerne er udviklet af det amerikanske militær og indeholder en næringsrigtig blanding af kulhydrater, proteiner og fedt.

Og så er der selvfølgelig bøgerne. Det er jo dem, det hele handler om. Damen skal lære at værdsætte gode bøger. For at sikre, at det går rigtigt for sig, at det er objektivt, har hun valgt de tolv værker fra den litterære kanonliste. De er der alle sammen: lige fra "Jammers Minde" af Leonora Christina over "Den lille Havfrue" af H.C. Andersen til "Kongens Fald" af Johannes V. Jensen. Hun havde overvejet, om det ville være for meget af det gode at lade "Jammers Minde" indgå i den obligatoriske læsning, men den står nu engang på listen.

Når damen har læst dem alle og dermed bevist, at hun kan sætte pris på gode bøger, kan hun få lov til at komme ud. Ikke før.

Damen giver sig til at mumle usammenhængende og slår så øjnene op. Hun ser sig lidt forstumlet omkring og rejser sig op på den ene albue. De to kvinder får øjenkontakt.

- Læs og lær, siger hun til damen og går.

Hun lader lyset i fangekælderen være tændt, ellers er det jo vanskeligt for damen at læse, og damen vil jo nok gerne hjem så hurtigt som muligt. Hun lukker omhyggeligt den tunge dør mellem fangekælderen og magasinet og går ud til sin hvide Opel Corsa.

Da hun står op næste morgen, tænder hun for morgennyhederne. Der er ikke noget om damens forsvinden i de landsdækkende ny-

heder. Ved personaleindgangen til biblioteket møder hun Birte, som for længst er tilbage fra ferie.

- Har du hørt det?

- Godmorgen, Birte. Hørt hvad?

- At en eller anden fin direktørfrue er forsvundet. De snakker ikke om andet på den lokale radiostation her til morgen. De tror, at hun er kidnappet.

- Kidnappet?

- Ja, du ved, ligesom i de amerikanske film hvor der bliver forlangt løsepenge og alt muligt.

- Hvorfor tror de det?

- Fordi hun ikke har taget noget med sig. Hverken tøj, pas eller sin taske. Hun forsvandt, da hun var ude at jogge.

- Har de været ude for at lede efter hende?

- De prøvede i går aftes, med hunde endda, men det var for mørkt. Så de leder videre i dag.

- Vi må da håbe, at de finder hende.

Sammen med Birte låser hun sig ind og fortsætter hen i frokostrummet, hvor personalet sædvanligvis mødes til en kop kaffe inden åbningstid. Lone, Connie og de andre sidder allerede i frokostrummet. Og snakken går om den forsvundne direktørfrue.

I frokostpausen går hun ned i fangekælderens for at se, hvor langt damen er kommet. Det overrasker hende at se, at damen slet ikke har rørt bøgerne.

- Hvorfor holder du mig fanget her?

- Du skal læse.

- Luk mig ud!

Hun ignorerer damens råben og rækker sin madpakke ind gennem gitteret, så damen kan få andet end de langtidsholdbare Hooahs. Derpå forlader hun atter fangekælderens.

Tirsdag svæver helikoptere rundt i lav højde over flere bydele, hundepatruljer fra nær og fjern gennemsøger skov, krat og marker

og damens billede pryder alle avisforsider. Ingen forstår, hvorfor man stadig ikke har modtaget noget krav om løsepenge. Og det drøftes, om der nu også er tale om en kidnapning.

Damen sender hende et bistert blik, da hun kommer med dagens madpakke. Damens ansigt bærer præg af, at hun har grædt. Hun lægger den friske madpakke ind ved siden af mandagens, som ikke er blevet rørt.

- Du behøver jo ikke starte med "Jammers Minde", hvis du finder den lidt tung at komme i gang med. Du kan vælge en af de elleve andre, foreslår hun damen.

- Jeg vil ikke læse noget som helst. Jeg vil ud herfra. Jeg vil hjem. Forstår du ikke det? Jeg vil bare gerne hjem!

- Så læs.

Om aftenen optræder damens mand i nyhederne. Han appellerer til befolkningen, til dem der måtte vide noget om hans hustrus forsvinden, om at kontakte politiet og hjælpe ham med at få sin hustru hjem igen i god behold.

Et stort billede af damen på forsiden, ledsaget af et foto af hele familien. Damen, hendes mand og forrest deres to sønner. Under billederne står der med store bogstaver: "Hvor er vores mor?". Birte, som har fulgt sagen tæt fra dens begyndelse, sænker avisen et kort øjeblik og udbryder:

- Tænk, hvad den stakkels familie gennemgår.

- Ja, det er synd for dem.

- Hvad tror du, der er sket?

- Det har jeg virkelig ingen anelse om. Der kan være sket så meget. Jeg mener, hun var jo ude at jogge, ikke?

- Jo.

- Hvis hun nu er faldet og har slået hovedet. Da hun så vågner op, har hun måske fået hukommelsestab og husker ikke længere, hvem hun er.

- Men hun må da stadig have søgt hjælp, og hendes billede har

jo været overalt de seneste dage. Alle må da vide, at hun er efterlyst.

- Det er rigtigt. Der røg den teori, smiler hun til Birte.

- Teori om hvad? spørger Lone, som i det samme kommer ind sammen med Connie.

- Birte spurgte mig, hvad jeg troede, der var sket med direktørfruen.

- Åh ja, det er en skrækkelig historie, siger Connie.

- Ja, og se hans stakkels familie, siger Birte og rækker avisen til Lone.

- Jeg synes altså, at der er noget bekendt ved hendes mand, siger Lone og rynker eftertænksomt panden.

- Du tror ikke, det er fordi han af og til har været i de lokale aviser? Han er jo trods alt direktør for en af byens større virksomheder, foreslår Connie.

- Jo, det er nok det, svarer Lone og rækker ud efter kaffen.

Senere på dagen har hun atter været i fangekælderen med sin madpakke, men hendes fravær er blevet bemærket af Lone:

- Hvad lavede du i magasinet?

- Jeg var usikker på, om jeg fik slukket lyset efter mig, da jeg var nede efter en bog til en låner tidligere. Men lyset var slukket, så jeg kunne have sparet mig turen.

Torsdag får hun ikke mulighed for at smutte ned i fangekælderen i frokostpausen, da Lone vælger at spise sammen med dem henne i frokostrummet. Hun siger, at hun har glemt sin madpakke derhjemme, hvilket får Connie og Birte til at dele deres madpakker med hende.

Ved totiden er der stille på biblioteket, og hun smutter ned i magasinet. Hun får afleveret madpakken og konstaterer til sin store glæde, at damen sidder med en bog i hænderne. Desværre er det ikke for at læse den, men for at bruge den som kasteskyts. Bogen rammer tremmerne. Hun kigger bedrøvet på damen, sam-

ler bogen op, børster den af og lægger den så forsigtigt på gulvet inden for tremmerne.

-Hvad er der med dig og disse bøger? råber damen.

Hun svarer ikke, men vender sig blot rundt og går. Hun får lukket døren til fangekælderen og er på vej gennem magasinet, da Lone træder ind i den anden ende af rummet.

-Hvad laver du nede i det her magasin altid?

Hun fisker listen over bøger til bogudsalget op af baglommen og rækker den til Lone, da de mødes halvvejs.

-Jeg ville ikke sige noget til dig tidligere, men jeg mangler at finde en af bøgerne på listen. Jeg forstår ikke, hvor den er blevet af, så jeg bruger lidt tid på at kigge efter den i ny og næ, når jeg kan undværes oppe i biblioteket.

Lone kigger på listen, inden hun folder den sammen og rækker den tilbage.

-Der er ingen grund til at spilde din tid med det. Den dukker nok op. Du beder bare Birte om at fjerne den fra listen over bøger, der indgår i dette års bogudsalg, og så kommer den i stedet med på listen næste gang. Så kan det være, du har større held med at finde den.

Politiet har hentet hende derhjemme. Hun var i færd med at lave aftensmad. Hun nåede ikke at spise noget. Og da hun har foræret damen sin frokost, er hun ved at være godt sulten. De to betjente skiftes til at tale.

De fortæller hende, at de har fundet damen. At damen har identificeret hende. De beder hende om at tilstå, at forklare hvorfor, så kan hun komme hen i cellen. Hun siger ingenting.

De siger, at de kan høre hendes mave knurre. De ved, at hun er sulten. Og med det samme hun kommer hen i cellen, kan hun få noget at spise.

De forklarer, at Lone havde set hende komme tomhændet op fra magasinet fredag middag. Og at Lone sammen med varmemesteren havde undersøgt kælderen efter lukketid. De havde fundet

døren ind til fangekælderen, og varmemesteren havde studset over ridserne i gulvet, som tydede på, at døren var blevet brugt flittigt på det sidste. Hun siger stadig ingenting.

De spørger, om det er rigtigt, at det hele har drejet sig om en bog. Den ene betjent smider det ødelagte eksemplar af *Bogen* på bordet foran hende. Hun river *Bogen* til sig, knuger den ind til brystet og giver sig til at rukke blidt frem og tilbage.

Gribben

Det er mørkt, og regnen falder tungt mod taget. Sara sidder i den lune krog i stuen, fordybet i en bog. Af og til lader hun bogen synke ned i skødet, lytter til regnen og stopper tæppet bedre ind under sig. Hun kan ikke finde ro.

Den efterhånden velkendte følelse af at blive observeret sniger sig ind på hende, og hun anstrenger sig for at skelne havens forskellige konturer. Længst tilbage kan hun lige netop ane det store fyrretræ, men det er nu også svært at overse. Hun sukker dybt og ryster på hovedet. Der *er* ingen derude.

Bare hun dog ikke havde sagt noget til Alberte. Da hun fortalte veninden om de mystiske hændelser, var det hendes håb, at Alberte ville bekræfte hende i, at der var rationelle forklaringer på dem alle, for derefter at drille hende hæmningsløst med at hun, Sara, realisten over dem alle, var begyndt at "se ting". I stedet havde Alberte hurtigt konkluderet, at Gribben var tilbage og rådet hende til at kontakte politiet.

At havelågen ved flere lejligheder er gået op, selvom hun er omhyggelig med altid at lukke den og sætte slåen for, *kan* godt være drengestreger.

At fuglene pludselig undgår foderbrættet ved siden af fyrretræet, selvom rødkælke, blåmejsler, musvitter og gråspurve tidligere har ført guerillakrige om retten til de lækre fedtkugler og nøddeblandingerne, *kan* skyldes at en eller flere af deres artsfæller er blevet taget af en kat.

For Zorro er det i hvert fald ikke. Han kan godt finde på at jage en due eller en and, men alt, hvad der er mindre end dette, er under hans værdighed. Hvor er det godt, at hun har Zorro. Hendes trofaste følgesvend, der ligger rullet sammen på gulvet ved siden af stolen. Af en schæferhund at være, er han faktisk temmelig stor, men han er så godmodig af natur, at hun stadig tænker på

ham som en lille, legesyg hvalp. Hun forstår slet ikke, at forbipasserende kaster nervøse blikke ud ad øjenkrogen, hvis de da ikke ligefrem krydser vejen, når hun og Zorro kommer gående.

Allerede da Sara kontaktede kennelen for at købe en schæferhvalp, fik hun læst og påskrevet om schæferhundens egenrådige natur, dominanstendenser og det fornuftige i at vælge en tæve frem for en han, da en tæve ofte er mere medgørlig, mindre muskuløs og derfor nemmere for en pige at styre. Sara stod fast på kravet om at en af de små hanner skulle med hende hjem og meddelte, at hun allerede var skrevet op til lydighedstræning. Tilbage var så blot at beslutte sig for et navn. Den lille hvalp var stadig sort overalt: Zorro.

Netop Zorro har også givet hende grund til bekymring. De sidste par måneder har han flere gange rejst sig fra stuegulvet, lyttet intenst for derefter at give sig til at knurre ad mørket uden for stuevinduerne.

Sara har aldrig været mørkeræd. Selv efter den allermest uhyggelige gyserhistorie, hun nogensinde har hørt, blev fortalt ved lejrbalet under den store spejderlejr for flere år siden, sov hun trygt natten igennem. Lige siden har hun i stedet været plaget af en irrational frygt for at blive efterladt alene i en bil.

Hvilken galning har også udtænkt historien om ægteparret der var ude at køre en tur? Den hvor de kørte tør, hvorefter manden gik ud for at hente benzin, hvilket betød at konen blev efterladt i bilen, hvor hun via bilradioen kunne høre, at en sindssyg og meget farlig person var stukket af fra en nærliggende institution, hvilket fik hende til at låse alle dørene i bilen. Da hun senere hørte en bankelyd komme fra bilens tag, besluttede hun sig for at finde ud af, hvad der foregik. Hun låste døren op, åbnede den og sprang så ud ad bilen og standsede et par meter fra den, hvorefter hun vendte sig om. Og skreg! I månelyst så hun en grinende mandsperson sidde på bilens tag og banke et afhugget hoved ned i bilens tag. Hendes mands hoved.

Sara tænker ofte på denne historie. Og hun undrer sig lige så

ofte. Hvorfor er hun bange for at sidde i bilen? Historien meldte intet om hustruens skæbne. Om noget burde hun derfor være bange for at løbe tør for benzin og være den, der skal gå ud for at hente mere. Angst er noget af det mest ulogiske! Og nu er hun også bange for sin egen have. Sådan noget pjat.

Sara når hverken at tænke listen over uforklarlige oplevelser igennem eller genoptage læsningen af bogen, da Zorro i det samme løfter hovedet og spidser ørerne. Kort efter rejser han sig og går hen til havedøren. En truende knurren starter helt nede i hans maveregion og når i løbet af sekunder et lydniveau af skræmmende dimensioner.

Overbevist om at hendes egen uro har forplantet sig til hunden, tysser Sara på ham. Nu må hun altså tage sig sammen. Zorro ignorerer hendes opfordring til at tie stille og fortsætter sin advarende knurren. Advarende?

Sara rejser sig og stiller sig hen ved siden af Zorro, der presser sin store krop ind mod hendes venstre ben. Hans knurren bliver til egentlig hundeglam, da en person træder ind i lysskæret fra stuens mange lamper. Et skrig undslipper Saras læber ved forskrækkelsen over at se manden stå på terrassen.

Kun adskilt af en glasdør og en meter luft afløses skriget af genkendelsens glimt i hendes øjne: Det er Gribben! Med de stikkende øjne, den ranglede krop og de ekstremt lange ben er der ingen tvivl.

Blomsterne. Gaverne. Den ulidelige fornemmelse af aldrig at være alene. De mange påmindelser om at han altid var i nærheden. Den hadske tone, når hun ikke adlød. Reglerne. De mange regler ...

Sara vender tilbage til virkeligheden og konstaterer rystet, at Gribben ikke længere står på terrassen. Hvor blev han af? Zorro knurrer fortsat, og Sara stryger ham over hovedet.

Zorros knurren tager til igen og river Sara ud af ubeslutsomheden. Hun snupper den trådløse telefon fra opladeren og småløber ud fra stuen, alt imens hun kalder på Zorro. Zorro opgiver

sin knurren og følger efter hende ud på toilettet. Det eneste rum i huset uden vinduer. Sara låser døren efter Zorro, synker ned på gulvet og knuger Zorro ind til sig, mens hun venter på at opkaldet går igennem.

- Politigården, godaften?

- I må hjælpe mig. Han er tilbage.

- Hvem er tilbage?

- Gribben. Jeg mener ... min ekskæreste. Jeg fik et polititilhold mod ham, men nu står han lige uden for min havedør.

- Er han bevæbnet?

- Det ved jeg ikke.

- De kan altså ikke se ham længere?

- Nej, jeg har søgt tilflugt på toilettet.

- De ved altså ikke med sikkerhed, om han stadig er i Deres have?

- Nej, og du forventer vel ikke, at jeg skal gå ud for at se efter?

Betjenten i den anden ende sukker hørligt ned i røret.

- Jeg beklager, men vi kan ikke afse personale for øjeblikket. Når vi har en patruljevogn ledig, skal den nok kigge forbi. Og De er naturligvis velkommen til at komme ind på stationen i morgen for at anmelde overtrædelsen af polititilholdet.

- Men...

Sara afbryder sin egen sætning, da Zorro genoptager sin knurren, og betjenten benytter lejligheden til at afslutte samtalen:

- Hav en fortsat god aften.

Linjen bliver afbrudt. Sara er alene. Zorro kigger anklagende på hende, som havde han læst hendes tanker. Nå ja, helt alene er hun ikke.

Zorro rejser pludselig børster og gør helt vildt mod den lukkede dør. Sara farer sammen og trækker sig baglæns over klinkegulvet. Kroppen ænses slet ikke, at hun når væggen, men fortsætter sit desperate forsøg på at få hende væk fra faren. Sara stirrer uophørligt på dørhåndtaget, og i fantasien ser hun håndtaget bevæge sig langsomt nedad adskillige gange. Da det ikke sker, be-

gynder hun at føle sig en smule til grin. Gribben er sikkert fortrukket, skræmt væk af Zorros hidsige gøen. Præcis som hun havde forestillet sig det, da hun købte Zorro. Mod var ikke et af Gribbens personlighedstræk.

Hun forsøger at berolige Zorro, men han lader sig ikke narre af hendes ord, når hendes stemme og kropssprog afslører, at hun er anspændt. Sara ser sig om efter et våben, men finder kun toiletbørsten. Hun overbeviser sig selv om, at det er bedre end ingenting. Hun rejser sig fra gulvet og må støtte sig til håndvasken, da hendes ben i første omgang nægter at bære hende. Hun tager en dyb indånding, tager prøvende et skridt hen mod toilettet og da benene ikke giver efter denne gang, griber hun fat om toiletbørsten med venstre hånd, sender Zorro et skarpt blik og kanalisere al den kampgejst hun kan mønstre ind i den verbale kommando "Ronder!", som Zorro kender så godt fra træningspladsen.

Zorro rejser børsterne og spænder i musklerne. Hun låser døren op og åbner den med et ryk, mens hun gentager kommandoen, og Zorro stormer ud. Hun skifter toiletbørsten over i højre hånd, og med armen hævet og toiletbørsten klar til slag, træder hun forsigtigt ud i gangen. Den er tom.

Hun overvejer at tjekke soveværelset først, men beslutter så at stole på Zorros instinkter. Han stormede gennem gangen og videre ud i køkkenet, inden hun overhovedet nåede ud i gangen. Hun kan ikke længere høre hans kløer mod trægulvet, men tilskriver det sin egen hjertebanken.

I køkkenet mærker hun kulden smyge sig om sine fødder. Noget står åbent, men hvad? Et hurtigt blik ind i stuen afslører, at havedøren stadig er lukket. Trækken må altså komme fra bryggerset. En voldsom gøen fra baghaven afslører, at Zorro har fundet noget, og det høje smertenshyl, der følger kort efter, river Sara ud af frygtens jerngreb. Zorro er skadet. Ingen skal gøre hendes firbenede ven noget, og da slet ikke Gribben. I bryggerset udskifter hun toiletbørsten med den store lommelygte fra skabet, inden hun løber om i haven.

Zorros intense knurren leder hende hen mod det fjerneste hjørne i haven, hen til det store fyrretræ. Hvis Gribben troede, at han kunne gemme sig for Zorro bag et træ, tog han grueligt fejl. Da hun når frem, afslører lyskeglen, at Zorro bløder fra et sår i hovedet. Ikke langt derfra ligger en af de små brosten, der plejede at kante græsplænen af. Den er blodpletet.

Dumme svin! tænker Sara og retter så lyskeglen mod Gribben, der ligger uskadeliggjort på jorden, bevogtet af Zorro, der holder ham i skak med sin knurren. Overbevist om at hun har fat i den lange ende, beslutter Sara sig for at se nærmere på ham, inden hun ringer efter hjælp. Nu har *hun* trods alt været offer for *hans* beskuende øjne i et uvist tidsrum. Hun går om på den anden side, så Zorro ikke spærrer for udsynet, retter lyskeglen mod Gribbens ansigt og åbner munden i et lydløst skrig.

Gribbens øjne stirrer tomt ud i luften, og hvor hans hals burde have forbundet hovedet med kroppen, er der ikke andet end en blodpøl.

-Zorro!! Hvad har du gjort?!

Zorro ser op, rådvild over det anklagende tonefald, der møder ham. I næste øjeblik falder han om ved siden af den overmannede fjende. Sara bliver et kort øjeblik grebet af panik. Så samler hun beslutsomt den store hundekrop op, vakler først under vægten, men mærker så en indre styrke komme hende til undsætning, hvorefter hun går ned mod carporten.

Hun ankommer til dyrehospitalet med den bevidstløse hund i sine arme, indsmurt i dens blod, gennemblødt af regnen, ligbleg af rædsel og uden fodtøj. Hun ignorerer klinikassistentens undrende ansigtsudtryk og forlanger blot, at hendes hund omgående kommer under behandling. Klinikassistenten viser vej til en operationsstue, hvor Sara forsigtigt lægger Zorro fra sig og stryger hånden blidt hen over hans pels, imens klinikassistenten tilkalder en dyrlæge.

Sara bliver vist ud i venteværelset, hvor hun synker sammen i en stol. Klinikassistenten vender tilbage med et par håndklæder.

- Du kan friske dig op på toilettet for enden af gangen.

Sara tænder for vandhanen og stopper uden tøven hele hovedet ind under strålen. Efter en nødtørftig etagevask tørrer hun sit hår efter bedste evne, reder det igennem med fingrene, vrider strømperne og går så tilbage til skranken.

- Kan jeg låne en telefon?

- Du kan ringe fra denne. Tryk 0 først.

Sara ringer til politigården for anden gang den aften. Forklarer hvad der er sket.

- Han brød altså ind gennem bryggersdøren?

- Ja.

- Hvordan endte han så i haven?

- Zorro gøede voldsomt. Det må have skræmt ham.

- Hvorfor fulgte De efter ham ud i haven?

- Fordi han overfaldt Zorro.

- Og så dræbte Zorro ham?

- Ja, men det var i selvforsvar!

- Og hvor befinder De Dem nu?

- På dyrehospitalet. Zorro kom slemt til skade.

- Men De har det fint?

- Ja, det har jeg vel.

- Vi sender en patruljevogn ud til Deres adresse.

- Tak.

Efter at have afsluttet samtalen, skælder hun sig selv ud for overhovedet at have takket. Havde politiet reageret første gang hun ringede, ville Zorro ikke ligge på et operationsbord, hun ville ikke være skræmt fra vid og sans ...

Klinikassistenten, der har overhørt samtalen med politiet, kommer hen og tager hende om skuldrene for at gelejde hende over i en stol.

- Hård aften, kan jeg forstå?

Sara nikker. Hun har opgivet at tale.

I stilhed

Jeg ligger på gulvet i min stue og "mediterer" til musik. Hovedtelefonerne gør det muligt at opnå den totale nydelse af trommerytmerne, uden at genere naboerne.

På et tidspunkt føler jeg mig observeret, men har ikke lyst til at forlade min meditationsagtige tilstand endnu, hvorfor jeg fortrænger behovet for at reagere. Til sidst er jeg dog nødt til at give efter, hvorfor jeg ruller om på maven og åbner øjnene. En mand, som jeg aldrig har set før, sidder på en stol og betragter mig. Tanker som "hvad fanden laver han i min lejlighed" og "skal jeg gøre noget?" flyver gennem hovedet på mig, men jeg er så fascineret af det mysterium, som hans person og hans tilstedeværelse repræsenterer, at jeg blot betragter ham. Han signalerer, at jeg ikke skal sige noget, og jeg beslutter mig for at lege med.

Mindst en halv time passerer, inden jeg konstaterer, at musikken er stoppet, og jeg har ondt i kroppen. Altså skifter jeg hurtigt stilling, så jeg kommer op at sidde, lægger hovedtelefonerne fra mig og ryster håret på plads. Da jeg atter ser på ham, kan jeg fornemme, at han ikke brød sig om, at jeg bevægede mig så hurtigt. På den anden side, bad han mig om at tie stille, så jeg kunne jo ikke fortælle ham, hvad jeg ville gøre. Eller måske alligevel ... hvis jeg kan få ham til at rette opmærksomheden mod mine øjne, kan jeg vise ham, hvad jeg vil gøre, inden jeg gør det. Jeg beslutter mig for at forsøge det, så jeg fanger hans blik, holder det fast i nogle sekunder, ser på stereoanlægget og derefter tilbage på ham. Han ser eftertænksom ud et kort øjeblik, men så nikker han. Jeg rækker op, starter cd-afspilleren på ny, skruer ned for lydstyrken og slår så højttalerne til.

Efter endnu et stykke tid, hvor vi blot observerer hinanden begynder min hjerne at kræve svar på en række spørgsmål. "Hvem er han?", "Hvad vil han?", "Hvornår går han?", "Hvordan er han

kommet ind?" Det sidste spørgsmål er nok det nemmeste at besvare: Bygningen har dørtелефон, så fordøren er altid låst. Når altså ikke lige et eller andet fjols har slået låsen fra, fordi "man bare lige skal over på den anden side af gaden". Det kan også have været postbuddet, der har lukket ham ind i den tro, at han boede her. Men postbuddet plejer bare først at komme om eftermiddagen. Måske har han blot ringet på hos en tilfældig beboer, der så har åbnet døren uden at stille spørgsmål. Det er sket før ... Men det forklarer ikke, hvordan han er kommet ind i lejligheden. Som en ekstra sikkerhed, har jeg altid låst døren ud til opgangen. Jeg er helt sikker på, at den har været låst siden i går aftes, for jeg har ikke været udenfor i dag.

Imens jeg i tankerne er optaget af at finde svar på de mange spørgsmål, har jeg lukket mine øjne, da det er for distraherende samtidig at se ind i hans. Musikken er imidlertid stoppet igen. Da jeg åbner øjnene, bemærker jeg, at han ser ud til at overveje, hvad jeg tænker på. Jeg smiler helt uvilkårligt. Det er en speciel situation, at to mennesker befinder sig i samme rum uden at sige noget, til trods for at de begge har en række spørgsmål, som den anden person kan besvare. Men det var musikken jeg kom fra. Jeg gentager signalet fra tidligere, og da han accepterer, rejser jeg mig og finder en cd med blandet filmmusik af forskellige kunstnere. Da jeg ikke ved, hvilken slags musik han synes om, er det nok bedst at variere det lidt.

Nu jeg alligevel står op, kan jeg lige så godt hente lidt at drikke, men jeg glemmer at advare ham, og han kommer hurtigt på benene. Vi får øjenkontakt. Jeg ser spørgsmålet i hans øjne, men ved ikke hvordan jeg skal besvare det, så jeg bevæger mig blot ud mod køkkenet i et roligt tempo. Han følger efter. Han læner sig op ad dørkarmen og betragter mig, imens jeg finder sodavand, isterninger samt et glas fra skabet. Så indser jeg, at jeg måske ikke er den eneste, der er tørstig, hvorfor jeg finder endnu et glas. Da jeg er færdig, sætter jeg colaen ind i køleskabet igen og hopper op på køkkenbordet, stedet hvor jeg plejer at indtage mine mellem-

måltider. En af fordelene ved at bo alene: Man laver selv husreglerne. Han tager imod det glas, jeg rækker ham, og går så hen til dørkarmen igen. I det samme begynder sangen "Mustang Sally", og min krop følger impulsivt sangens rytmer. Da sangen slutter, smiler han for første gang i løbet af formiddagen, men han bliver hurtigt alvorlig igen.

Han kaster et blik på sit ur og gør tegn til, at jeg skal gå ind i stuen igen. Jeg adlyder. Efter at have taget en bog fra reolen smider jeg mig på sofaen, hvorimod han stiller sig hen til vinduet i karnappen. Eftermiddagen kommer og går. Af og til ser han ud ad vinduet, resten af tiden betragter han mig, hvilket generer mig i starten, men efterhånden ignorerer jeg det simpelthen.

Jeg bliver færdig med bogen omkring spisetid og beslutter, at det må være tid for nyhederne, men da jeg rækker ud efter fjernbetjeningen til tv'et, reagerer han lynhurtigt ved at lægge sin hånd oven på min, hvilket forhindrer mig i at tage den fra bordet. Udtrykket i hans øjne tilkendegiver, at han mener det alvorligt, så jeg stiller mig tilfreds med ingen nyheder og læner mig i stedet tilbage for at betragte ham til en forandring.

Han er faktisk meget tiltalende, lidt sydlandsk af udseende med mørklødet hud, brune øjne og mørkt hår, der er samlet i en hestehale. Hans hånd var blød, og han ser ud til at være i god form. Gad vide, hvad han hedder? Han ligner ikke en Peter eller Dennis ... det må være mere eksotisk.

Musikken stopper igen, men jeg kan ikke se, hvorfor jeg skal gøre alting, så jeg venter blot på, at han skifter cd. Det tager et stykke tid for ham at nå det punkt, hvor stilheden generer ham, men så rejser han sig og går hen for at se nærmere på cd-samlingen. Han finder noget, han synes om, hvorefter vi blot lytter til musikken, indtil cd'en er færdig. På det tidspunkt laver min mave højlydt vrøvl over at blive ignoreret, hvilket åbenbart kan høres helt derover, hvor han står, for han går ud mod køkkenet.

Jeg følger efter og konstaterer overrasket, at han er i færd med at undersøge indholdet af min fryser og mit køleskab. Han

beslutter sig for to bøffer fra køleskabet, kartoffelskiver, færdiglavet whiskysauce, flutes og noget salat. Da han ser sig søgende omkring, beslutter jeg mig for at give ham en hånd. Jeg finder frituregryden frem, rækker ham en stegepande og tager selv skærebrættet. Så skyller jeg salathovedet under rindende vand, imens han starter frituregryden og tager sig af kødet. Efter at have puttet brødene i ovnen rækker jeg ud efter en kniv fra knivblokken, så jeg kan snitte salaten. Det er lige før, at jeg får et hjerteanfald, da mit håndled bliver fanget i et jerngreb. Jeg vender mig rundt, og min overraskelse må være tydelig, for han slipper sit greb, og vi vender begge tilbage til madlavningen.

Maden spiser vi i tavshed, hvilket ikke ligefrem kommer som en overraskelse. Bagefter rydder vi af bordet og vasker op. Det tyder ikke på, at han går sin vej i løbet af de første par timer, så jeg beslutter mig for, at det er på tide, vi laver noget sammen. Jeg tager derfor nogle spil med ind i stuen, og vi tilbringer et par timer med at spille ludo og yatzy.

Så skal jeg på toilet. Belært af oplevelserne fra tidligere på dagen husker jeg at gøre tegn til ham om, at jeg rejser mig. Han følger efter, og da jeg åbner døren ud til toilettet, holder han mig tilbage, fjerner nøglen fra døren, hvorefter han gør plads til, at jeg kan gå ind. I princippet kunne han have forlangt, at døren skulle stå åben, men han viser overraskende stor forståelse for mit privatliv, når man tager i betragtning, at han på det nærmeste har invaderet det.

Vi vender tilbage til spillene, men det virker som om, vi begge er optaget af at tænke på andre ting. Jeg for mit vedkommende er begyndt at tumle med spørgsmålet om, hvem han egentlig er. Han virker meget mild og forstående, men der er helt klart nogle grænser, som jeg ikke skal forsøge at overskride. Han ønsker ikke, at der skal opstå nogen form for samtale, og siden han tydeligvis kan høre musik, kan det ikke være, fordi han er døv. Måske taler han ikke dansk? Eller måske vil han bare ikke besværes med mine mange spørgsmål. Og hvorfor måtte jeg ikke se fjernsyn? Er han

efterlyst? Kan han være stukket af fra et fængsel, eller måske et sindssygehospital? Nej, det sidste kan ikke være tilfældet. Han er simpelthen for afbalanceret.

Pludselig kan jeg ikke lade være med at gabe. Jeg indser, at det må være sengetid, gæst eller ikke gæst. Jeg peger ind mod soveværelset og badeværelset, og han gentager nummeret fra toiletet: fjerner nøglen fra badeværelsesdøren. Jeg finder min nat-skjorte og går ud på badeværelset, hvor jeg kan klæde om i fred. Efter at have børstet tænder, går jeg ind i soveværelset igen. Han har trukket gardinerne for og tændt sengelampen.

Han forsøger at fortælle mig noget med sit blik, men jeg kan ikke tyde budskabet. Så vender han rundt og går, hvilket forvirrer mig. Jeg hører ham åbne køleskabet, hvorefter stuegulvet knirker en enkelt gang. Så er han tilbage igen, medbringende resten af colaen og en stol fra stuen. Han placerer sig i døråbningen, og vi betragter atter hinanden, indtil søvnen overmander mig.

Senere på natten vågner jeg op og konstaterer, at pladsen i døråbningen er tom. Da mine øjne vænner sig til mørket, opdager jeg, at han ligger ved siden af mig. Vore øjne mødes, og jeg bemærker, at det ikke ser ud til, at han har sovet. Kort efter overgiver jeg mig på ny til søvnen.

Næste morgen bliver jeg vækket af clockradioen. Klokkeren er syv, meddeler en speaker. Nyhedsudsendelsen skal til at begynde, og jeg lader den knasende lyd fortsætte, mens jeg strækker mig. Lyden forsvinder brat, og jeg åbner øjnene. Han har ganske enkelt revet stikket ud, og jeg bliver helt forskrækket over, at han stadig er der. Hvornår i alverden har han i sinde at forsvinde? Jeg kan da heller ikke bare blive væk fra arbejde ... Så slår det mig, at jeg har efterårsferie i denne uge, hvilket også var årsagen til, at jeg var hjemme i går mandag. Altså må i dag være tirsdag.

Uanset hvad, skal han altså have et navn. Det første navn, der falder mig ind, er Markus, og derved bliver det. Med denne formalitet overstået, beslutter jeg mig for at tage et brusebad, så jeg samler lidt tøj sammen og går ud på badeværelset. Lige inden

jeg lukker døren bag mig, rækker Markus ud efter mig og peger hen mod yderdøren. Han holder fem fingre i vejret og viser mig så nøglen til badeværelsesdøren. Først forstår jeg ingenting, men så går det op for mig, at han har i sinde at låse mig inde i et stykke tid, mens han selv forlader lejligheden. Jeg lukker døren bag mig, hvorefter jeg hører nøglen blive sat i og drejet om. Der bliver tændt for musikken, og lyden er så høj, at hvis jeg skulle give mig til at skribe, ville ingen reagere. Situationen lader til at være gennemtænkt fra Markus' side.

Jeg tager mig god tid i badet. Da jeg er næsten færdig med at klæde mig på igen, hører jeg nøglen blive drejet om. Døren bliver åbnet på klem, men heller ikke mere. Det er op til mig, hvornår jeg vil ud.

Da jeg er færdig på badeværelset, går jeg ud i køkkenet. Der står to bæreposer på køkkenbordet, begge fra supermarkedet henne på hjørnet. Markus har været ude for at købe ind. Vi pakker madvarerne ud, og hvis han har i sinde at blive her, til det hele er spist, ender det nok med, at jeg skal tilbringe resten af min efterårsferie i tavshed. Jeg kommer igen til at tænke på, hvad han egentlig vil, men Markus river mig ud af min tænksomme tilstand, idet han gør tegn til, at jeg skal gå ind i stuen. Netop som jeg passerer yderdøren, hører jeg trin på trappen. Jeg overvejer, om jeg skal forsøge at tilkalde hjælp. Knap har jeg tænkt tanken, førend Markus stiller sig imellem mig og døren, mens han betragter mig med et gennemborende blik. Jeg føler mig taget på fersk gerning.

Uvisheden er imidlertid ved at være for meget for mig: Jeg kan mærke tårerne presse sig på. Den fornøjelse skal han imidlertid ikke have, så jeg vender ryggen til ham og går ind i stuen, hvor jeg placerer mig i skrædderstilling på gulvet, stadig med ryggen til ham. Han går hen til cd-samlingen og efter at have stået der lidt, finder han, hvad han søger og sætter cd'en på. Han spiller den imidlertid ikke fra begyndelsen men trykker den frem til et bestemt nummer. Jeg konstaterer overrasket, at det er REM og nummeret "Everybody hurts". Det er umuligt for mig at vide,

hvilket budskab han forsøger at sende mig ved at vælge netop denne sang. Enten vil han fortælle mig, at det er ok at græde af og til, eller også vil han via sangen trøste mig og bede mig om at holde ud lidt endnu. En tredje mulighed er naturligvis, at han bare synes om sangen i al almindelighed. Uanset hensigten, kan jeg imidlertid ikke holde mine tårer tilbage, så jeg lader dem løbe uhindret ned over ansigtet og betragter det mønster, dråberne danner på gulvbrædderne. Omtrent samtidig med at nummeret slutter, får jeg lukket af for tårekanalerne, men jeg bliver alligevel siddende, indtil cd'en er færdig. Så rejser jeg mig for at skifte cd, hvorefter jeg går ud på badeværelset for at få lidt koldt vand i ansigtet. Markus reagerer ikke voldsomt på den manglende advarsel men rejser sig blot og følger efter. Han var åbenbart forberedt på, at jeg ville være lidt trodsig, hvilket blot irriterer mig endnu mere. Nok til at jeg smækker badeværelsesdøren efter mig.

Han står lænet op ad væggen overfor, da jeg kommer ud igen. Vore blikke mødes. Han hæver det ene øjenbryn, som for at spørge om jeg *så* er færdig. Godt nok har jeg aldrig været god til at bedømme andre folks alder, og jeg er klar over, at det ikke bliver nemmere af, at Markus' træk er sydeuropæiske, men alligevel er jeg temmelig sikker på, at han ikke er ret meget ældre end jeg selv. Jeg vil skyde på, at han er sidst i tyverne, hvilket bestemt ikke giver ham ret til at have den indstilling.

Jeg ryster på hovedet og går ind i stuen igen. Jeg føler behov for at se andre mennesker end Markus og mit eget spejlbillede, så jeg stiller mig hen i karnappen for at betragte de mennesker, der haster forbi nede på gaden uden at vide, hvad der foregår blot to etager over deres hoveder. Mens jeg står der, tillader jeg for første gang mig selv at tænke tanken til ende og sætte ord på den situation, jeg befinder mig i. Den kan vel egentlig ikke beskrives meget anderledes end som en gidselsituation. Trodsigheden kombineres med vrede over ufrivilligt at være spærret inde på denne måde, og jeg hører mig selv spørge:

- Hvorfor?

-Jeg undrede mig over, hvornår du ville bryde tavsheden!
Han har en behagelig stemme, og det virker beroligende at høre ham tale. Han bliver straks mere menneskelig. Han trækker en stol ud fra spisebordet og sætter sig ned. Behovet for at få besvaret mine spørgsmål overtager styringen, så jeg går hen til spisebordet, trækker selv en stol ud og sætter mig overskrævs med ansigtet mod Markus.

-Hvornår slutter det?

-Nu.

Han lader sit svar hænge lidt i luften, inden han følger det op af en forklaring.

-Jeg troede ikke, der var nogen hjemme. Havde du ikke været hjemme, ville jeg have været ude herfra igen i løbet af ti minutter. Men du var hjemme ...

Hans svar efterlader mig i en apatisk tilstand, hvor jeg lynhurtigt spoler tilbage til begyndelsen for at se det hele i langsom gengivelse.

-Hvorfor gik du ikke bare, da du opdagede, at jeg var her?

-Fordi du accepterede spillereglerne.

Markus siger det, som om det forklarer alt, sender mig et smil, rejser sig og går.

Et døgn i stilhed er afsluttet.

Zonen

”Stemning og idyl fra forgangne tider! Den teknologiske udvikling er blevet nægtet adgang til Zonen, som dermed har sikret sig en enestående position i form af et fristed fra mobiltelefoner, internet og andre stressfaktorer. Det idylliske bysamfund indeholder pensionat, købmand, skrædder, frisør, urmager m.v. Fra april/maj skaber tulipaner i tusindvis romantisk stemning i byen ...”

- Det lyder som en pensionistattraktion, griner Andreas.

Beate stopper højt læsningen og sender ham et bebrejdede blik.

- Husker du sidste gang? Biludstillingen var dit valg som temaudflugt, og nedgjorde jeg dette på noget tidspunkt?

- Nej, du nøjedes med at sukke højlydt, driller Andreas.

Beate vælger at ignorere ham og læser de sidste linjer i den lille sort-hvide annonce: ”... og knap er tulipansæsonen forbi, førend kunstfærdige blomsterudsmykninger præger bybilledet og skaber oplevelser for øjet, hvor man end befinder sig.”

- Om 300 meter, drej til venstre! kommanderer GPS’eren.

- 300 meter? En Mini er altså ikke terrængående! udbryder Andreas og ser sig tvivlende omkring: Vejen er omgivet af træer til alle sider, træer med tykke stammer.

Tre hundrede meter længere fremme møder de et lille håndmalet træskilt placeret for enden af en smal grusvej. Lige under pilen, der viser op ad grusvejen, står der med sirlige sorte bogstaver ”Zonen”.

- Det skal nok blive en hyggelig dag, fastslår Beate.

- Det håber jeg, efter mere end 150 kilometers kørsel, svarer Andreas med en lavmælt mumlen.

Andreas parkerer bilen i en af de tydeligt afmærkede båse omkring det nydelige torv med de utallige tulipaner, der bombarderer øjnene med farveindtryk. Beate sætter p-skiven til klokken ti og skubber bildøren i bag sig, mens hun stopper avisudklippet

i jakkelommen. Selvom solen skinner, er det stadig tidligt forår og en smule køligt. Hun hæfter sig ved den letgenkendelige lyd af centrallåsen, som Andreas behændigt betjener *uden* at pege på bilen, som var det en fjernbetjening til et tv, han stod med. Tankerækken fortsætter og med et smil på læben genkalder hun sig de utallige diskussioner, de har haft om emnet. Andreas kommer rundt om bilen og tager hendes hånd.

-Hvad tænker du på?

-Hvorfor spørger du?

-Du smiler dit tænksomme smil.

-Jeg vidste ikke, at et smil kunne tænke?

-Du ved, hvad jeg mener, griner han og giver hende et blidt puf. Hans hånd slipper dog ikke hendes, og kort efter befinder hun sig i hans favn.

Beate får øje på en husfacade på den anden side af gaden, hvorpå der med håndmalede bogstaver i sort oplyses, at her er der en købmand. Andreas følger hendes blik.

-Du har været her i mindre end fem minutter, og du har allerede lokaliseret en mulighed for at bruge penge.

-Vi behøver da ikke købe noget. Jeg vil bare gerne opleve atmosfæren i en gammel købmandsbutik.

-Og den tror du selv på?

-Måske vil jeg gerne have en flaske kildevand. Jeg er tørstig.

-Aha.

De krydser vejen, træder ind ad døren og stopper så op helt synkront, overvældede af det surrealistiske syn, der møder dem indenfor. Foran dem står en rigtig købmandsdisk i butikkens fulde bredde, bygget i massivt træ og gulnet efter mange års eksponering for dagslys. Bag disken er der hylder fra gulv til loft indeholdende produkter til brug for madlavning, husholdning m.v. For at opveje den manglende selvbetjening, står der en mand bag disken. Han er vel omkring de halvtreds og iført en ren, men forvasket, skjorte, der engang har været hvid. Skjorten er stoppet

helt ned i de mørkeblå bukser, der holdes oppe af både livrem og seler. Manden foretager sig imidlertid ikke noget, stirrer blot udtryksløst ud i lokalet.

- Tror du, han er en del af udstillingen? spørger Andreas, da han genvinder evnen til at tale.

- Det kan være, han skal have skiftet batterier, hvisker Beate tilbage, og indkasserer et grin fra Andreas.

Beate træder et skridt længere ind i den lille butik, og det er tilsyneladende, hvad manden har ventet på.

- Goddag, De ønsker?

- En flaske kildevand, tak.

Manden finder en flaske kildevand fra et køleskab strategisk placeret under disken.

- Ønsker De ellers andet?

- Nej tak.

- Så bliver det 325 kroner.

- 325 kroner? For hvad?

- For Deres varer.

- Jeg skal jo kun have en flaske kildevand.

- Men det er tydeligvis Deres første indkøb i Zonen.

- Korrekt. Men der stod intet i annoncen om, at Zonens priser var horrible.

- Det er de skam heller ikke. De 325 kroner dækker både kildevanden, det obligatoriske kort over Zonen, regelhåndbogen for ophold og færdsel i Zonen samt to identitetsmærker gældende for hele denne sæson.

Beate ser på Andreas og forsøger uden held at tyde hans ansigtsudtryk.

- Hvad så, hvis vi slet ikke ønsker at købe noget?

- Så trækker jeg naturligvis kildevandens pris på 25 kroner fra.

- De mener altså i fuldt alvor, at det koster os 300 kroner at få lov til at forlade Deres forretning?

- De misforstår mig. Alle besøgende i Zonen er forpligtet til at

købe introduktionspakken, det er regel nummer et i håndbogen, se selv.

Manden bag disken slår op på bogens første side, vender bogen rundt så de kan læse teksten og skubber så regelhåndbogen over mod dem. Og der står det, øverst på siden: "Regel nr. 1: Alle besøgende skal straks efter ankomsten til Zonen anskaffe sig en introduktionspakke bestående af det seneste kort over Zonen, den til enhver tid gældende regelhåndbog samt et identitetsmærke pr. besøgende gældende for den pågældende sæson."

- Okay, hvad så hvis vi kommer igen næste sæson?

Manden bag disken tager ingen notits af spørgsmålet og forholder sig blot afventende. Beates temperament er ved at nå det kritiske punkt, og hun sender Andreas et blik, der kommunikerer hendes behov for øjeblikkelig assistance.

- Må jeg stille et enkelt spørgsmål?

- Naturligvis.

- Hvad skulle forhindre os i blot at sætte os ud i vores bil og køre vores vej, uden at købe denne ... introduktionspakke?

- Jeg forhindrer Dem ikke i noget. Jeg oplyser Dem blot om Deres forpligtelser som besøgende i Zonen.

- Og De undlader behændigt at besvare vores spørgsmål, bemærker Andreas skarpt.

Manden bag disken genoptager sin udtryksløse stirren ud i lokalet. Beate trækker Andreas lidt væk fra disken.

- Hvad går det her ud på?

- Det må du nok spørge om. Måske er vi ufrivillige statistere i en dårlig film. Hans svar virker så indstuderede.

Beate husker avisudklippet i jakkelommen og beslutter sig for et sidste forsøg på at tale fornuft med manden bag disken.

- Hvordan forklarer De dette her? spørger hun, idet hun skubber avisudklippet over disken.

- Hvad skal jeg forklare?

- Hvordan denne avisannonce kan reklamere for Zonen som et idyllisk bysamfund med romantisk stemning?

- Fordi vi ønsker at udbrede kendskabet om Zonen.
- Men annoncen siger jo intet om, at man som besøgende er forpligtet til at købe noget.

- Annoncen siger heller intet om, at man skal besøge os. Introduktionspakken er kun obligatorisk for besøgende.

- Hvorfor reklamere for Zonen, hvis man ikke ønsker, at læserne af annoncen skal komme på besøg?

Igen har Beate tilsyneladende bevæget sig uden for programmet, for manden bag disken forbliver tavs. Andreas kommer hen til hende og hvisker, at deres bil er væk.

- Hvad er den? siger hun vantro og går hen mod butiksdøren.

- De må ikke glemme Deres varer.

Beate standser op og sender manden bag disken et irriteret blik.

- Det kommer altså til at vente, vores bil er blevet stjålet. Hvor finder vi en politibetjent?

- Det kan De se på kortet, svarer manden og peger på den ene bestanddel af introduktionspakken.

Beate ser hen på Andreas med mord i blikket. Andreas trækker på skuldrene og tager sin pung frem.

- Var det 325 kroner?

- Ønsker De da også at købe kildevanden?

- Ja tak, det ville være dejligt.

- Så bliver det 325 kroner.

Andreas betaler kontant og tager imod den pose, som manden rækker over disken. Idet de når hen til døren, sender manden bag disken dem sin afskedssalut:

- Tak for besøget og kom snart igen.

- Er han fuld?! spørger Beate og forsøger at smække døren hårdt bag sig, men den har en selvlukkemekanisme, så den lukker til hendes store misfornøjelse i uden at lave en lyd.

- Aarrgghh, selv dørene er uhyggeligt høflige!

- Glem det nu bare. Vi skal have fundet bilen.

- Fundet bilen? Den er jo ligesom ikke forlagt, vel? Vi parkerede den i båsen på den anden side af gaden, gik ind i butikken og

få minutter senere er den væk. Bilen har ikke indbygget KITT-modul, så den er nok ikke kørt på fornøjelsestur helt for sig selv. Den er blevet stjålet, er den!

Andreas ignorerer øvet Beates udbrud. Han går rundt i den tomme parkeringsbås med sin tænke-rynke i panden.

- Låste jeg bilen?

- Selvfølgelig låste du, det hørte jeg.

- Er du sikker?

- Du spurgte selv, hvad mit smil tænkte på.

Andreas griner.

- Hvordan kan vi to være så perfekte for hinanden, når vi er så uenige om det vigtigste i verden?

- Sidst jeg tjekkede, var verdens befolkning optaget af mange andre emner, end den mest korrekte metode til at betjene en central-lås.

- Det skyldes alene, at medierne kontrollerer nyhedsstrømmen og dermed..

- Tak, den tale har jeg hørt før, griner Beate.

De finder en bænk midt i farveorgiet på byens torv, og Andreas rækker hende flasken med de dyre dråber kildevand, hvorefter han sætter sig til at studere kortet.

- Det her kort må da være udarbejdet af børnehaverbørn, udbryder han irriteret efter blot et halvt minut.

- Lad os bytte, tilbyder Beate og rækker ham flasken med kildevand.

- Nå, hvad finder du så ud af? plager Andreas, efter at have drukket en tår.

- Det er altså et meget, meget besynderligt sted.

Beate undersøger bagsiden af folde-ud-kortet, men finder kun en alfabetisk liste. Lidt nærlæsning afslører, at listen *ikke* er udarbejdet på baggrund af gadenavne eller funktioner, men derimod personnavne. Efter hvert navn er der så anført en titel samt en bogstav-tal-kombination, der refererer til kortet. Og Andreas har ret i, at kortet er yderst særpræget. Der er ingen gadenavne og samt-

lige bygninger er indtegnet i 3D format, så man ser bygningerne forfra. Men kortet angiver på ingen måde bygningernes funktion, kun navnene på beboerne. Så Beate vender atter papiret rundt og lader højre pegefinger løbe ned over listens anden spalte.

- Her er noget: Johan Johansen, betjent, F3.

Andreas tager kortet fra hende, finder henholdsvis kolonne F og række 3 og lader så fingrene glide hen over papiret til de mødes.

- Er du sikker på, at det ikke er hans private adresse?

- Jeg er ikke sikker på noget som helst, men vi kan da prøve at gå derhen. Ifølge kortet er det kun en gade væk.

Andreas kigger fra kortet til det gule bindingsværkshus.

- Okay, det ligner en privatbolig. Men vi må jo bare spørge, hvor politistationen er, afgør Andreas og banker på.

Døren åbnes straks efter af en gråhåret mand med læsebriller, som han dog ikke ser igennem, men hen over, da han spørgende betragter Andreas og Beate.

- Goddag, kunne De måske fortælle os, hvor vi finder politistationen?

- Den har I fundet. Kom indenfor!

Beate følger efter Andreas ind i entreen og videre ind i stuen til højre, hvor den gråhårede mand tager plads bag et stort skrivebord, som domineres af et monstrum af en skrivemaskine.

- Værsgo, sid ned. Hvad kan jeg hjælpe jer med?

- De er måske betjenten, Johan Johansen?

- Ja, det er jeg.

Andreas tager lidt beklemt plads i den ene af stolene foran skrivebordet.

- Vi forstyrrer Dem vel ikke på en fridag?

- Nej, hvorfor ... Åh, du undrer dig over min påklædning.

En kort, tør latter undslipper bedstefaren.

- Jeg bærer næsten aldrig uniform. I et lille samfund som vores er den slags magtsymboler unødvendige. Alle kender jo alle. Så du kan være ganske rolig, jeg er i allerhøjeste grad i tjeneste.

- Jamen, så vil vi gerne melde vores bil stjålet.
- Hvilken bil er der tale om?
- Det er en Mini Cooper S.
- Hvordan ser den ud?
- Sort med alufølge, læderindtræk, læderrat..
- Jeg mener, hvad er det for en slags bil: stationcar, pickup eller..
- Det er en personbil, 3-dørs. Har De aldrig set en Mini?
- Nej, biler har vi ikke så mange af i Zonen, svarer betjenten med et smil og sætter et ark papir i skrivemaskinen.

Adskillige minutter senere er alle relevante oplysninger om bilen og dens indhold ved at være præget ind i papiret af skrivemaskinens tangenter i samspil med det isatte farvebånd. Beate løsriver sig omsider fra sin forundring over at se et eksemplar af dette instrument fra fortiden i brug.

-Har han noteret, at vores mobiltelefoner lå i bilen? spørger Beate, henvendt til Andreas.

- Mobiltelefoner? bemærker betjenten tydeligt irriteret.
- Ja, min var en Samsung og ...
- Vi ser helst ikke den slags i Zonen, afbryder betjenten hende og tager papiret ud af skrivemaskinen uden at notere yderligere.
- Derfor lod vi dem også blive i bilen.

Andreas afbryder hende.

- Ved De, hvor vi kan leje en bil?
- Der er ingen biludlejning i Zonen.
- Hvordan ser det ud med busser, taxa.
- Desværre. Vi er et meget afsondret samfund.
- Så må vi jo bare ringe efter en taxa fra den nærmeste by, afgør Beate.

-Jeg kan desværre ikke tilbyde jer at låne telefonen. Ser I, der er kun en enkelt linje ind og ud af huset, og det kan jo ikke nytte, at linjen er optaget, hvis der opstår en nødsituation.

Beate giver ikke meget for betjentens beklagelse. Smilet virker uægte og blikket i hans stålgrå øjne er gennemborende, ikke venligt.

-Hvorfor overnatter I ikke på vores hyggelige pensionat? Måske dukker bilen op til i morgen?

-Så mange kontanter har vi heller ikke med. Og hvis jeg husker korrekt, så fremgik det af annoncen, at hævekort ikke modtages i Zonen?

-Priserne er nu meget rimelige. Slår jeres midler ikke til, kan I sikkert få kredit.

Betjenten rejser sig og tilkendegiver dermed, at besøget er slut. Andreas giver betjenten hånden til afsked, men da Beate rækker sin hånd frem, vælger betjenten at ignorere den.

-I har vel anskaffet jer et eksemplar af den gældende regelhåndbog?

-Naturligvis, svarer Andreas.

-Har I også læst den?

-Vores bil blev hugget, før vi fik lejlighed til at læse den, ok?

-Så må jeg hellere oplyse jer om regel nummer to, som siger, at I skal bære identitetsmærkerne synligt. Det er påkrævet af alle besøgende. I bør nok få læst regelhåndbogen snarest muligt.

-Tak, det vil vi gøre.

Andreas nærmest genner Beate ud fra stuen og videre ud på fortovet.

-Behøver du være så konfliktsøgende? spørger han, da han har fået lukket døren efter dem.

-Undskyld, men hvilket univers kommer du fra? Han var direkte uforskammet.

-Enig. Men det er ham, der skal finde vores bil.

-Og så tror du, at han vil lede mere ihærdigt efter den, hvis vi er venlige og imødekommende?

-Muligheden er der.

-Jeg tror slet ikke, han vil lede efter den.

De går tilbage til torvet og sætter sig atter til at studere kortet. Denne gang i håbet om at finde en telefonboks.

-Byens flagstang er indtegnet samt nævnt i den alfabetiske over-

sigt under F. Men der er ingen telefonbokse, hverken på den illustrerede udgave eller i listen.

- Hvilke bogstaver har du kigget under?

- Dem alle. Jeg tog dem fra en ende af.

Beate rækker Andreas kortet, så han kan kontrollere hendes oplysninger.

- Vi er fanget i et fortidssamfund, omgivet af skov til alle sider og uden mulighed for at kontakte civilisationen.

- Lad nu være med at overdrive.

- Hvor langt er der til nærmeste by?

- Uden GPS eller et kort kan jeg ikke svare dig på det. Men det ligger meget afsondret. Den sidste times tid så vi hverken biler eller huse. Kun skov.

- Hvor hurtigt kørte vi?

- Omkring 100.

- Du må da kun køre 80 på en landevej.

- Ja, men jeg ville jo også gerne hjem igen i dag, indrømmer Andreas.

- Okay, så der er cirka 100 kilometer til nærmeste by i den retning vi kom fra. Og vi kan vel ikke satse på at bevæge os i en anden retning, der kan være endnu længere at gå.

- Hvad har du tænkt dig?

- At gå hjem.

- Det er jo utopi, Beate. Kan du ikke selv se det? Vi skal have fundet bilen.

- Så lad os lede efter den.

En lille time senere er de tilbage på torvet.

- Bilen er sandsynligvis ikke her i byen længere, erkender Andreas.

- Det ville jeg ønske, at vi heller ikke var.

- Hvad siger du til, at vi indlogerer os på pensionatet som betjenten foreslog? Måske er der en telefon, vi kan låne.

Beate trækker på skuldrene. Andreas kaster endnu et blik på kortet, inden han lader det falde ned i posen og rækker ud efter Beate.

-Kom så, drama dronning.

I forhaven til et ældre, hvidmalet træhus, hvor blondeundergardiner i bedstemor-design pryder samtlige vinduer, annoncerer et skilt, at dette er et pensionat. Andreas åbner den hvidmalede havelåge, og en lille klokke monteret på indersiden afslører deres ankomst. Hoveddøren bliver åbnet af en storsmilende ældre dame med nydeligt permanentet hår og meget kraftige briller.

-Hjertelig velkommen til Zonens pensionat.

-Mange tak. Vi ville høre, om der var et ledigt værelse?

-Det er der skam, kom I blot ind.

Idet de passerer hende i døren, giver de hånd og præsenterer sig. Den ældre dame viser sig at hedde Alice Johansen. Alice gør tegn til at Beate og Andreas skal fortsætte ind i dagligstuen som domineres af et sofamøblement i mørkbejdet træ med betræk i mørkerødt velour samt et højtikkende bornholmerur.

-Tag I bare plads. Det varer lige lidt, så skal jeg have et værelse klar til jer.

De hører hende forsvinde op ad trappen til første sal. Et par af trinnene knirker, en dør bliver åbnet og lukket. Og så er der stille. Kun bornholmerurets tikken høres.

-Enten er de andre gæster meget stille, eller også er vi de eneste.

-Hvorfor hvisker du? spørger Andreas, men sænker også selv stemmen, hvilket får Beate til at hæve øjenbrynene som svar.

Beate går hen til den ene væg for at se nærmere på fire indrammede billeder, der alle forestiller Zonens torv, blot på fire forskellige årstider. På samtlige billeder ligger pladsen øde hen, der er ingen mennesker, intet liv.

-Skal vi se, om vi kan finde en telefon? foreslår Andreas.

Det står hurtigt klart, at der ikke er en telefon i dagligstuen, så Andreas går ud i gangen for at fortsætte sin søgen i husets andre rum. Beate hører døren på første sal gå op, dernæst knirker trappen to gange og så står deres værtinde atter i dagligstuen.

-Så er værelset parat. Hvad er der blevet af Andreas?

- Han er gået på opdagelse efter en telefon, forklarer Beate.
- Så kan han lede længe. Der findes kun telefoner hos betjenten og borgmesteren. Ingen her i Zonen har ønsket at have den forstyrrelse i deres hjem, som en telefon automatisk medfører, forklarer værtinden storsmilende.

- Totalt surrealistisk, mumler Beate for sig selv.

Andreas dukker op i døren og ryster svagt på hovedet for at tilkendegive, at hans søgen var forgæves.

- Vores værelse er klar, annoncerer Beate med påtaget overskud, og føler sig omtrent lige så overbevisende som hovedpersonen i en tv-reklame for et vaskemiddel.

- I skal bare op ad trappen og så er det første dør på højre hånd. Og middagsmaden er klar om en time. Fyldt hvidkål, meddeler Alice uden at lade sig mærke med noget.

Andreas går først og Beate lægger mærke til, hvilke trin der knirker, så hun selv kan træde over dem.

- Ved du, hvor lang tid det tager, at tilberede en ret som fyldt hvidkål, spørger Beate, da hun har lukket døren bag dem.

- Nu rabler det for dig.

- Det skal koge i cirka to timer. Og forinden skal man udhule hvidkålshovedet og blande farsen til indmaden.

- Du har altså bedraget mig, lige siden vi mødtes?

- Hvad taler du om?

- Du har altid hævdet, at du ikke kan lave mad?

- Jeg har set min mor lave det, men kunne du lige prøve at holde fokus her?

- Fokus på hvad?

- At vi om en time kan sætte os til bords for at indtage en ret, der tager mere end to timer at tilberede. Og det selvom vi først trådte ind ad havelågen for et kvarter siden.

- Din pointe?

- Hun har vidst, at vi kom.

- Du almægtige ...

Andreas slår opgivende ud med armene og smider sig på den ny-

redte seng. Beate roder rundt i posen, smider et identitetsmærke hen på sengen til ham, tager selv det andet samt regelhåndbogen og gør ham så selskab.

- Vil du læse den dér?

- Naturligvis, det lovede du jo hr. betjent.

- Nu du er så detaljefikseret, har du så bemærket at betjenten og vores værtinde har samme efternavn?

Beate kniber øjnene sammen.

- Du har ret. Johansen.

- Måske er de gift?

- Det kan da forklare, hvorfor Alice har været i gang med at tilberede en ret til flere personer, i mindst en time før vi dukkede op.

- Så du indrømmer altså, at du måske er en smule paranoid?

- Jeg indrømmer ingenting.

Tyve minutter senere er Beate ved at være nået igennem de mange regler i regelhåndbogen, og har flere gange rystet på hovedet. Den sidste regel får hende også til at ryste, ikke bare på hovedet, men over hele kroppen. Hun puffer til Andreas, som er faldet i søvn.

- Hvad? Skal vi spise?

- Måske skal vi spises, svarer Beate og lægger tryk på sidste bogstav.

Andreas sætter sig op i sengen, gnider øjnene en gang og ser så, at Beate sidder og holder regelhåndbogen frem mod ham. Stadig ikke helt vågen, læser han linjerne højt:

- Efter ophold i Zonen i en sæson regnes en besøgende ikke længere som besøgende, men som beboer.

- Vi kommer aldrig væk herfra!

- Selvfølgelig gør vi det. Måske ikke med betjentens hjælp, men vi skal nok komme væk, forsikrer Andreas og trækker Beate ind til sig.

Dagen efter finkammer Andreas og Beate det lille samfund for ethvert tegn på transportmuligheder, men finder ikke så meget som en cykel. De få beboere, de møder, afviser alle at eje en tele-

fon. Og når de spørger efter et lift, svarer de alle sammen, at de ikke ser nogen grund til at forlade Zonen. En ældre dame tilføjer: "Bare giv det lidt tid, så vil I føle som jeg." Beate ser vantro efter den ældre dame, og da hun omsider løsriver sig, er også Andreas opslugt af egne tanker.

- Alice sagde, at der er to telefoner i Zonen. Betjenten forsøgte vi i går, så i dag prøver vi borgmesteren. Kom så.
Andreas nikker og følger med.

Borgmesteren holder til i en stor ejendom ud til torvet. Den overdimensionerede trædør er tung, men velsmurte hængsler gør det til en nem sag at få døren op, da den først er kommet i bevægelse. På den anden side af døren er der en hall, og et skilt med teksten "Borgmesterkontor" på den ene dør. Beate banker på døren.

- Kom ind.

- Undskyld, men vi leder efter borgmesteren?

- Kan du ikke læse?

- Jo?

- Hvad siger skiltet på døren?

- Borgmesterkontor.

- Hvad tror du så dette er?

- Borgmesterens kontor?

- Præcis. Så du har altså fundet, hvad du søger.

Beates kropssprog afslører åbenbart, at hun er i vildrede, for manden rejser sig og kommer rundt om bordet med hånden fremstrakt til hilsen.

- Tilgiv mig. Min humor er malplaceret. Jeg er Kjeld Johansen, Zonen's borgmester.

De præsenterer sig og tager plads rundt om et lille mødebord.

- Johansen, sagde du. Nogen relation til betjent Johan Johansen eller pensionatsværtinde Alice Johansen?

- Naturligvis, de er mine søskende.

Beate er Andreas taknemmelig for, at han omsider også begynder at studse over de lidt for mange tilfældigheder. Borgmesteren kan

hun dog ikke finde noget at udsætte på. Han er yderst imødekommende, men hans telefon er desværre i uorden og telefonselskabet har oplyst, at der nok vil gå en uges tid.

-Jeg ved, det er meget at spørge om, men vi vil jo gerne tilbage til vores hverdag, vores jobs og familier. Har du eventuelt en bil, og kan vi få et lift?

-Naturligvis har jeg en bil. Som borgmester har jeg jo af og til ærinder uden for byen, i Zonens interesse selvfølgelig.

-Selvfølgelig, medgiver Andreas og smiler stort.

-Men jeg kan jo ikke sådan forlade mine pligter her i Zonen. Så I må vente til næste udkørsel.

Beate ser Andreas synke sammen i stolen, som et stearinlys, der har været efterladt for længe i en solfyldt vindueskarm, så hun tager over.

-Hvornår tror du, at det bliver?

-Det er svært at sige. Men siden I har mødt min søster, går jeg ud fra, at I bor på pensionatet?

-Ja, det gør vi.

-Så skal jeg nok sørge for, at I får besked.

Da Andreas registrerer, at Beate og borgmesteren begge står op, rejser han sig også, og de tager afsked.

-Var det min høreelse, der spillede mig et puds, eller sagde borgmesteren "udkørsel"?

-Han sagde udkørsel, bekræfter Andreas stille.

-Det giver da om noget associationer til udgang fra et fængsel.

-Jeg ved det.

-Andreas, altså. Det er sgu da meningen, du skal sætte mig på plads og kalde mig drama dronning,

-Drama dronning.

Beate ryster på hovedet og opgiver at få Andreas hevet ud af sin melankolske tilstand med humor. I stedet tager hun hans hånd og trækker ham med.

-Hvor skal vi hen?

-Det får du at se, svarer Beate og kaster et blik på sit armbåndsur.

Tre kvarter senere ser hun atter på armbåndsuret.

-Hvor mange kilometer vil du skyde på, at vi netop har gået?

-En tre stykker, lyder det nedslående svar fra Andreas, som ser undrende fra Beate til skiltet, der peger mod Zonen.

-Det bliver vi nødt til at gøre bedre.

-Hvorfor?

-Vil du ikke gerne hjem?

-Jo.

-Fint. Dine to fødder kommer til at bære dig hjem, og det i et væsentligt højere tempo, end de bragte dig ned til denne landevej.

-Nu?

-Hvorfor ikke?

En sirene lyder kortvarigt bag dem, og de vender sig begge vantro mod lyden. Betjent Johan Johansen slår sirenen fra igen, men lader blinket køre. Beate og Andreas går hen til politibilen og venter, mens han ruller vinduet ned.

-Vil I have et lift?

-Ja tak, gerne.

-Så hop ind.

Andreas holder døren for Beate og sætter sig ind på bagsædet ved siden af hende. Da døren er lukket, slår betjent Johansen blinket fra og vender så bilen.

-I kan tro, Alice har været nervøs for jer. Hun ventede jer til frokost for en halv time siden.

Andreas og Beate ser opgivende på hinanden. Tilbage ved pensionatet stiger betjent Johansen ud og åbner bildøren for Andreas og Beate.

-Tak for liftet, siger Beate spydigt, idet hun stiger ud.

-Det var så lidt. Hils Alice fra mig.

Og så sætter betjent Johansen sig ind i bilen igen.

Om natten får Andreas og Beate ikke meget søvn. De diskuterer deres flugtmuligheder.

-Morgenmad, frokost, aftensmad. Vi kan roligt regne med, at Alice får os efterlyst, hvis vi misser et eneste måltid.

- Sandsynligvis.

- Så må vi flygte om natten.

- Det er både mørkt, koldt og forbudt.

- Hvad taler du om?

- Du mangler stadig at læse regelhåndbogen. Der er udgangsforbud i Zonen.

- Du tager pis på mig?

Beate rækker ud efter regelhåndbogen, bladrer frem til den rigtige side og rækker den så til Andreas.

- "Af hensyn til beboernes egen sikkerhed er det strengt forbudt at færdes ude fra kl. 22 til kl. 7 ...", men vi er jo ikke beboere?

- Læs videre.

- Okay, reglen gælder også besøgende, resignerer Andreas et par linjer senere.

- Der er tænkt på alt.

Da Beate vågner, er Andreas allerede oppe og i tøjet.

- Godmorgen og velkommen til dag to i Zonen.

- Du mener vel dag tre?

- Den første dag tæller ikke, da vågnede vi i vores egen seng.

- Sandt nok. Hvorfor er du allerede oppe?

- Jeg er nået til den konklusion, at jo mere vi lærer om Zonen, jo nemmere får vi ved at komme væk.

- Velkommen tilbage, smiler Beate.

Ved morgenbordet rækker Alice dem et opslag for en jobformidling.

- Hvad skal vi med den?

- Jobformidlingen kan hjælpe jer begge med at finde et job.

- Men vi ønsker ikke et job. Vi er kun på besøg og rejser snart igen.

-Ja, faktisk venter vi bare på, at din bror finder vores bil.

-Regelhåndbogen siger, at der er 48 timer til sightseeing, derefter må man bidrage, give en hånd med om I vil. Så I må hellere skynde jer, I har kun en halv time.

Alice nikker mod væguret, som viser 09:30. Beate og Andreas skynder sig at spise, henter deres overtøj på værelset og forlader så pensionatet.

-Så havde jeg altså ret.

-Med hensyn til hvad? spørger Andreas.

-Zonen fungerer som et netværk. En eller anden så os ankomme til torvet klokken ti og orienterede de andre. Ekspedienten måske?

-Jeg tvivler. Han virkede som en marionet, ikke som en bagmand. Hvad med borgmesteren?

-Hmm. Måske. Hans kontor vender også ud mod torvet. Og så er han i familie med både betjenten og Alice. Alice som havde været i færd med at lave mad i timevis, da vi ankom. Det giver mening! De samme tre personer, som nærmest holder os i snor.

Efter et besøg på Zonens arbejdsformidling står det klart, at deres bevægelsesfrihed med ét bliver yderligere indskrænket: De bliver begge anvist jobs og skal starte straks. Beates erfaring fra et advokatkontor gør hende selvskrevet til at besætte stillingen som sekretær for borgmesteren. Derimod er der ingen ledige stillinger inden for Andreas' felt, sælger, så han anvises job på Zonens lager. Da Beate og Andreas mødes hjemme på pensionatet, er det blevet tid til aftensmad.

-Er I så glade for jeres jobs?

-Jo, det er da meget fint, svarer Andreas høfligt.

-Om ikke andet, så kan vi da tjene penge, så vi kan betale dig, inden vi rejser.

Beates udtalelse får Alice til at se undrende op fra sin tallerken.

-Penge?

-Ja. Vores løn?

-Nej, nej. Her i Zonen lader vi os ikke styre af penge. Alle bidrager, alle får hvad de behøver.

Andreas lukker øjnene hårdt i og knuger et øjeblik bestikket, så knoerne bliver hvide. Alice bemærker tilsyneladende ingenting og fortsætter smilende samtalen:

- Vi er så glade for, at I har besluttet jer for at blive. Det er sjældent, at unge mennesker kommer denne vej forbi. Ældre mennesker er omvendt ikke en mangelvare, som I nok har opdaget. Har I tænkt på at få børn?

-Børn?

Andreas dunker venligt Beate i ryggen for at hjælpe maden på rette vej gennem fordøjelsessystemet. Beate følger op med en mundfuld vand og forsøger så igen:

-Børn?

-Ja. I må naturligvis giftes først, forstås. Men det er jo det logiske skridt for et par unge mennesker som jer. Desuden vil det være til gavn for Zonen. Vi må tænke på fremtiden.

-Kunne jeg bede om lidt flere kartofler? spørger Andreas og fremprovokerer dermed et emneskift, mens Alice henter nye forsyninger i køkkenet.

Andreas stopper sin ellers så metodiske tandbørstning for et øjeblik, da hun slutter sig til ham på badeværelset.

-Godmorgen og velkommen til dag femten, hilser han overstadigt og genoptager så tandbørstningen.

-Hvorfor holder du ikke bare op med at tælle?

Andreas tager tandbørsten ud af munden.

-Det mener du ikke, vel?

-Nej, undskyld. Det er bare så deprimerende, at vi stadig er her.

-Enig. Men vi må holde modet oppe. Vi skal nok komme væk. I går lykkedes det mig at gemme et par tæpper og en rygsæk. Vi har i forvejen to gode lommelygter. Inden længe kan jeg begynde at fjerne drikkevarer.

-Så må vi håbe, at vejret snart slår om, så det bliver varmere.

-Ja, og mere tørt. Når jorden er så fugtig som nu, er det alt for nemt at følge vores spor.

-Du skulle have været flugtkonge, driller Beate.

Det bliver dag tredive. Helt som ventet har borgmesteren ikke ladet høre fra sig med hensyn til en udkørsel. Og hvad angår hans telefon, så er den mærkværdigvis nok stadig i uorden. Enkelte turistbusser har lagt vejen forbi Zonen, men Beate og Andreas er begge blevet forhindret i at tage kontakt til de besøgende, som alle var pensionister, og som alle fik lov at stige på busserne igen. Nu er det blevet lunere i vejret, og der er længere mellem regnvejrsgedene.

-Hvis det holder tørt hele denne uge, kan vi måske komme af sted natten til søndag, siger Andreas med håb i stemmen.

-Det er stadig køligt om natten.

-Ja, men vi er nødt til at holde en god fart, hvis vi skal nå tilpas langt væk, inden Alice savner os til søndagsmorgenbordet klokken ni, så vi burde kunne holde varmen.

-Det er for risikabelt at løbe. Hvis vi snubler og kommer til skade, er vi på den.

-Vi må gå til og bruge lommelygterne.

-Det er ikke for smart at bruge lygterne. Vi kommer jo til at færdes tæt ved vejen, ellers farer vi bare vild i skoven!

-Tæt ved vejen, men ikke helt ud til den. Og vi må slukke lygterne, hvis vi hører en bil nærme sig.

Beate sidder tavs.

-Du vil da gerne hjem, ikke?

-Selvfølgelig vil jeg det. Jeg er bare nervøs for at det ikke lykkes.

-Det vil lykkes. Det skal lykkes.

Lørdag aften hører de bornholmeruret slå 22 og en time senere 23. Så står de op, klæder sig på og lister sig ned ad trappen, omhyggelige med at undgå de to knirkende trin. De tager intet med sig fra pensionatet, heller ikke identitetsmærkerne. Jo mindre de skal

bære på, jo hurtigere kan de komme frem. Og der er i hvert fald ingen grund til at slæbe rundt på dårlige minder. De henter flugtpakken i buskadsset uden for lageret, hvor Andreas har arbejdet de sidste fem uger.

Der er knap seks timer til solen står op, og selvom det er klart i vejret er månelystet ikke kraftigt nok til at trænge gennem trækroenerne, så inde mellem træerne er de nødt til at bruge lommelygterne. Straks solen står op, slukker de dog for dem.

-Jeg begynder at tro på, at det virkelig skal lykkes for os, hvisker Beate.

Selvom ingen kan høre dem, føler Andreas ligesom Beate at stemningen fordrer dæmpet stemmeføring, så da han svarer, er det også med en hvisken:

-Lad os nu se, hvor længe Alice lader sig narre. Vi plejer jo at stå op ved ottetiden om søndagen. Der er kun tre timer til.

Det ensformige landskab er trættende, men motivationen vender tilbage for fuld styrke, da Zonens politibil passerer dem i høj fart lidt før klokken ni. Alice lod sig ikke narre mange minutter.

-Hvor langt vil du tro, vi er? spørger Beate og rækker ud efter flasken med vand.

-Hvis vi går ud fra, at vi har holdt en fart på cirka fem kilometer i timen, så må vi snart være halvvejs. Siden det blev lyst, har vi jo kunnet bevæge os noget hurtigere.

-Vi bliver nødt til at holde os et stykke inde i skoven fra nu af. Vi er for nemme at få øje på i dagslys.

-Jeg ved det, svarer Andreas og tager selv en tår vand, inden han fortsætter.

Klokken nærmer sig syv samme aften. Andreas og Beate er endelig nået frem til udkanten af den by, de passerede på ankomstdagen. Men håbet om at få hjælp her er netop krakeleret: Politiet har blokeret vejen ind til byen. Andreas sidder modløs i buskadsset, mens Beate anstrenger sig for at opfange brudstykker af betjentenes indbyrdes samtale. Pludselig tier de alle, og lidt efter får Beate

forklaringen, da en mand med hund nærmer sig politiafspærringen.

-Hvad laver ordensmagten dog i så stort antal her i vores fredelige by?

-Vi har fået et tip om, at to undvegne forbrydere måske er på vej i denne retning.

-Forbrydere?

-Ja, et ungt par, der udgiver sig for at være kærestes. De er meget farlige. De er mistænkt for rovmod på en velhavende enke i Zonen.

-Zonen ligger meget afsides. Hvordan skulle de være kommet dertil?

-De stjal en Mini inde i storbyen.

-En Mini, siger du ...

-Hør, tror du ikke det vil være klogest at lufte hunden inden for byens trygge rammer, indtil de er fanget?

-Det er en jagthund, han har brug for motionen fra en lang gåtur, så jeg tager chancen.

Manden fortsætter forbi vejspærringen og kommer hen imod skoven med sin hund. Betjenten råber efter ham, at han skal være forsigtig. Det lover manden. Hunden snuser lidt for ivrigt efter Beates smag, men da manden tager en bold op af lommen, bliver hunden heldigvis distraheret. Beate og Andreas bliver siddende bag buskene, begge med front mod det virkelighedsfjerne scenario. Pludselig mærker Beate en prikken på skulderen og farer sammen. Andreas vender sig hurtigt rundt og der bliver tysset på dem begge. Det er hundelufferen.

-I bliver nødt til at gå i en bue uden om byen, hvisker han.

-Og hvad så derefter? Vi har ikke noget kort, hvisker Andreas tilbage.

-Når I kommer om på den anden side af byen, sætter I kurs mod højdedraget derovre, fortsætter manden og peger.

-Hvad er der på højdedraget?

- Når I nærmer jer det, følger I det lille vandløb venstre om højdedraget, indtil I når frem til en lille jagthytte. Der venter I på mig. Han ser indtrængende på dem begge, vender så om og går tilbage til sin hund, som han har dækket af lidt borte, så den ikke afslører deres gemmested.

- Skal vi stole på ham?

- Har vi noget valg? svarer Beate.

Andreas rejser sig forsigtigt, tager rygsækken på og rækker Beate sin hånd. Så er de igen på farten.

Et par timer senere står de foran jagthytten.

- Hvornår mon han kommer?

- Jeg er mere nervøs for, om han nu også kommer alene.

- Vi kan da se, om der skulle være et kort.

Hytten er ulåst og meget spartansk indrettet: et lille bord, to stole, en briks og et gasblus. Og ikke noget kort. Men de fire vægge og taget foroven kan beskytte dem mod den kølige nat. De beslutter at blive.

Tidligt næste morgen vågner Andreas ved lyden af en bil. Han farer hen til hyttens dør og åbner den på klem. En firehjulstrækker med tonede ruder bagi holder ind ved hytten.

- Det er manden fra i går, siger han lettet til Beate, da manden stiger ud.

Beate sætter sig op og lader fingrene glide gennem håret.

- Nå, I er her endnu.

- Ja.

- Godt. Vi må se at få jer væk.

- Vi har altså ikke gjort noget, indskyder Beate.

- Det ved jeg.

- Undskyld, men hvordan kan du vide det? spørger Andreas og sætter sig hen til Beate på briksen.

Manden sukker dybt. Ser fra Andreas til Beate og trækker så en stol ud.

-Jeg var ude at træne spor med min hund i skovkanten, da jeg hørte en bil nærme sig i høj fart. For høj fart. Jeg kiggede ud mod vejen og så en Mini suse forbi.

Beate giver Andreas en albue i siden, og han trækker beklagende på skuldrene.

-Det undrede mig, for Zonen er en pensionistattraktion, og pensionister kører ikke Mini.

Nu er det Beates tur til at trække beklagende på skuldrene.

-Dagen efter, eller måske var det dagen efter igen, var både bilen og I efterlyst. Jeres forældre og søskende blev interviewet på tv, og jeg ringede til det lokale politi for at oplyse dem om, at jeg havde set jer passere på vej til Zonen. Derefter tænkte jeg ikke mere over det, indtil i går, hvor der pludselig blev et værre postyr i byen.

-Hvor langt tror du Zonens magt rækker? Kan vi stole på politiet i storbyen? spørger Andreas.

-Jeg ved det ikke. I bør nok tage kontakt til jeres familier først og så sammen med dem henvende jer til politiet.

-Hvad med min onkel, han er advokat? Ham kan vi da bare ringe efter, foreslår Andreas.

-Jeg har desværre aldrig fået anskaffet mig en mobiltelefon. Og jeg tror, det er uklogt at tage tilbage til byen uden at medbringe bytte. Jeg sagde, at jeg tog på jagt, og jeg har altid heldet med mig. Men jeg skal gerne køre jer hjem?

-Nu? spørger Beate håbefuldt.

-Ja. Det vil vække mindre mistanke at køre om dagen. Bliver vi stoppet kan jeg forklare, at jeg mangler forsyninger i jagthytten og er på vej for at hente dem i storbyen.

-Tusind, tusind tak. Hvad hedder du for resten?

-Tobias. Tobias Larsen.

Beate og Andreas gør hunden selskab bag i firehjulstrækkeren. Gemt under tæpper, mærker de bilen forcere den ujævne skovvej, svinge ud på landevejen og derefter accelerere.

-Beate, vi er hjemme.

Beate vikler sig ud af tæppet og sætter sig op. Andreas sidder

oppe bag passagersædet og kigger ud ad forruden gennem revnen mellem nakkestøtten og sædet.

- Du skal til højre næste gang, og så bor mine forældre i det femte hus på venstre hånd.

Bilen drejer til højre og holder så ind til siden.

- Jeg sætter jer af her.

- Vil du ikke med ind, Tobias?

- Nej tak.

- Jamen, du skal da som minimum have godtgjort dine udgifter til benzin?

- Det ønsker jeg ikke. Smut nu ind med jer og pas godt på fremover.

- Jamen så tusind tak for hjælpen.

Andreas hjælper Beate ud af bilen og lukker bagsmækken. De ser bilen lave en u vending og derefter dreje til højre.

- Hvordan tror du, de reagerer?

- Lad os finde ud af det.

Beate nikker og tager den hånd, Andreas rækker ud mod hende.

”Det unge par, der har været savnet siden begyndelsen af maj er dukket op i god behold. Parret mødte op på politigården i selskab med deres advokat. De har til politiet forklaret, at de gennem de sidste knap seks uger er blevet holdt fanget af indbyggerne i det lille samfund Zonen.

Zonens beboere er forfærdede over beskyldningen. Zonens lokale købmand bekræfter, at de to unge mennesker i begyndelsen af tulipansæsonen kom kørende ind i byen i høj fart, parerede ved torvet og opsøgte hans forretning. Som han erindrer det, købte de kun slik og sukkerholdige drikke. Et par timer senere så han dem sætte sig ind i bilen, hvorefter de forlod byen. Siden har ingen i Zonen set dem.

Deres bil, som ifølge parret blev stjålet i Zonen, er fundet uden for en jagtthytte godt 100 kilometer fra Zonen. Alle fingeraftryk i bilen tilhører det unge par. Hytten bærer præg af flere ugers op-

hold, selvom det unge par har forklaret, at de alene var i hytten en enkelt nat, mens de sammen med hyttens ejer planlagde flugten tilbage til byen.

Ligeledes benægter de unge mennesker ethvert kendskab til de euforiserende stoffer, der blev fundet i hytten.

Hyttens ejer, en jæger ved navn Tobias Larsen, er tilsyneladende forsvundet sporløst. Politiet har afhørt det unge par i relation til jægerens forsvinden, men finder p.t. ikke grundlag for at sigte parret, da der ikke foreligger bevis for, at der er begået en forbrydelse.”

Den hvide dame

Alt omkring ham er hvidt. Vægge, lofter, trægulv, døre, reoler, sofa, lænestole, lamper, gardiner. Det eneste, der skiller sig ud, er de farvede bogrygge på reolens hylder og så selvfølgelig blodpølen rundt om afdøde.

- Vi kalder hende "Den hvide dame", siger Rune og blinker indforstået til ham.

- Går hun da igen?

Rune rynker panden.

- Ja, siden I har navngivet hende efter et spøgelse?

Panderynken udviskes og afløses af det store, drengede grin, der er Runes varemærke.

- Nåh ... nej, det er på grund af alt det hvide i huset. Selv hendes tøj er jo hvidt.

Morten lader blikket glide hen over "Den hvide dame" og konstaterer, at Rune har ret. Hun er klædt i et par tætsiddende hvide jeans og en smart lille hvid top, der understreger kroppens perfekte linjer. Hun bærer kun de smykker, naturen har givet hende: det kraftige, lyse hår, der ikke længere bølger ned ad hendes ryg, og de isblå øjne, der ikke længere ser. En kollega er ved at sikre mordvåbnet: en kokkekniv med hvidt skaft.

- Okay, hvad ved vi om "Den hvide dame"?

- Hun boede alene i huset, som hun arvede efter sine forældre, der begge døde i 1998. Hun var venlig, men reserveret. Helt fra barnsben gik hun for sig selv og havde aldrig venner eller klassekammerater med hjemme ...

- Har hun eventuelt et navn? afbryder Morten talestrømmen.

- Hvis vi skal være helt korrekte, så havde hun et navn: Gry Mikkelsen. Hun blev født den 18. december 1976. Veeerne satte ind om natten, men et frygteligt snevejr forhindrede al udkørsel, ligesom telefonen var død. Hr. Mikkelsen ville ikke forlade sin hustru, så

de to bragte selv datteren til verden. Kort efter stilnede stormen af, netop som solen stod op. Deraf navnet, Gry. Morgengry? Rune holder en kunstpause for at afvente en reaktion fra Morten på det lille ordspil. Reaktionen udebliver imidlertid, og Rune fortsætter sin beretning.

- Hr. og fru Mikkelsen var begge omkring de tredive, da Gry blev født. Hun var et ønskebarn, lige indtil sin ankomst. Derefter følte de begge, at datteren var i vejen for de rutiner, deres hverdag var kommet til at bære præg af efter mange års tosomhed.

- Hvor længe har du været her Rune?

- Knap en time. Men nabokonen holdt mig som gidsel de første tredive minutter.

- Nabokonen? Ja, det forklarer jo en del. Hvad lavede hun?

- Hun var ved at hænge vasketøj op, da hun så de første biler ankomme.

- Ikke nabokonen, udbryder Morten utålmodigt. Den hvide dame, hvilket job havde hun?

- Hun designede hjemmesider.

- Er det et job?

Rune ignorerer ham og går ind i et tilstødende rum. Morten følger efter i håbet om at få et svar og trækker uvilkårligt på smilebåndet over Runes ulastelige påklædning. Hver eneste dag møder han på arbejde i jakkesæt, skjorte og slips samt nogle meget dyrt udseende sko. Og hver eneste dag bliver det kommenteret.

- I allerhøjeste grad, siger Rune og slår ud med armene.

Det lille rum er fyldt med teknologisk udstyr. Morten tæller ikke mindre end to bærbare computere, tre fladskærme og et utal af de kasser, der får det hele til at fungere.

- Er det en hælercentral? spørger Morten og indser i det samme, at spørgsmålet vil udløse en Rune-belæring.

- Det kræver denne mængde udstyr at designe professionelle hjemmesider, ikke blot skal de testes i forskellige browsere, skærmopløsninger og ...

- Stop!

Rune griner smørret og lader ham slippe billigt denne gang.

- Hun arbejdede for et firma i Århus, her er oplysningerne.

Morten tager imod papiret og ser derefter opgivende på de mange apparater.

- Kan du overtale det der til at forsyne os med oplysninger om afdøde?

- Det kan du tro, lyder det selvsikre svar fra Rune, idet han placerer sig midt for skrivebordet.

Morten går tilbage til stuen, får øje på telefonen og beslutter sig for at ringe til firmaet i Århus med det samme.

- Telefonen er død, siger en kollega, idet Morten løfter røret.

Han skal til at lægge røret på igen, da han husker ordvekslingen med Rune.

- Du har da ikke hørt ordentligt efter, driller han kollegaen. Rune sagde ganske vist at telefonen var død, men det var tilbage i 76.

Morten sætter røret til øret men får ingen klartone.

- Hvem er det nu, der ikke hører efter? lyder det tørt fra kollegaen. Du må bruge din mobiltelefon, hvis du vil i kontakt med omverdenen herfra.

- Hvor sandsynligt er det, at telefonen er i uorden, både den dag hun bliver født, og den dag hun dør?! brokker Morten sig.

- Faktisk har telefon, fjernsyn med videre været i uorden i flere dage. Ifølge nabokonen blev nogle kabler gravet over i forbindelse med et vejarbejde, blander Rune sig.

- Hvem tilkaldte os?

- Årstiderne.

- Dem med grøntsagerne?

- Ja. Den hvide dame var abonnent og havde fået leveret kasser ugentligt gennem flere år. Vognmanden undrede sig over, at den foregående uges tomme trækasse ikke var sat ud på trappen og bankede derfor på. Døren gik op, han kaldte, fik intet svar, gik ind i huset og fandt hende.

- En manglende trækasse fik ham til at gå ind?

- Ville du ikke undre dig, hvis du hver eneste uge gennem de sid-

ste tre-fire år var blevet mødt af en tom trækasse, og pludselig står der ikke én? Desuden kendte de hinanden fra skoletiden.

-Du mener altså ikke, at vognmanden skal betragtes som mistænkt?

-Han anmeldte mordet og blev på stedet til den første patruljevogn ankom. Hvad mener du selv?

-Det ved jeg ikke endnu, svarer Morten, finder sin mobiltelefon frem og går udenfor.

Fra det øverste trappetrin kan Morten se ud over den brede, tætte bøgehæk, der afskærmer huset fra landevejen. Lige overfor afløser den ene frodige mark den anden. Mod højre ser han ikke andet end marker, og mod venstre, ind mod byen, er det samme syn, der møder ham. Dog er der en gård et par hundrede meter væk. Det må være der, den emsige nabokone holder til.

Enkelte skyer er dukket op på den sommerblå himmel og minder ham om, at meteorologerne lover et radikalt vejrskifte til i morgen. Regn hører absolut ikke til blandt hans favoritter på det meteorologiske menukort, men han må jo tage, hvad der bliver serveret. Han sukker og kaster et blik på uret, som afslører, at klokken er halv syv. Den hvide dames arbejdsgivere er nok gået hjem for i dag, hvilket er en udmærket undskyldning for at udsætte opkaldet til i morgen tidlig, hvor han kan ringe fra kontoret.

Humøret stiger lidt igen, og han lader mobiltelefonen bytte plads med bilnøglen. Det er tirsdag. Der burde være et brev til ham i hans postkasse. Man skulle tro, han var teenager igen, sådan at gå rundt og smile fjoget ved udsigten til et kærestebrev. Han sendte sit brev for en uge siden, og hvis bureauet straks har videresendt hans brev, burde hendes svar vente på ham derhjemme.

Lyden af kuglepenen, der slår mod skrivebordets overflade i en hidsig staccato rytme, drukner i støjinfernoet fra endnu et skybrud. Morten stopper torturen af skriveredskabet og bevilliger samtidig sig selv en pause fra den mentale film, der hidtil har af-

spillet alle sagens detaljer. Han sender ovenlysvinduet et misfor-
nøjet blik. Regnvejr ...

- Hvad sagde retsmedicinsk?

Rune sætter sig i stolen overfor, mens Morten tjekker sine nota-
ter.

- Døden indtraf omkring klokken et i går eftermiddags. Dødsårs-
agen er blodtab efter knivsåret i halsen.

- Det kunne jeg godt have fortalt dig, indskyder Rune.

- Der er ingen afværgesår på arme eller hænder, så hun må være
blevet angrebet meget pludseligt og på tæt hold.

- En hun kender?

- Absolut en mulighed, der var jo ingen tegn på indbrud. Omvendt
har de ikke for vane at låse dørene ude på landet. På kniven, der
blev fundet ved siden af hende, var der kun hendes fingeraftryk,
men det skyldes, at det er hendes egen kniv, taget fra knivblokken
i køkkenet.

- Morderen har set for meget fjernsyn. Det er med ganske få und-
tagelser umuligt at spore en kniv.

Rune har ret. De kriminaltekniske serier fra USA, der er så popu-
lære for tiden, er alle yderst troværdige, men desværre ikke reali-
stiske. Rune benytter Mortens eftertænkksomhed til at tage ordet.

- Nabokonen så en bil fra det lokale møbelhus ved Den hvide da-
mes hjem i tre kvarter mandag formiddag. Siden er Den hvide
dame ikke set i live.

- Mandag formiddag? Det er mere end et døgn forud for døds-
tidspunktet ifølge retsmedicinsk. Så forkert på den har de aldrig
været.

- Jeg kontaktede møbelhuset og talte med begge chauffører. De
skulle levere to lænestole til stuen, og som led i møbelhusets ser-
vice til kunderne, bærer chaufførerne ikke bare møblerne ind i
huset, de anbringer dem også efter kundens anvisninger. Det
krævede en del omrokeringer, førend Den hvide dame var helt
tilfreds med stolenes placering.

- Det kan ikke være første gang, de støder på en besværlig kunde?

- Nej, men det var første gang chaufførerne var udsat for at skulle kopiere et boligmagasin ned til mindste detalje.

- Hvad taler du om?

- Den hvide dame stod med et udklip fra et boligmagasin. Chaufføren gætter på, at Den hvide dames stue er en tro kopi af stuen i artiklen.

- Og hvad skal vi så lægge i dét?

- At hun ikke var kreativ nok til selv at få ideer til indretningen af sit hjem, så derfor efterlignede hun andre.

Morten bladrer frem og tilbage i notesblokken.

- Det stemmer slet ikke.

- Hvad stemmer ikke?

- Da jeg her til morgen talte med hendes arbejdsgiver, blev hun rost til skyerne for sin opfindsomhed. Hun havde vundet flere priser, blandt andet for "Bedste detalje" og "Mest originale ide."

- Hvor mange år ligger det tilbage?

- Den nyeste vandt hun sidste år.

Rune gør et notat på sin blok.

- Så nabokonen ellers noget?

- Ikke før leverandøren for Årstiderne ankom tirsdag eftermiddag, kort efter klokken fire.

- Hvordan kan hun sige det så præcist, fører hun dagbog for sin nabos gøre og laden?

- Nej. Men hendes mand insisterer på at høre Radioavisen uforstyrret, og fire-udgaven var netop begyndt, da hun gik ud for at hænge tøj op.

- Dermed frifinder oplysningerne fra retsmedicinsk ikke bare møbelfirmaet men også grøntleverandøren. Jeg graver lidt i hendes økonomi, vil du fortsætte med computerne?

Rune nikker og rejser sig.

- Hvordan går det for resten med romancen?

- Fint.

- Har du mødt hende?
- Ikke endnu.
- Har hun et navn?
- Givetvis.
- Stadig anonymt?! Helt ærligt Morten, hun er garanteret tudegrim og anbragt i forvaring på livstid. Hvis hun da overhovedet er en hun.
- Det var din idé.
- Ikke tale om. Kontaktbureauet var helt og aldeles Charlottes påhit.
- I er gift. Du står også til ansvar for hendes handlinger.
- I visse henseender ja, men ...
- Åh, glem nu jurastudiet for en stund, Rune. Og mit privatliv, for den sags skyld. Du skulle undersøge computere, ikke?
- Forstået.

Mayland blokkalenderen på bordet foran ham er slået op på dagen i dag: torsdag den 15. juni. Der er gået to dage siden mordet på Den hvide dame. To dage, og han har stadig ikke et konkret bud på, hvem der gjorde det eller hvorfor. Han går hen til Runes kontor og venter utålmodigt på, at Rune får afsluttet en telefonsamtale.

- Vi løber snart tør for mulige motiver, sukker Morten. Jeg har undersøgt, hvem der står til at arve hende: Det hele går til statskassen.
- Hvor meget taler vi om?
- Knap 600.000 kroner i kontanter plus huset, som er gældfrit.
- Med de nuværende boligpriser må det hus kunne indbringe over en million. Er der virkelig ingen arvinger?
- Vi kan med sikkerhed sige, at hun ikke havde børn, muligheden for jomfrufødsel dog fraregnet.
- Jomfrufødsel?!
- Ja. Retsmedicinsk bemærkede i deres rapport, at hun var jomfru.

- Med hendes udseende må hun ellers have fået adskillige tilbud!
 - Muligt. Men hun havde altså ingen børn. Forældrene er døde, de var begge enebørn. Hun var selv enebarn, så der er ingen søskende, der kan arve. Hendes bedsteforældre er ligeledes døde, alle fire. Og hun havde ikke oprettet testamente.
 - Tror du så, vi slipper billigere i skat næste år?
- Morten skuler til Rune.
- Hvis du lige kunne skubbe dine personlige, økonomiske overvejelser i baggrunden et øjeblik? Nogen må jo for fanden have myrdet hende?!
 - Måske var det en af chatterne, der gjorde det.
 - En af hvad?
 - Chatterne. Hun var aktiv på flere chatsider.
 - Tjek det. Måske er vi heldige.

De tre andre sidder allerede i mødelokalet, da Morten kommer ind. Rune ankommer kort efter, medbringende en stak pizzabakker. Hele eftermiddagen i går og det meste af formiddagen har de foretaget telefoniske interviews af de personer, Den hvide dame kommunikerede med via nettet.

- Rune, hvad har du helt præcist gjort for at finde frem til chatternes identitet?
 - Det vil du slet ikke vide, Claus.
 - Enkelte af de nørder, jeg har talt med, hævder, at det ville kræve retskendelser..
 - Har "nørderne" sagt noget, der hjælper vores efterforskning? afbryder Morten og åbner den øverste pizzaæske. Den liflige duft af smeltet ost og krydret oksekød breder sig i lokalet.
- Morten laver et mentalt notat til sig selv om at drøfte den prekære situation med Rune senere. For øjeblikket mister emnet interesse, da alle rækker ud efter et stykke pizza. Morten noterer sig, at pizzaen stadig er varm og bunden lige tilpas sprød.
- Ingen af dem har mødt afdøde i virkeligheden, svarer Claus.

-Samme her. Og de har end ikke været i nærheden af gerningsstedet i tirsdags, supplerer Bent.

-Jeg talte med en psykologistuderende, der tydeligvis var forblændet af jeres hvide dame. Han havde flere gange foreslået, at de to mødtes IRL...

-IRL står for "In Real Life" – i virkeligheden, oversætter Rune hviskende for Morten.

-... aldrig blevet til noget, hvilket han var noget fortørnet over. Hvordan var det lige han udtrykte sig... nå, jo: "Hvorfor gøre så meget ud af sit hjem, hvis man alligevel aldrig inviterer gæster – hvad skal hun for eksempel med to lænestole, når hun bor helt alene?"

Morten er ved at række ud efter endnu et stykke pizza, men stopper midt i bevægelsen. Rune får travlt med at tygge af munden.

-Hvor vidste han det fra? spørger Morten.

-Hvilket?

-At hun havde to lænestole? præciserer Rune, efter at have sendt en mundfuld pizza videre i fordøjelsessystemet.

-Det havde hun vel fortalt ham på chatten.

-Der var ingen internetforbindelse i dagene op til mordet! udbryder Morten og Rune i munden på hinanden.

Kollegaen tørrer sine fingre i en serviet og giver sig til at bladre i de medbragte papirer. Da han finder de relevante sider, skubber han dem over bordet til Morten.

-Hent ham ind, afgør Morten efter at have læst notaterne igennem.

Chatteren sidder uroligt på stolen, tydeligt utilpas over tavsheden i det lille lokale. Hans rødblonde hår, der normalt ser ud til at falde i kategorien grydefrisure, er på nuværende tidspunkt uglet til ukendelighed af hans svedige hænder. Øjnene i det fregnede ansigt farer frem og tilbage mellem Rune, der står lænet op ad døren og Morten, der sidder over for chatteren. Der er ikke blevet sagt et eneste ord i flere minutter.

- Hvad vil I? Jeg troede, at jeg havde besvaret alle spørgsmål?
- Der var et par ting, vores kollega glemte at spørge om. Eksempelvis hvordan du kan vide, at Gry Mikkelsen havde to lænestole i sin stue?
- Var det nødvendigt at hente mig i en patruljevogn, bare for det? Tavshed.
- Det har hun vel nævnt for mig på chatten.
- Det er vigtigt, at du svarer rigtigt, så tænk dig godt om.
- Hvorfor er det så vigtigt, om en person, som jeg har kommunikeret med på nettet, havde lænestole i sin stue eller ej?
- Vi ved, at hun havde to lænestole i sin stue. Det, vi gerne vil vide, er, hvordan du ved det.
- Jeg har måske bare gættet. Alle har jo lænestole.
- Du fortalte vores kollega, at du aldrig har mødt Gry Mikkelsen i virkeligheden, korrekt?
- Ja, det er rigtigt.
- Så du har altså aldrig været i hendes hjem?
- Nej, selvfølgelig ikke.
- Gry Mikkelsen fik leveret de to lænestole umiddelbart før hun blev myrdet. Medmindre du har en meget god forklaring på, hvordan du kender til disse to lænestole, betyder det, at du er vores hovedmistænkte for mordet.
- Jeg har ikke gjort hende noget!
- Så fortæl mig, hvordan du kender til de to lænestole.
- Hun har fortalt mig om dem på chatten.
- Hvornår var det?
- Nogle dage forinden.
- Prøv at huske det nøjagtige tidspunkt.
- Det har nok været torsdag. Ja, det var torsdag aften. Hun havde været ude i møbelforretningen den eftermiddag for at bestille dem og skrev, at hun glædede sig, til de blev leveret om fredagen.
- Hvorfor lyver du for os?
- Det gør jeg heller ikke.
- I forbindelse med et vejarbejde blev alle kabler gravet over ons-

dag i sidste uge, også til internettet. Siden har hun ikke haft mulighed for at være ...

- Online! supplerer Rune, da Morten leder efter den korrekte betegnelse.

Chatteren synker sammen i stolen.

- Jeg har altså ikke slået hende ihjel.

- Men?

- Jeg blev bekymret for hende, da hun ikke kom online i dagevis. Det er aldrig sket før. Og hendes humør har været meget skiftende på det seneste. Så jeg tog ud for at se til hende.

- Hvornår?

- Mandag aften. Men jeg var aldrig inde i huset, jeg kiggede bare ind ad vinduerne og så hende gå rundt i stuen og rette på bordlamperne.

- Hvorfra kendte du hendes adresse?

- Internettet. På den lovlige måde, tilføjer han spydigt.

- Hvordan?

- Hun har et billede på sin profil. For nogle måneder siden var der en artikel i avisen vedrørende den seneste pris som webdesigner Gry Mikkelsen havde vundet. Jeg genkendte hende på billedet i artiklen. Artiklen oplyste også hendes arbejdsplads, deres hjemmeside oplyste hendes mobilnummer og et opslag på Krak klarede resten.

Morten og Rune udveksler blikke, Rune nikker som tegn på, at det sagtens kan være foregået som chatteren beskriver.

- Hvordan tager hendes søster det? spørger chatteren.

- Hendes søster?

- Ja, Pia.

- Hvad ved du om Pia?

- Vil du have, at jeg skal fortælle alt, hvad jeg ved om Pia?

- Ja tak.

- Hun og Gry er enæggede tvillinger. Deres forældre gav den ene af pigerne væk som spæd, og de voksede op uden at kende til hinandens eksistens. Pia fandt så ud af, at hun havde en biologisk

familie et sted og gav sig til at lede efter den – og fik opsporet Gry. Desværre var forældrene døde kort tid forinden.

- Hvad skete der, da de genfandt hinanden?

- De knyttede meget tætte bånd. Hun beskrev det selv, som når den sidste brik bliver lagt i et puslespil: De følte sig omsider hele. Men de blev uvenner. Pia må være knust over, at de ikke nåede at blive gode venner igen.

- Hvorfra har du alle disse detaljer om Gry Mikkelsen og hendes søster?

- Det fortalte Gry på chatten, i det offentlige rum. Faktisk var det Pia, logget på som Gry, der gjorde det. Det var nok også derfor, Gry blev så sur. Hun er ... var meget privat. Da jeg senere, i en privat chat, spurgte Gry, hvordan det gik med Pia, svarede hun, at de ikke længere var på talefod. Jeg spurgte Gry, om det var på grund af Pias afsløringer på chatten, og Gry svarede, at den hændelse omsider havde fået hende til at indse, at Pia var ude af kontrol. Pia skulle altid efterligne hende, både hendes tøjstil, hendes talemåder, selv hendes måde at skrive på. I starten havde hun fundet det charmerende, men da hun opdagede, at Pia havde logget sig ind på chatten under Grys profilnavn og udgivet sig for at være Gry, så fik hun nok. Derfor har de ikke talt sammen siden februar.

- Hvornår havde I denne private chat?

- Mandag i sidste uge. Hun var usædvanlig åben den dag, virkede nærmest skrøbelig.

- Nogen idé om, hvorfor hun valgte at åbne sig sådan over for netop dig?

- Måske fordi jeg ikke dømmes. Som psykolog skal man..

- Ved du, hvor vi kan finde søsteren, Pia?

- Nej.

Chatterens bemærkning om puslespillet bliver ved med at plage Morten, som en hund, man har forsømt at lufte. Han føler ikke, at han mangler en brik. Nej, hans instinkt siger ham, at han snarere har lagt en eller flere brikker forkert.

Enæggede tvillinger, Gry og Pia. Pia efterligner Gry. Gry bliver vred og forviser Pia fra sit liv. Pia kan ikke længere efterligne Gry. Medmindre Pia slår Gry ihjel for at overtage hendes identitet, hendes liv. Pia er jo i træning med at efterligne Gry. Det lyder som et resume af den film, han så tre fjerdedele af i sidste uge. Men det ville ikke være første gang, en film blev til virkelighed.

-Rune?!

-Ja?

Rune bakker to skridt tilbage, så han atter er ud for døråbningen.

-Kom lige ind et par minutter. Jeg har en teori.

-Den holder ikke, siger Rune, da Morten har fortalt færdig.

-Hvorfor ikke?

-Fordi der aldrig har været en tvilling.

-Hvor sikre er vi på det? Det var jo en hjemmefødsel.

-Muligheden for en tvillingefødsel er selvfølgelig til stede. Men jeg nægter at tro på, at en tvilling har haft sin gang i huset hos Den hvide dame gennem flere år, uden at nabokonen har set noget som helst. Jeg kommer netop fra kaffe og lagkage hos den opmærksomme nabo, og hun forsikrede mig, at der ikke har boet andre i det hus siden forældrenes død. Samt at Gry Mikkelsen aldrig havde gæster.

-Din opmærksomme nabo så ikke, at chatteren stod og lurede uden for stuevinduet.

-Så lad os for god ordens skyld få sammenlignet oplysningerne fra Gry Mikkelsens tandlæge med Den hvide dame. Eller vil du påstå, at tvillingesøsteren har fået foretaget omfattende tandkirurgi for at få sit tandaftryk til at matche Grys?

Morten vifter afværgende med den ene hånd, og Rune forlader grinende kontoret. Et kvarter senere stikker han atter hovedet ind:

-Så har jeg talt med tandlægen og retsmedicinsk. Med lidt held får vi svar mandag.

-God weekend.

-Tak Rune, og god weekend.

-Hold dig nu væk fra thriller-genren, når du vælger tv-kanal i aften, ikke? driller Rune, idet han går hen ad gangen.

-Jeg tager mit ønske om en god weekend tilbage! råber Morten efter ham.

Lørdag sidder Rune på Mortens kontor.

-Hvad laver du her, er der allerede svar fra retsmedicinsk?

-Nej, men der er dukket noget andet op, så de ringede efter mig.

Morten lægger sin jakke fra sig på et hjørne af skrivebordet, tager imod omslaget fra Rune og sætter sig. Sekunder senere tvivler han på, at han nogensinde vil blive i stand til at rejse sig igen.

-Hvordan ... hvornår ...

-Så det er altså din håndskrift?

-Ja.

-Den virkede også meget bekendt.

-Hvorfor har du mine breve?

-De er bevismateriale, Morten.

-Bevismateriale?

-Den hvide dame.

-Nej.

-Du havde ingen anelse?

-Hvordan skulle det være muligt? Vi har diskuteret vores favoritforfattere, opfordret hinanden til at lytte til vores yndlingsmusik, men intet personligt.

-Det gør mig ondt.

Rune lukker døren efter sig.

Morten tilbringer dagen i en uskøn blanding af apati og vrede. Vrede over livets uretfærdighed, vrede over hans egen naive teenageforelskelse, vrede over kollegernes meget berettigede, men ikke desto mindre meget personlige og nærgående, spørgsmål. Det bliver aften, før han sidder i bilen. Han har ikke den store lyst til at tage hjem til lejligheden. Han er løbet tør for færdigretter. Den sidste tid har han finpudset sine madlavningsevner i håbet

om snart at få brug for dem igen. Indkøb er han ikke i humør til. Det må blive en pizza. Han tager pizzaen med ind foran fjernsynet. Erfaringen siger ham, at han vil falde i søvn på sofaen og kun nå at ligge i sin næsten ubrugte tre år gamle Jensen-seng, hvis han tilfældigvis skulle vågne op i løbet af natten. Sådan blev det efter skilsmissen. Sådan vil det fortsætte.

Rune ser op, da Morten omsider indfinder sig på kontoret om mandagen.

-Den hvide dame er Gry Mikkelsen. Tandaftryk og røntgenbilleder lyver ikke.

Morten tager imod dokumenterne, som Rune rækker ham og synker ned på en stol, hvor han i tavshed gennemlæser rapporten fra retsmedicinsk. Han forsøger at ignorere det faktum, at Rune betragter ham indgående, mens han læser. Han ved, hvad Rune ser: at små strejf af gråt er begyndt at dukke op i hans korte, mørke hår. At hans sædvanligvis ranke kropsholdning og beslutsomme ansigtsudtryk er afløst af en slatten opgivenesshed. De mørke rande under øjnene formidler hans tilstand til omverdenen mere effektivt end et neonskilt, så hvorfor bruge kræfter på skuespil? Morten lægger papirerne fra sig på skrivebordet.

-Jeg har set selvdøde dyr, der så bedre ud end dig.

-Jeg har ikke fået sovet meget i weekenden.

-Det tror jeg på. Vil du tale om det?

-Ikke lige nu. Så tvillingesøsteren eksisterer ikke?

Rune venter mistænkeligt længe med at svare.

-Nej. Og chatterens alibi holder ikke.

Morten ånder ud. Og bliver overrasket over at opdage, at han har holdt vejret. Hvis Rune betvivlede hans evner til fortsat at lede efterforskningen ... men det gjorde han ikke.

-Han var i en videoforretning?

-Nyåbnet computerforretning, retter Rune ham.

-Og?

- Vi har gennemset billeder fra videoovervågningen, og han var ikke i forretningen i tirsdags.

- Hent ham ind igen.

Rune konfronterer chatteren med den første løgn allerede inden døren lukker sig efter ham.

- Pia findes ikke.

- Undskyld, hvad?

- Pia findes ikke. Du ved, Gry Mikkelsens tvillingesøster, som du fortalte så detaljeret om, sidst du var her. Hun findes ikke.

- Hvad har det med mig at gøre?

- Normalt er der ingen grund til at spinde så omfattende løgne, og da slet ikke for politiet, når vi er i færd med at opklare et mord, medmindre man er bange for selv at blive anklaget for forbrydelsen.

- Pia er ikke min opfindelse!

- Du er ellers den eneste, som har hørt om hende.

Chatteren sidder lidt, tydeligvis fordybet i tanker.

- Har I hørt om Dissociative Identity Disorder, DID? Måske kender I det bedre som Multiple Personality Disorder?

- Personlighedsspaltning?

- Noget i den stil. Gry er den eneste, der har set sin tvilling, og hun er død.

- Ja.

- Gry sagde, at Pia blev mere dominerende. Måske opstod der en egentlig kamp imellem de to identiteter om hvem af dem, der havde retten til kroppen.

- Siger du, at hun har slået sig selv ihjel?

- Gry's humør var meget svingende de sidste måneder. Måske følte Gry, at hendes eneste chance for at vinde over Pia var at begå selvmord?

- Og jeg troede, at jeg så for mange film, mumler Morten, som har haft observatørrollen denne gang.

Afhøringen afbrydes. Det er tid til frokost. Og tænkepause.

Rune vender tilbage med friske sandwicher til dem begge.

-Hvad sagde retsmedicinsk?

-At hvis Gry Mikkelsen selv havde ført kniven, ville deres undersøgelse have afsløret dette. Noget med håndstilling, snittets vinkel og dybde. Snittet var rent og uden tøven.

-Havde de en holdning til vores psykologistuderendes teori?

-Ja, de lo. Og henviste mig så til en retspsykiatrisk overlæge som ikke var til megen hjælp, da han hverken ville af- eller bekræfte teorien.

-Det er da løgn?

-Nej. Hårdt presset indrømmede han, at man aldrig tidligere har hørt om at, at en MPD/DID patient begår selvmord i en kamp mellem to af personlighederne. Men han tilføjede i samme åndedrag, at det ikke kan udelukkes.

-Hvad med gutten længere nede ad gangen?

-Han må blive siddende lidt endnu. Lad os løbe det hele igennem en gang til.

-En arbejdsfrokost. Skønt.

Morten skribler datoer og stikord ned, efterhånden som han gennemgår materialet.

-Første afhøring af den psykologistuderende chatter, har du noter fra den?

-Ja. Er det stadig historien med tvillingesøsteren, du hænger dig i?

-Nej, men det var det jo dengang. Måske overså vi noget.

-Myten om "det der skinner mest"?

-Præcis.

-Finder du så noget?

-Niks. Her, prøv du.

Rune fordyber sig i papirerne, mens Morten registrerer datoen for de tekniske svar vedrørende tandaftryk.

-Her er sgu noget.

-Hvad?

-Han sagde, at han fandt frem til Gry via et mobilnummer på

firmaets hjemmeside. Men vi fandt ikke en mobiltelefon hos Den hvide dame.

- Skaf en ransagningskendelse til hans hjem.

Til den næste afhøring er chatteren omsider flankeret af en beskikket advokat, men advokatens afventende ansigtsudtryk bekræfter Morten i, at det er for sent.

- Hvordan er Gry Mikkelsens mobiltelefon endt i din lejlighed?

- Det behøver du ikke svare på, oplyser advokaten.

- Opkaldshistorikken viser utallige ubesvarede opkald fra dig til Gry. Ville hun ikke tale med dig?

- Du behøver stadig ikke at svare.

- Du havde ikke bedre held med sms'erne. Dem svarede hun heller ikke på, vel? Uanset om du tryglede eller truede.

- Jeg vidste, I ville misforstå det. Gry og jeg elskede hinanden!

- Hun ville jo ikke vide af dig?!

- Det passer ikke. Hun ville gøre det forbi med ham den anden ...

- Hvilken anden?

- Jeg vil gerne bede om nogle minutter alene med min klient.

Forsvarsadvokaten forsøger at hive sin klient ned at sidde igen, og vil givetvis have fået lukket munden på ham, når afhøringen genoptages. Morten rejser sig.

- Hvordan går det derinde?

- Han påstår, at han og Gry Mikkelsen var forelskede. Men vi fandt da omsider motivet.

- Som om sygelig besættelse ikke er nok?

- Jalousi. Han fandt ud af, at der var en anden i Grys liv.

- Dig?

- Måske.

- Sygt.

- Og alligevel virker du mistænkeligt overstadig ... de tekniske undersøgelser?

- Præcis. Ved du, hvornår husaffaldet bliver hentet i hans ejendom?

- Om tirsdagen?
 - Hvor heldige har vi lov at være? Nederst i den ene container fandt teknikerne en af de hvide beskyttelsesdragter, som man tager på, når der skal sprøjtemales. Samt overtrækssko og handsker. Der var blodstænk på alle tre dele.
 - Gry Mikkelsens?
 - Medmindre han er massemander.
 - Fint.
 - Vi har lige fundet afgørende beviser, og du siger "fint"?
 - Han er jo ikke dømt endnu.
 - Hvad skulle komme i vejen?
 - Noget Claus sagde tidligere i efterforskningen. Omkring lovligheden af de metoder, der var brugt for at skaffe identiteterne på chatterne?
 - Jeg skaffede rent faktisk de nødvendige retskendelser, det gik bare hurtigere end normalt med at få oplysningerne fra selskaberne, fordi jeg trak i de rigtige tråde. Jurastuderende ender altså også i private virksomheder, ved du.
 - Studiekammerater?
 - Præcis. Det hele handler om at netværke.
 - Så der er ikke noget at komme efter?
 - Ikke det mindste.
- Brikkerne falder på plads. Sagen om Den hvide dame kan lukkes.

Hvad fortiden skjuler

Hendes lange lyse hår svinger fra side til side, i takt med at fødderne rammer gruset. Den praktiske hestehale forhindrer håret i at blæse om i hendes ansigt, når den drilske aprilvind forsøger sig med et bagholdsangreb. Lena elsker fornemmelsen af at blive båret med af vinden, når de kraftigste vindstød rammer hende i ryggen, og hun fortrænger bevidst alle tanker om modvinden, der venter på hjemturen.

Midt i et skridt mister hun balancen og falder forover. Hun tager fra med hænderne og mærker gruset gnave sig ind i håndfladerne. Overbevist om at hun er blevet skubbet omkuld, vender hun sig om. Stor er hendes forundring, da stien bag hende er tom. Langs stien strømmer åen ubesværet af sted mod vindretningen. Det ekstra vand fra nattens kraftige regnskyl har øget vandstanden synligt og givet åen ekstra kræfter. Men heller ikke på åen er der mennesker at se i dag, kano- og kajakfolket venter tilsyneladende på bedre vejr.

Lena kommer på benene og løber videre ad ruten gennem det tidligere sommerland. Hun ved af erfaring, at stien langs åen under de nuværende vejrforhold vil være for mudret længere fremme.

Pludselig føler hun sig under observation og har en oplevelse af at se sig selv udefra. Som gennem en slags tunnel. Eller en kikkert. Den eneste lyd, hun registrerer, er sit eget pulsslæg. Hun studerer indgående de træer og buskadser, der er i nærheden, men ser ingen tegn på andre menneskers tilstedeværelse. Hørelsen vender tilbage, og den velkendte lyd af fuglesang og vinden i træerne beroliger hende.

Da hun når hen til opgangen, er hendes overbo Niels i færd med

at lægge sine golfkøller ind i den frygtindgydende, sorte Mercedes offroader med hvidt læderindtræk.

- Nå, den står på golf i dag?

- Ja, det trækker mere end en løbetur. Og det er stadig frisk luft.

- Bestemt.

Lena kan ikke lade være med at smile over hans forlegenhed ved at have golf som sin absolutte favorit. Niels er den mest aktive person, hun kender. Faktisk ...

- Niels, du ved den løberute igennem sommerlandet, du fortalte mig om engang?

- Ja?

- Har du oplevet noget mystisk derude?

- Noget mystisk? Såsom? spørger Niels og vender ryggen til hende, mens han lukker bagsmækken.

- Det føles bare som om jeg ikke er alene ...

- Det er nok et par unger, der har bygget sig en hule, svarer Niels og går hen mod bilens førerside.

- Ja, det kan være.

- Sig til næste gang, så kan jeg løbe med, tilbyder Niels, idet han åbner bildøren og sender hende et af sine overbevisende alt-er-i-skønneste-orden-ejendoms-mægler-smil.

- Tak, det gør jeg måske.

Om natten hyler udsugningen, køleskabet hviner og noget rasler gennem vandrørene. Efter et par timer uden søvn opgiver Lena at finde ro i soveværelset og går ind i stuen. Hun breder tæppet ud over flydermodulet i den moderne lædersofa og tænder fjernsynet i håb om at blive lullet i søvn. Men lyset fra skærmen gør hende mere vågen og smerter tillige i øjnene. Altså slukker hun igen og ligger så blot og lytter til vægurets tikken. Tik. Tak. Tik. Tak. Hvem har egentlig besluttet, at ure siger sådan? Hun burde få sovet. Hun skal på arbejde om få timer. Hvorfor kommer søvnen ikke?

- Godmorgen skønne Helena, sikke en fryd at se mit yndlingsleksikon komme flagrende forbi, netop som jeg har brug for et godt råd.

- Godmorgen Thomas, hvad mangler du?

- Ikke den bedste morgen, udleder jeg?

- Udled du bare. Hvad skal du bruge?

- Retspraksis i Jørgen Hansen-sagen.

- Er det ham, der blev fyret under fædreorlov?

- Yep. Arbejdsgiveren er ikke nået ind i dette århundrede endnu.

- Prøv det lyserøde opslagsværk, bind 2, omkring side 130, foreslår Lena.

- Jeg elsker, når du taler i farver og tal, svarer Thomas og ruller med øjnene.

Lena fortsætter hen til sit kontor i lidt bedre humør, tænder sin pc og mærker så atter trætheden overvælde sig, da indbakken toner frem på skærmen.

- Hvem har holdt dig vågen i nat?

- Godmorgen Pia. Har Thomas sladret om mit dårlige humør?

- Jeg mødte ham på vej til biblioteket. Du ved godt, at det virker skræmmende på de grønne jurister, når du sådan lirer henvisninger af dig?

- De kunne jo også selv slå det op. Hvorfor gør de egentlig ikke det? Er du klar over, hvor trættende det er, at skulle gentage sig selv igen og igen?

- Hmm. Er du inde i den fase igen?

- Hvilken fase?

- Den, hvor du trænger til, at der skal ske noget nyt. Og i mangel af bedre ideer, har du så udset dig et jobskifte som det nye?

- Hvorfor udgiver du ikke et nyhedsbrev?!

Lena hiver i en fart Pia ind på kontoret og lukker døren bag dem. Pia fortsætter uanfægtet sin talestrøm.

- Jeg ved, hvad du i virkeligheden har brug for.

- Åh nej ...

-En tur i byen. Så kan du finde din drømmeprins, og alt bliver godt igen.

-En mand er ikke løsningen på alt, Pia.

Pia hæver tvivlende øjenbrynene og forlader så kontoret igen.

Efter fyraften synker Lena udmattet ned i sofaen og finder en behagelig stilling, halvt siddende og halvt liggende, støttet af de løse puder i sofaen. Hun lukker øjnene og lytter til urets tikken. Bare fem minutter ...

Lokalet er fyldt til randen med familie, venner og kolleger. Der er mange flotte kjoler, kreative frisurer og omhyggeligt sminkede ansigter. Det nænsomt renoverede hotel er den perfekte ramme om disse festklædte mennesker, som lige nu er tilpas mætte efter den udsøgte fire-retters menu kreeret af den berømte kok.

Hun hæfter sig ved den aura af lykke, der omgiver bruden, som netop er på vej i hendes retning, og mærker hvordan et stort smil af sig selv finder vej også til hendes ansigt.

-Din lykke er smittende!

Et indforstået smil.

-Og du har overgået dig selv, Søs. Dette er i sandhed det perfekte bryllup.

-Hvis en festplanlægger ikke kan komponere det perfekte bryllup til sig selv, hvem kan så? Men du har ret, det er perfekt, er det ikke?

Der kaldes. Det er tid til at skære kagen for. Bruden lader sig på ny opsluge af mængden.

Og så er han der. Lænet op ad væggen ikke langt fra indgangen. Hun mærker fysisk, at hans blik indfanger hende, genkender med en frydefuld gysen fornemmelsen af at blive røntgengraferet, at få selve sjælen blottet.

Hun krydser lokalet og stopper først, da der er mindre end en halv meter imellem dem. Hjertet slår hurtigere, vejtrækningen er besværet.

-Værelse 318, siger han.

Hendes blik flakker. Hun tænker på kagen, på søsteren.

-Vent til kagen er serveret.

Han smiler og afslører den perfekte række af blændende hvide tænder. Hun nikker og vender tilbage til festen, i tide til at se det glade par skære kagen for.

Elevatoren stopper på tredje etage. Døren til værelse 318 står på klem. Hun lukker sig ind og mærker straks den velkendte fornemmelse af hans arme, der omslutter hende bagfra. Hans øvede hånd finder hurtigt vej op under kjolen og en bølge af lyst bruser gennem hendes krop. Hun læner sig tilbage mod ham, han kysser hende på halsen og trækker dem ind i rummet. Tøjet, der kun er i vejen, lander hurtigt i en bunke på gulvet, og hun nyder synet af hans slanke, veltrænede krop – der er prydet af en misundelsesværdig jævn solbrun kulør. Derefter ophører hendes evne til at tænke.

Det er mørkt. Hun kan høre uret tikke. Hun tvinger sig til at åbne øjnene, og synet vender tilbage. Et blik på uret afslører, at der er gået næsten en time. Hun må være faldet i søvn. Hun mærker en velkendt kilden i underlivet og erkender, at det er længe siden, hun har haft sex. Måske burde hun følge Pias opfordring og tage med på en bytur. Og hvis der er udsigt til så frydefulde drømme, vil hun tillade sig selv et powernap lidt oftere.

Natten er bestemt ikke en fryd at komme igennem. Lena sover uroligt, vender dyne og pude, når de er gennemblødte af sved, og trækker den ekstra dyne i sengen over sig, når hun ryster af kulde. Hun overvejer at melde sig syg, men der er ingen tegn på feber, og hun har aldrig haft for vane at pjække. Altså fortrænger hun alle tanker om træthed og tager på arbejde.

Ved fyraften stiller hun sig foran spejlet for at identificere kilden til den sviende smerte, hun har følt på ryggen siden frokosttid. Hun troede, at det var hendes bh, der havde gnavet hul. Men der er intet at se i spejlet. Hun skubber det fra sig, klæder om til lø-

betøjet og begiver sig ud på ruten. Måske vil den fysiske anstren-
gelse sikre hende en god nats søvn.

Da hun er kommet et stykke ind i det tidligere sommerland,
bliver smerten fra ryggen uden varsel meget voldsom. Hun stop-
per op for at puste ud og drikke en tår vand. Foran hende er flere
vandruksjebaner konstrueret af kraftige plastikrør i stærke farver
monteret på en konstruktion i træ. Hun virrer med hovedet, blin-
ker et par gange, og der er igen kun buskads og vildtvoksende
græsser at se.

Hun hører latter, vilde hyl og tilråb, som om en større bør-
neflokk er lige i nærheden. Minder dukker op. Vandruksjebanerne
har været der engang. Og en sommer fik hun en hudafskrabning
på ryggen i det ene rør, vistnok det gule, som var det vildeste. Og
derovre bagved var hoppepuderne og trampolinerne. Hun smiler
lettet og går lidt rundt i sommerlandet for at genkalde sig flere
minder. Hun bliver rystet over den sørgelige forfatning, stedet
befinder sig i. Hun plejer at løbe ude på hovedstien, som stadig
er farbar, og har ikke bemærket, hvordan alt andet har fået lov at
gro til. Selv de store søer, hvor man kunne ro rundt i fladbundede
joller eller plaske rundt på vandcykler, er reduceret til små vand-
huller.

En ældre herre med to kameraer og en kikkert om halsen
kommer gående gennem området.

-Er der nogle spændende fugle at se i dag? spørger han med et
smil.

-Fugle? Det ved jeg ikke.

-Goddag, Gustav Karlsen. Fritidsornitolog.

Lena tager den fremstrakte hånd og præsenterer sig med sit fulde
navn.

-Helena Toft. Jeg var på vej rundt for at se, om jeg kunne komme
i tanker om noget mere. Jeg har lige opdaget, at jeg har været her
som barn, da det stadig var et sommerland.

-Ja, det er en skam, hvad det er endt med. Det startede jo som los-
seplads, vidste du det?

Lena ryster benægtende på hovedet, men Gustav Karlsen ænser det ikke.

-Kommunen udlejede arealet til et selskab, som omdannede det til et sommerland. Det blev en stor succes. For en tid. Attraktioner bygget i træ og baseret på naturen kunne ikke tiltrække kunder nok i længden. Efter et par ejerskifter lukkede det.

-Hvor trist ... forsøger Lena at indskyde, men Gustav Karlsen er ikke færdig.

-Først var området spærret af. Du har måske set hegnet, der løber hele vejen rundt? Nå, men porten nede ved indgangen blev brudt op, og hegnet saboteret flere steder. Klippet i stykker. Til sidst åbnede man ind til området. Der var en del hærværk i tiden derefter. Bøller brændte de mange små huse og bygninger ned. Helt op til to brande på en dag!

-Fangede de ... bøllerne? Lena bekæmper et smil.

-Desværre nej. De blev aldrig taget på fersk gerning, og beviser var det småt med. Cafeteriabygningen lod de dog stå. Måske fordi det var på tale at lave den til en slags klubhus. Til sidst gjorde naturen det af med den. Det var en voldsom storm for et par år siden. Et lynnedslag antændte den stråtækte bygning, som udbrændte fuldstændigt. Da branden omsider blev opdaget, var brandfolkene henvist til at forhindre den i at brede sig yderligere. Den dag i dag er der tydelige sodskader på træerne rundt om lysningen, hvor cafeteriaet lå. Du kan se det herhenne.

De går et stykke hen ad stien, og Lena må give ham ret. Det er stadig tydeligt, at en voldsom brand har hærget stedet. Lena følges med den konstant talende Gustav Karlsen hen til udgangen og tager så afsked. Den gamle fritidsornitolog betror hende, at det er nemmere at indfange de sjældne fugle, når man er alene.

Lena sover tungt hele natten og føler sig både frisk og veludhvilet, da vækkeuret ringer. Under bruseren indser hun lettet, at de mærkelige fornemmelser har været hendes minder, der pressede på.

Om eftermiddagen har hun derfor ingen betænkeligheder

ved at vælge ruten igennem sommerlandet, og hun har da også en bagtanke med det: Hvis hun møder Gustav Karlsen igen, vil hun takke ham, fordi han tog sig tid til at snakke med hende.

Da hun nærmer sig lysningen, hvor cafeteriabygningen tidligere lå, får hun svært ved at trække vejret, det sortner for hendes øjne, og hun må støtte sig til et træ.

Kvindens fødder slæber hen over jorden, det lange lyse hår hænger uordentligt om hendes ansigt og skuldre. Han lader kroppen falde, da han når døren. Hun ømmer sig ikke. Han trækker hende ind i mørket og kaster et sidste blik på den livløse kvinde. Hun så aldrig kniven komme. Opdagede den først, da den sad solidt plantet i hendes ryg. Han lukker døren bag sig og ser op på himlen, hvor dystre skyer har samlet sig. Et lyn flænger for en kort bemærkning himlen.

Lena ser op. Himlen er blå med enkelte hvide skyer. Hun trækker vejret helt ned i maven et par gange, mens hun betragter lysningen indgående. Så bakker hun væk og forlader sommerlandet, samme vej som hun kom. Hun er kendt, og berygtet, for sin evne til lynhurtigt at analysere en situation og fastlægge den rette strategi. Men dette hører ikke til i juraens verden, hvor overtrædelse af § X medfører straf efter § Y, eventuelt med formildende omstændigheder efter bestemmelserne i § Z. Hun kan ikke sige sig fri for at være mere fascineret end frygtsom.

Efter et hurtigt brusebad sætter hun sig ind på kontoret, løfter låget på den bærbare pc og ser eftertænksomt på cursoren, der blinker tålmodigt i søgefeltet. Afventende. Altid til tjeneste. Google. Stedet, der har svar på alt. Hun søger på diverse kombinationer med mord, drab, manddrab og knivoverfald. Der er rigeligt med triste og makabre historier, men ingen matcher hendes fakta. Irriteret skubber hun skrivebordsstolen tilbage og forsøger at få øje på det, hun fornemmer burde være åbenlyst. Hun genkalder sig alt fra de mystiske oplevelser under løbeturene.

Kvinden blev trukket hen over en grussti og efterladt i en

bygning. Baseret på Googles resultater, er hun aldrig blevet fundet. Det trak op til storm, den dag hun blev myrdet. Det lynede ... Hvad med cafeteriabygningen i sommerlandet? Gustav Karlsen fortalte hende, at den brændte ned til grunden under et voldsomt stormvejr, som følge af lynnedslag? Duer ikke. Et lig kan ikke tilintetgøres tilstrækkeligt af en almindelig brand. Lena husker kun alt for tydeligt studiebesøget på krematoriet under konfirmationsforberedelsen. Her konstaterede de ved selvsyn, at der er menneskeknogler tilbage, selv efter en kremering. Knoglerne bliver så knust efterfølgende, inden asken kommer i urnen. Makabert.

Men hun har ingen bedre ideer lige nu. Google finder hurtigt historien om den nedbrændte cafeteriabygning i det tidligere sommerland. Faktisk er der snarere tale om en lille notits, som kort beretter at bygningen er brændt ned under stormvejret, og at resterne af bygningen snarest vil blive fjernet af sikkerhedsmæssige årsager. I dagene efter den 20. april er den voldsomme storm, og de ødelæggelser den førte med sig, tophistorien i alle medier.

Flere søgevinduer med søgestreng på forskellige kombinationer af forsvundne personer, efterlysninger og savnede giver resultater om alt fra forsvundne hunde til Stein Bagger-sagen. Lena grovsorterer artiklerne baseret på overskrifterne og sit instinkt. Efter en times klikken rundt er hun ved at opgive, men læser så med stigende interesse en indtrængende appel fra en kvinde, hvis søster er forsvundet. Af artiklen fremgår det, at søstrene mistede deres forældre i en bilulykke ti år tidligere og nu kun har hinanden. Kvinden afviser blankt, at hendes yngre søster skulle være forsvundet frivilligt, sådan som politiet kraftigt antyder det andetsteds i samme artikel. De to søstre har et meget nært forhold og deler alt med hinanden.

Lena tjekker datoen for artiklen, den er to år gammel. I en faktaboks i højre side kan hun læse, at den forsvundne kvinde hedder Dorthea Tromsø, er 30 år gammel og uddannet ejendomsmægler. Hun blev sidst set fredag den 20. april på sin arbejdsplads. Den dag stormen rasede. Da hun ruller længere ned i artiklen, dukker

et billede af den efterlyste kvinde op på skærmen: Det er kvinden fra sommerlandet!

Lena sidder som forstenet en tid, men så begynder tankerne igen at antage en genkendelig form. Gad vide om ... Nej, det er altså for langt ude! Hun er ikke synsk, clairvoyant eller hvad der nu måtte være den korrekte betegnelse for at se historiske begivenheder afspillet i nutid. Alligevel noterer hun navn og kontaktoplysninger på kvindens søster. Vanessa Tromsø hedder hun.

Lena parkerer bilen ud for nummer 53 og slukker motoren, hvorefter hun sidder ubeslutsomt bag rattet. Det havde været en akavet telefonsamtale. Lena havde først forsikret Vanessa om, at hun ikke var en eller anden plattenslager, der ville tjene penge på Vanessas ulykke. Lena havde tænkt for sig selv, at det siger de nok alle sammen. Men Vanessa havde lyttet og troet hende, da Lena sagde, at hun måske havde oplysninger vedrørende Dortheas skæbne. Hun havde bedt Lena komme forbi allerede her til eftermiddag. Lena åbner bildøren og går op ad havegangen. Da hun ringer på, hører hun den festlige lyd fra en dørklokke, der spiller melodien "Det er i dag et vejr".

Kvinden, der åbner, udstråler sundhed. Og så er hun højgravid. Lena får atter betæneligheder, men enhver tanke om tilbage-tog tilintetgøres af kvindens iver.

-Goddag, jeg er Vanessa. Du må være Helena Toft? Kom indenfor, jeg har ventet dig.

-Tak. Og bare kald mig Lena.

-Lena! bekræfter Vanessa med et nik og et hurtigt smil, mens hun tager imod jakken og placerer den på stumtjeneren.

Vanessa fører an ind i stuen, og de sætter sig i hver sin sofa, med bordet i midten.

-Du sagde i telefonen i går aftes, at du havde ... set Dorthea?

-Det tror jeg, ja. Hun lignede i hvert fald din søster. Jeg tænker på billedet i avisen.

Vanessa rejser sig og tager et indrammet billede ned fra reolen.

- Præcis.

- Men hvordan kan du se hende, når hun er død?

- Du ved, at hun er død?

- Jeg har aldrig fået det bekræftet officielt, men ja, jeg føler mig overbevist om, at hun er død.

Vanessas øjne bliver fugtige, og Lena lader sit blik glide rundt i stuen, for at give hende tid til at sunde sig. Brandbiler, actionfigurer og LEGO dækker det meste af gulvet. Rundt om på væggene er der flere billeder af de tre drenge, der normalt huserer i hjemmet. Da hun ser det store bryllupsfotografi over klaveret, gisper hun ufrivilligt efter luft. Bruden! Vanessa, er identisk med bruden fra hendes dagdrøm, i alle detaljer. Vanessa følger Lenas blik og ser spørgende på hende.

- Vendte Dortehea tilbage til bryllupsfesten?

Vanessa sætter langsomt tekanden tilbage på bordet, inden hun svarer.

- Ja, det gjorde hun. Dortehea var tilbage inden brudevalsen.

- Var han hendes kæreste?

- Nej, det var snarere "fysisk tiltrækning end kærlighed". Dorteheas egne ord. Og han var bestemt en fryd at se på, med hans solbrune kulør, det halvlange lyse hår, det blændende smil ...

Vanessa smiler vemodigt og fortsætter så:

- Jeg spurgte hende flere gange, om de to ikke skulle tage at gøre det officielt, men hun mente ikke, at det, de havde sammen, ville overleve uden spændingen.

- Spændingen ved ikke at kende hinanden?

- Nej, ikke på den måde. Han vidste alt.

- Hvordan det?

- Hun fortalte ham det. Han var god til at lytte. Han var vist uddannet psykolog eller noget i den stil.

- Var det sådan, de mødtes?

- Nej, hun var i byen en aften. Du ved, klicheen med "kærlighed ved første blik". Bare uden kærligheden.

Vanessa sidder en stund i sine egne tanker, inden hun tilføjer:

- Han havde en evne til at vide, hvornår hun havde brug for ham. Eller måske snarere lyst til ham. Han trængte sig aldrig på. Pludselig var han der bare. Ventede. Lod hende tage kontakt.

- Hvad hedder han?

- Christian Norddal. Dorthea omtalte ham dog konsekvent som Casanova.

- Du har ikke et billede?

- Nej, jeg vidste, hvem han var, og hvad min søster fortalte mig. Men vi blev aldrig præsenteret for hinanden i løbet af de tre år, han og Dorthea sås. Mener du, at han har noget at gøre med min søsters forsvinden?

- Jeg ved det ikke.

- Men du har også set Casanova?

- Ja, men kun i forbindelse med dit bryllup.

- Hvordan virker disse ... syn?

- De kommer uden varsel. Et glimt hist og her. Det er aldrig sket for mig før.

- Nej, det sagde du.

Vanessa ser ned på hænderne, som ligger urolige i skødet på hende. Så tager hun en dyb indånding og løfter blikket.

- Du har set hende dø?

- Jeg har set en kvinde, der ligner hende til forveksling, blive efterladt livløs i en tom bygning. En bygning som udbrændte i en storm, samme nat som Dorthea forsvandt. Jeg ser ikke gerningsmanden.

- Hvordan ...?

- Hun blev stukket ihjel.

Vanessa nikker for sig selv, som om noget falder på plads. Det bliver Lena, der bryder stilheden denne gang:

- Ved du om Dorthea kom i området omkring det gamle sommerland?

- Hun plejede at løbe sig en tur derude i løbet af arbejdsdagen eller efter fyraften. Fremvisningerne fulgte jo ikke altid den nor-

male kontortid, men for Dorthea var det en passion at sælge huse, så hun tilpassede sit liv efter kundernes. Og kontoret havde de lækreste omklædningsfaciliteter. Der var både spa og sauna. Et medarbejdergode, kaldte chefen det.

- Det var noget af et medarbejdergode.

- Måske var det snarere et chefgode.

- Brugte han det ofte selv?

- Han havde en svaghed for lyshårede, unge kvinder. "Medarbejdergodet" gjorde det muligt for ham at slette sporene, inden han kørte hjem til konen. For nylig hørte jeg dog, at han havde været gennem en grim skilsmisse.

- Var han og Dorthea ...?

- Nej, slet ikke. Selvom han forsøgte sig.

- Hvad med hendes bil, taske, pung, nøgler? spørger Lena, for at få samtalen tilbage på sporet.

Vanessa ryster på hovedet.

- Aldrig fundet. Politiet har hele tiden forfulgt en teori om, at hun er forsvundet af egen fri vilje. Sammen med Casanova.

- Forsvandt Casanova også?

- Jeg så ham ikke siden. Og politiet har ikke været i stand til at finde ham. Hvis de da har ledt.

- Det koster penge at forsvinde. Hun har ikke brugt sine kreditkort?

- Nej. Men det behøver hun måske heller ikke. Det har ikke været offentliggjort, men i forbindelse med Dortheas forsvinden blev der opdaget et større underslæb i firmaet. Adskillige millioner.

- Og dem skulle Dorthea have stukket til side et eller andet sted?

- Pengene er heller aldrig fundet. Men Dorthea ville ikke gøre den slags.

Fordøren går op og lyden af adskillige løbende fødder melder familiens hjemkomst.

Hovedbiblioteket ligger i nærheden, og Lena beslutter sig for at låne en pc, så hun kan søge efter mere information, mens de

mange oplysninger fra Dorthéas søster endnu er i frisk erindring. Til en start vil hun have nogle detaljer om den utro chef. Navnet på ejendomsmæglerfirmaet burde være nævnt i en af artiklerne om Dorthéas forsvinden, så Lena starter søgningen dér. "Kendt ejendomsmægler ladt i stikken af topsælger", den lyder lovende. Et museklik senere og Lena glemmer helt at læse artiklen, da et billede af Niels, hendes overbo, dukker frem på skærmen.

Dorthéa var ansat i Niels' firma? Men Niels har da aldrig nævnt noget om problemer med underslæb eller forsvundne medarbejdere. Penge har tværtimod aldrig manglet, hvilket ikke harmonerer med, at der er forsvundet adskillige millioner ... Det med skilsmissen passer dog. Og skilsmissen var en hård omgang, alle fire børn tog parti for deres mor, hvilket utroskaben kunne forklare. Men hvorfor ikke anmelde så stort et underslæb frem for blot at nævne det i relation til en forsvundet medarbejder? Måske fordi man har brug for at give politiet en troværdig forklaring på hendes forsvinden, så de holder op med at lede ... og samtidig ikke ønsker, at underslæbet bliver undersøgt alt for grundigt.

Lena finder det vanskeligt at tro, at Niels skulle være morder. Måske har han bare benyttet sig af Dorthéas forsvinden til at skaffe sig en god forklaring på underslæbet. Omvendt indeholder retspraksis utallige eksempler på mord begået for væsentligt mindre beløb.

Hvordan passer Casanova ind i det hele? Politiet hævdede, at han også var forsvundet, hvilket jo ikke ligefrem kan siges om Niels. En søgning på Christian Norddal giver flere resultater, enkelte med foto som dermed straks kan udelukkes. I kombination med psykolog er der dog ingen resultater. Hvad ved hun ellers om ham ... at han ser vildt godt ud. Kombineret med psykolog giver søgestrengen tæt ved 40.000 resultater. Tankevækkende. Hun løber hurtigt de første overskrifter igennem og griner højt, da hun når til den femte: "Anders Fogh – vild med kjoler". Ifølge Dorthéas søster kunne man fortælle alt til Casanova. Måske har

andre haft samme oplevelse og efterfølgende fortalt om det i en af de omsiggribende dagbøger på internettet?

Flere søgninger senere finder Lena et indlæg, der i henførte sætninger fortæller om en "gudeskøn hypnotisør" ved navn Christian. Den unge kvinde havde angiveligt fået hjælp til at huske afgørende detaljer i en drabssag. Men burde politiet så ikke også være i stand til at finde ham?

Hun føler sig tåbelig. Hvad havde hun forestillet sig? Politiassistenten havde lyttet høfligt til hendes beretning og teorier vedrørende Dortheas forsvinden, men da han bagefter kort opsummerede, ønskede Lena inderligt, at hun besad evnen til at gøre sig usynlig:

-Efter dit eget udsagn er der intet lig at finde. Du har ingen idé om, hvad der er sket med mordvåbnet. Og du kan ikke beskrive gerningsmanden, da du kun har set forbrydelsen gennem hans øjne, er det korrekt?

Lena havde nikket. Og skyndt sig at spørge til branden i cafeteriabygningen. Politiassistenten havde gjort sig den ulejlighed at undersøge det: Da det var en naturbrand, blev der blot ryddet op. Ved maskinkraft fjernede man ganske enkelt alt, bortset fra fundamentet.

Lena havde påpeget, at man burde have undersøgt, om der var nogen indebrændt i bygningen. Politiassistenten havde medgivet, at dette nok havde været en fejl, men der havde været så mange påsatte brande i det tidligere sommerland, og de havde aldrig fundet noget i brandtomterne efter disse, hvorfor skulle de så lede i resterne efter en naturbrand?

Lena havde spurgt til, hvor meget der var blevet gjort for at finde Christian Norddal og hvilket alibi Dortheas chef havde. Politiassistenten havde afliret standardsvaret, om at han ikke kunne indvie hende i detaljer i en politiefterforskning.

Herefter havde politiassistenten kastet et blik på sit armbåndsur, rejst sig op og rakt hende hånden med en bemærkning

om, at hendes fornemmelser ikke var tilstrækkelige. Hvis hun kunne komme med noget konkret derimod ...

Da Lena er næsten hjemme, erkender hun, at der ikke er mere, hun kan gøre. Medmindre fortiden selv beslutter sig for at afsløre flere detaljer. Hun er ikke sikker på, om hun ønsker det.

Hun har brug for at tænke på noget andet. Og selvom hun sagtens kunne fordybe sig i arbejde, så er det jo blevet weekend. Hun bladrer posten igennem og konstaterer, at den kun består af reklamer og konto-udskrifter. Mobiltelefonen bekendtgør diskret, at hun har fået en sms: "Tag nu med i byen i aften?! Banden indvier nyt diskotek + 2 nye barer i party-gaden. Vi ses hos mig kl. 7. Pia."

På bar nummer to kaprer Lena en ledig barstol og afgiver gruppens bestilling. Mens bartenderen har travlt, lader hun blikket gå baren rundt. Og registrerer så ikke længere larmen og de mange mennesker omkring hende: Casanova har løftet blikket og låst det fast med hendes.

Sæteren

Det er varmt i dag, på den fugtige måde. Ud over mine vandrestøvler og de dertil hørende obligatoriske sokker, som modvirker vabler, har jeg alene iført mig mine slidte cowboyshorts og en behagelig T-shirt. Vejret på fjeldet kan dog hurtigt slå om, så jeg har et par lette bukser og en sweater med i rygsækken, hvor også tæppet, vanddunken, pakken med kiks og selvfølgelig bogen befinder sig.

Vandreturen starter forræderisk nemt, idet jeg skyder genvej gennem en kornmark. Inden jeg når hen til leddet i hegnet, stopper jeg og skærer en håndfuld stængler af ved jordoverfladen alt imens jeg beder til, at onkel Olav ikke opdager det. Men hvorfor skulle han det? Der er så meget korn. Efter at have lukket leddet bag mig er der kun nogle få skridt hen til træernes svalende skygge. Jeg gør holdt for at stoppe det lille kornneg i rygsækkens sidelomme. Derefter sætter jeg beslutsomt kursen mod toppen. Mod sæteren.

Jeg har gået turen næsten dagligt de seneste fire uger, men finder stadig noget nyt at glædes og undres over hver eneste gang: Bregnerne, der stædigt klamrer sig til de stejle klippevægge. Udsigten over hele dalen, bjergsiderne og bjergtoppene med sne på. Den kæmpemæssige flade sten, der gør det muligt at passere bækken tørskoet længere oppe ad stien. Skyggespillet på jorden, som fremkommer i et samspil mellem trætoppenes bladfyldte kroner og sollyset.

Fluerne er til gengæld en kilde til stadig irritation. I takt med at sveden bryder frem på panden, stiger de i antal. Jeg har dem mistænkt for at gøre brug af et sendebud, der fortæller nyheden til samtlige fluer på hele bjerget: En svedig menneskekrop er på vej op, kom og smag!

Men endnu sveder jeg ikke nævneværdigt. Det første stykke

er stien både bred og jævn, og stigningen er så absolut udholdelig. Men kort før bækken stiger sværhedsgraden. Stien bliver smal som en dyrevæksel, og det gælder om at placere sine fødder med omtanke. Jeg noterer mig at klippestenen, der fungerer som bro over bækken, er glat efter de seneste dages regnvejr og sætter tempoet lidt ned. Det ville ikke være sjovt at tilbringe adskillige timer på fjeldet med en forstuvet eller brækket fod på grund af letsindighed.

Jeg når op til engen nedenfor sæteren uden uheld og bliver modtaget af Gamle. Han har givetvis hørt mig komme det sidste lange stykke tid og venter nu utålmodigt på dagens bestikkelse, før han vil lade mig komme forbi. Jeg griner ad hans dårlige manerer, da han ikke stopper op for at hilse, men fortsætter om bag mig.

-Gamle, du ved da godt, at du ikke kan nå! Kom herom, din lille skovtrod, så skal du få, hvad du søger.

Han ignorerer mig og bliver stående, fuldstændigt hypnotiseret af min rygsæk. Jeg sukker opgivende og tager rygsækken af. Da objektet for hans udelte opmærksomhed således forsvinder om på den anden side af min krop, følger han efter, og vi får øjenkontakt. Hans tålmodighed er dog opbrugt, og han forsøger sig med et tag-selv-bord. Jeg er ikke villig til bare at se til, mens min rygsæk gennemblødes af savl, så jeg skubber ham væk og tager kornneget frem.

-Her, dit grådige bæst. Her er dagens betaling. Har du savnet mig?

Vædderen svarer ikke, men gumler fornøjet den ulovlige høst i sig.

-Kan du og dine piger nu have det så godt. Du ved, hvor du kan finde mig resten af dagen.

Jeg tager rygsækken på igen og krydser engen. Et par af fårene fra Gamles flok kommer hen, og jeg kradser dem bag ørene. Da jeg når den anden side af engen, vender jeg mig rundt og vinker til Gamle. Så samler jeg tankerne og koncentrerer mig om opstignin-

gen til sæteren. Stien bliver ikke brugt ret ofte, så den var svær at få øje på de første par gange, men nu er det med genkendelsens glæde at jeg passerer både træet, der er gået ud og den store kampesten, der ligner et hjerte.

Endelig! Jeg træder ud på sæteren, lukker øjnene og trækker vejret dybt. Luften heroppe føles af en eller anden grund mere ren, som om den kan rense mig helt ind i sjælen. Og så er der en helt særlig form for stilhed heroppe, en stilhed jeg aldrig har kendt til andre steder, da slet ikke derhjemme.

Åh, hvorfor skulle mine tanker absolut føre mig tilbage til civilisationen? Det er jeg ikke klar til. Jeg har stadig to skønne uger foran mig, før det ringer ind til mit tiende skoleår. Ti år som lærer. Og en jubilæumsreception inden næste sommerferie. Det er sådan noget gråhårede gamle mænd afholder med det ene formål at få dyr vin og store cigarer i overdrevne mængder. Jeg er kun 34 år og kan stadig tage mændene i at sende mig lange blikke.

Rolig nu. Jeg prøver at forestille mig, at jeg er et stort egetræ, mens jeg trækker vejret dybt. Helt ned til rødderne, sagde terapeuten. Jeg holder vejret lidt og prøver at se de grene og blade for mig, som mine bekymringer angiveligt skulle forsvinde ud igennem, når jeg ånder ud. Langsomt dukker de frem af disen, jeg ånder ud og åbner øjnene. Og bliver atter fascineret af det imponerende syn fra sæteren.

Mine øjne hilser lydløst de fjerneste, sneklædte bjergtoppe først. Efterhånden som jeg får hilst på dem alle, når jeg frem til dem, der omgiver dalen. Mit fristed. Jeg kaster et blik ned i dalen, hvor jeg kan se et par biler på hovedvejen. Sikkert lokale, der er på vej til samfundets eneste supermarked.

Ved foden af det tidligere fundament til den nu sammen-sunkne sæterbolig, der i en svunden tid husede min familie om sommeren, breder jeg tæppet ud. Fundamentet er lavet af sten, der er lagt ovenpå hinanden, men ydersiden er tilpas jævn, til at jeg kan læne mig op ad den. Fra rygsækken dukker dagens bog

frem: "Hestenes dal" af Jean M. Auel. Jeg blev færdig med første bind i serien om Jordens Børn i går og glæder mig til fortsættelsen på beretningen om pigen Ayla, der bliver udstødt af klanen og må efterlade sin søn, mens hun selv begiver sig ud i verden til en uvis skæbne.

Mikkel. Mit julemirakel. Jeg husker den juleaftensdag, som var det i går og ikke fjorten år siden. Alt for ung ankom jeg til fødeafdelingen sammen med Allan. Og forlod den som en familie på tre. Nu har Allan fået travlt med at lege far-mor-børn med Julie og babyen. Og Mikkel leverer en overbevisende præstation udi neutralitet og nægter at tage side. Hans selvvalgte eksil på kostskolen fjernede ham effektivt fra skilsmissen. Og mit liv.

Et dybt suk undslipper mig idet jeg sætter mig til rette på tæppet og læner mig op ad stenvæggen. Jeg kaster et sidste blik ud over det svimlende landskab og dykker så ned i bogens verden.

..."Langsomt fyldtes Ayla af en trang stærkere end nogen, hun før havde kendt – den steg fra hendes indre, voksede i hendes hals og brød ud af hendes mund i et primitivt sejrsskrik. Hun havde gjort det! ..."

-Hjælp!

Forvirret ser jeg op fra bogen og lytter koncentreret. Ingenting. Det må have været min fantasi, hvem skulle også råbe om hjælp på dansk i denne del af Norge?

-Er der nogen, der kan høre mig? Hjælp!!

Denne gang er jeg sikker. Der er virkelig en, der kalder. Og stemmen kommer fra engen neden for sæteren. Jeg kommer hurtigt på benene, lader bogen falde ned på tæppet og skynder mig hen mod den stejle sti, der forbinder sæteren med engen. Jeg koncentrerer mig om ikke at miste fodfæstet på de fugtige mosbegrøede sten, men straks jeg har sikker grund under fødderne, besvarer jeg nødråbet:

-Hvor er du?

-Herhenne. Pas på!

-Pas på hvad?

Ved at følge lyden af hans stemme får jeg svaret på mit spørgsmål. Synet der møder mig, da jeg kommer ud i selve lysningen, får mig uvilkårligt til at le højt.

-Jeg ser, du har mødt Gamle og hans piger.

Forvirret ser han fra mig til fåreflokken foran ham, anført af den gamle vædder. Gamle har trængt turisten op i en krog, så han bogstaveligt talt står med ryggen mod muren, eller i hvert fald klippevæggen. Mens jeg går hen over engen for at komme staklen til undsætning, kan jeg ikke modstå fristelsen til at drille lidt:

-Du ved godt, at får ikke er kødædende?

-Jeg ved det. Men ved de det?

-Selvfølgelig. Gamle er faktisk temmelig klog, ligesom får i almindelighed er det.

Manden er vel i tyverne og har musikerfrisur, som vi kalder det på lærerværelset, når de unge mennesker lader håret gro uden at det tilsyneladende skal følge noget mønster, ud over at blive længere. Jeg bliver gladelig overrasket, da jeg ser, at han er iført fornuftigt vandrestyr, som støvlaget tilmed afslører er blevet brugt flittigt. Da jeg når frem, klør jeg den godmodige vædder på hovedet, hvor uldlaget er tyndere, og trækker ham så blidt i hornene, indtil han makker ret og bakker væk. Resten af fåreflokken fordeler sig ud over engen og genoptager græsningen.

-Hvorfor gjorde de det?

-Fårene? De ville vel bare have lidt opmærksomhed, svarer jeg undvigende.

-Nå ... tak.

-Det var så lidt. Og velkommen til Norge. Jeg hedder Marianne. Han griber min fremstrakte hånd.

-Noah.

-Jeg har hørt om en anden Noah, men han kom en del bedre ud af det med dyrene, end du.

-Hvad laver du i Norge, Marianne?

-Jeg er på ferie hos noget familie. Eller måske snarere på flugt.

- På flugt? gentager han, idet hans øjenbryn flyver i vejret.

- En træls historie om en eksmand, der lige har giftet sig med sin barnebrud, og en søn, der ikke vil vide af sine forældre. Hvad er din undskyldning for at være stukket af fra Danmark?

- Jeg er også på ferie, vandreferie.

- Jamen, så lad os vandre. Sæteren er lige ovenfor.

Vi går op til sæteren, og jeg lægger bogen i rygsækken, mens jeg forsøger at placere Noahs ansigt.

- Har du børn, Noah?

- Ikke hvad jeg ved af. Hvorfor?

- Jeg synes, jeg kender dig et eller andet sted fra. Og jeg er lærer, så ...

- Den hører jeg tit. Jeg må have en dobbeltgænger.

- Det må være træls.

Han trækker på skuldrene og går hen til udsigtspunktet. Jeg bemærker, at han har en tatovering i nakken. Det ligner et edderkoppespind.

- Er der ellers noget at se her omkring?

- Du har vel været i Geiranger?

Et nik.

- Hvad med Herdalen?

Han vender udsigten ryggen og kommer hen mod mig.

- Er det langt herfra?

- Slet ikke. Du skal bare ned gennem dalen og videre mod Norddal. Det er godt skiltet.

- Hvad er der at se i ... var det Herdalen?

- Ja. Som vandringsmand må det lige være sagen. På selve Herdalsseteren er der en stor fjeldgård med utallige huse. Det er muligt at overnatte, og på cafeen kan du smage rømmegrød, hvis du stadig har den oplevelse til gode.

- Rømmegrød. Er det lidt ligesom rødgrød?

- Absolut ikke. Det ... nej, det skal opleves.

Noah kører hånden igennem det lettere uregerlige hår. Jeg prøver at forestille mig ham med en kortklippet frisure. Ikke helt rigtigt.

Han er snarere typen der vil være karseklippet. Eller måske kronraget ...

-Hvad er der galt?

-Ikke noget.

Han kniber øjnene let sammen, lægger hovedet let på skrå og studerer mig indgående. Jeg forsøger at trække vejret roligt, men hjertet hamrer i mit bryst og har ikke noget nødstop: Kronraget og med et edderkoppespind tatoveret i nakken, det er ham!

-Fandens også. Du har genkendt mig.

-Nej, jeg ...

-Spar dig. En skide lærer. Hvad helvede laver du også midt på et fjeld?

Jeg tager et skridt bagud og er ved at snuble i tæppet. Han går hurtigt hen imod mig og puffer så hårdt til mig, at jeg falder bagover. Jeg ser først "Noah", så fjeldvæggen bag ham og siden den blå himmel. En voldsom smerte. Og så bliver det mørkt.

Irriteret forsøger jeg at lokalisere den bippende lyd. Jeg har hørt den længe. Hvor kommer den dog fra? Jeg drejer hovedet men rammes øjeblikkeligt af en opkastfremkaldende smerte fra baghovedet og beslutter, at det er bedst at holde hovedet i ro. Har jeg migræne? Hvorfor er her så mørkt?

Jeg slår øjnene op. Himmelen er ved at blive lys. Ikke blå. Bare lys. Det er ved at være aften. Aften. Aftensmaden. Det er mit ur, der bipper, for at minde mig om spisetiden. Tante ser ikke mildt på, at man kommer for sent til måltiderne. Jeg løfter venstre arm, for at slukke alarmen, men må støtte den med den højre. Hvad fejler jeg? Og hvorfor er jeg på sæteren? Der er flere timers vandring ned ad fjeldet. Jeg kommer for sent. Alt for sent. Hvor er det dog dejligt at slippe for det insisterende bipperi. Mine øjne falder i.

Jeg parkerer bilen i indkørslen og slukker motoren. Jeg ved godt, at jeg bare udskyder det. At jeg bliver nødt til at gå ind. Alligevel bliver jeg siddende lidt, før jeg åbner bildøren, løfter tasken ud fra bagsædet og

låser bilen. Allan sidder inde i stuen. Fjernsynet er tændt, det grønne skær afslører, at det er en fodboldkamp. At dømme ud fra de mange fremmedartede navne kommentatorerne slynger ud, er det ikke en dansk superligakamp.

-Så er jeg hjemme.

-Allerede? Klokken er kun halv elleve. En onsdag aften!

-Det trak ud med forældrekonsultationerne og ...

-Kan du høre dig selv?

-Ja tak, udmærket.

-Var ham it læreren der også?

-Hans? Ja, det var han.

-Du er simpelthen for meget.

-Hans og jeg knokler for at få implementeret de nye smartboards i undervisningen. ... Hvem er Julie?

-Julie ... Jeg ved ikke, hvad du taler om.

-Jo, det gør du. Renseriets fandt kvitteringen for dobbeltværelset i din jakkelomme. De var flinke nok til at udlevere den til mig sammen med jakken. Hendes navn stod lige neden under dit. Er det noget nyt at forretningsmøder afholdes om natten?

-Du ser spøgelser.

-Nej, det tror jeg ikke.

-Hvornår har du hentet rensesøj?

-I mandags.

-Og så siger du først noget nu? Du har jo gået og fabrikeret alle mulige historier. Det er rent opspind ...

...spind. Edderkoppespind. Noah!

-Noah?

Intet svar. Han hedder jo selvfølgelig heller ikke Noah, men Ken-ny. Så det er altså her, han har gemt sig de sidste par måneder. Efter hjemmerøveriet mod Hans var det nok også det smarteste at forlade Danmark. Kennys billede havde været overalt: på avisfor-sider, i nyhederne og endda i de kulørte ugeblade. Billedmateria-let kom fra Hans, som havde været i færd med at teste et komplet

overvågnings-system til private hjem for et eller andet magasin. Kenny, som troede sig sikker efter at have slået Hans halvt ihjel, fjernede den sorte skimasker, mens han stadig var i huset.

Jeg fryser. Og mærker i det samme tæppet under mig. Jeg bekæmper trangene til at kaste op, mens jeg maser med at få tæppet samlet om mig. Og ligger så atter helt stille. Jeg skal holde mig vågen. Jeg må have slået hovedet. Hjernerystelse. Hvad er det nu, de siger? Man må ikke sove. Pjat, selvfølgelig må man det. Men man skal vækkes med jævne mellemrum. Rigtigt, det er sådan, det er. Men hvem skal vække mig her? Mit ur. Jeg må sætte alarmerne til igen.

Den bumpende lyd af et par tasker mod trappens trin annoncerer Mikkel's ankomst, længe før han kommer ud i køkkenet.

-Hvem af jer kører mig?

-Det gør vi begge to.

-I er simpelthen for meget.

-Mikkel...

-Jeg gider ikke høre det.

Mikkel går ud til bilen og lader bryggersdøren stå åben.

-Er det her virkelig nødvendigt?

-Han har selv ønsket det.

-Det kommer til at koste os en formue.

-Hvis du har råd til elskerinden, har du vel også råd til at betale for kostskole til din søn?

Fra bilen høres umelodisk dytten. Mikkel har mistet tålmodigheden.

Bippene fra uret kalder på mig igen. Nu må de have gættet, at jeg ikke bare er for sent på den. Måske er de på vej herop.

-Hjælp!

Lydstyrken lader meget tilbage at ønske. Men jeg er så tør i halsen. Vand. Der er vand i min rygsæk. Og lidt mere tøj, jeg kan pakke rundt om min overkrop. Jeg satte rygsækken lige ved tæppet. Venstre hånd afsøger området og får til sidst fat i en strop.

Jeg trækker rygsækken hen til mig og famler mig frem til vandflasken. Fitnessudgaven, så det er bare at sætte flasken til læberne og trykke på midten, så plasker vandet ind i munden.

-Hjælp, jeg er her!!

Nattens stilhed er det eneste svar, jeg får. Jeg stopper sweateren og bukserne rundt om brystkassen, sætter uret til igen og lukker så atter øjnene.

-Hun er her! Det er hendes ur, der har bippet. Klog pige.

Jeg slår øjnene op og ser lige ind i onkel Olavs ansigt, der udstråler en blanding af bekymring og lettelse.

-Jeg skulle hilse fra tante og sige, at maden er klar.

-Tak fordi du kom.

-Er du kommet til skade?

-Han skubbede mig. Jeg slog vist hovedet.

-Lig stille.

-Det er det, jeg har prøvet på. Onkel, han kalder sig Noah. Han har ladet håret vokse. Men tatoveringen af edderkoppespindet i nakken er endnu ikke dækket.

-Hvem?

-Kenny. Ham der skubbede mig. Han er efterlyst i Danmark for flere voldsomme hjemmøverier. Jeg tror, han er på vej mod Herdalssæteren.

-Det klarer vi. Lig nu bare stille. Og sluk så lige den alarm.

Jeg adlyder. Og hører kort efter redningshelikopteren nærme sig.

Iscenesat

Hun ser op på køen af mennesker, der snor sig rundt om flere af reolerne i boghandelen, inden den fortsætter ud ad døren og dermed skjuler for hende, præcis hvor lang den er. I hendes fantasi bliver køen til et ondskabsfuldt dyr, sammensat af intelligente led, der er i stand til at optræde individuelt, eller som her: samle sig i kædeform. Enkeltvis fremstår leddene harmløse, men når der er bytte i nærheden, forener de kræfterne og bliver i stand til at fortære livsviljen og kreativiteten hos den forfatter, der er gået i fælden.

- Mindre dagdrømmeri og flere underskrifter, tak, hvisker Charlie, repræsentanten fra forlaget, idet han placerer en kop friskbrygget kaffe på bordet foran hende.

- Om jeg så udviklede to sæt ekstra arme, så jeg kunne signere tre bøger ad gangen, bliver jeg ikke færdig foreløbig.

- Du kan takke pr-fremstød som dette for de rekordhøje salgstal. Hun sukker dybt og rækker så ud efter den næste bog, mens hun sender den tålmodige sjæl på den anden side af bordet et blændende smil.

Øjenlågene føles som sandpapir. Sandpapir forsynet med blylodder. Hun kunne myrde Charlie for at have booket et tv-interview på dette vanvittige tidspunkt.

Hun *kunne* faktisk myrde Charlie og endda slippe godt fra det. Det afslørede hendes research til den sidste bog. Desværre har forlaget mange andre af Charlies slags. Gad vide om de kloner dem?

Er der overhovedet nogen, der ser tv så tidligt på dagen? Og hvis de gør, sidder de så klar med pen og papir for det tilfælde, at de skal notere titel og forfatter på en ny bog, som de kan skynde sig ud for at købe, når butikkerne åbner i løbet af formiddagen?

Taxaen når frem, hun betaler og skynder sig ind.

Tv-stationens make-up artist, samt to kopper stærk kaffe, udvirker mirakler, inden hun tager plads i lænestolen i den del af tv-studiet, der skal gøre det ud for stue. Og så er næste pr-fremstød i gang.

-I går udkom denne bog, nummer syv i serien. Flere hundrede mennesker stod i kø for at få netop deres eksemplar signeret af forfatteren. Det er dig, Simone Holm. Velkommen.

-Tusind tak.

-Er det en drøm, der er gået i opfyldelse for dig?

-Min drøm har altid været at skrive.

Simone har været igennem disse spørgsmål så mange gange, at hun knap tænker over sine svar. Hun serverer dem blot som retter bestilt fra et menukort.

-Hvor får du ideerne fra?

Interviewet kører ikke bare af sporet med dette spørgsmål, det kører frontalt ind i en mur. Efter hendes mening er dette uden sammenligning det mest latterlige spørgsmål, man kan stille en forfatter. Selv hvis hun vidste, hvor hun fik ideerne fra, ville hun så afsløre det? Ja okay, det ville *hun* måske nok, men hun skriver jo heller ikke længere for pengenes skyld. Fakta er imidlertid, at hun er udstyret med en livlig fantasi, som forsyner hende med billeder og tanker. Hun skal så bare omsætte disse til ord på en side. Men det kan hun bestemt ikke svare, for så fremstår hun ifølge Charlie som "useriøs". Charlie ser helst, at hun fremstår som yderst professionel. Det er godt for salgstallene, siger han.

-Hvis jeg afslørede det, ville vi jo blive for mange om buddet! Svaret efterfølges af den obligatoriske latter, og studieværten runder interviewet af.

Hun åbner e-mailen fra formiddagsavisen og løber spørgsmålene igennem. Hun skal interviewes senere på ugen, og i den forbindelse ønsker avisen at bringe en slags faktaboks. Derfor sidder

Simone nu og skal finde svar på spørgsmål som: "Hvad er din favoritpåkledning", "Bedste film, du har set", "Livret".

Den næste e-mail er fra Charlie. Forlaget har på hendes vegne accepteret en invitation fra en tv-station, som ønsker hendes deltagelse i et liveshow den følgende måned. Charlie siger, det er "en enestående mulighed for at komme ud til folket". Hun fnyser ved tanken. Deltagerne i det pågældende show får point, jo mere de gør sig selv til grin. Hendes drøm var at være forfatter, ikke klovn.

At blive bortført indgik ikke i Simones planer. Hun indså dog hurtigt, at hun nu havde mulighed for at tilføre sin egen plan større troværdighed. Hun gik straks i gang med at overbevise bortførerne om, at hun ikke bare selv ville betale løsesummen, hun ville fordoble den. Det unge par havde drøftet tilbuddet, ikke så meget om de skulle tage imod det, men hvordan de skulle sikre sig, at de ikke blev "røvdrengt". Som modydelse for den yderst generøse sum penge, bad hun dem gøre tre ting:

1. De skulle efterlade den mobiltelefon, de havde anvendt til at kontakte medierne for at fortælle om bortførelsen og kravet om løsesum.
2. De skulle skaffe hende endnu en mobiltelefon, med et helt ubrugt taletidskort.
3. De skulle efterlade hende i kælderen.

De to bortførere undrede sig, men adlød.

Knap tyve timer efter det første opkald ankommer Daniella, Simones søster, til kælderen medbringende ekspresleveringen fra den specielle blodbank i USA.

-Du er ikke særlig god til at være kidnappet, når du selv betaler løsesummen.

-Bortførerne brokkede sig ikke.

-Nej, de havde travlt med at planlægge, hvordan de skal kapre dig, næste gang de står og mangler penge.

Simone opgiver at argumentere med søsteren og ruller i stedet ærmet op. Daniella indfører øvet kanylen, og blodet begynder straks at flyde via den gennemsigtige slange ind i blodposen. Daniella bruger ventetiden til at se sig omkring i kælderrummet. Efter fem minutter vender hun tilbage for at stoppe tapningen, selvom posen ikke er helt fyldt. Sådan er hun, søsteren. Yderst metodisk. Da det kun er seks uger siden sidste tapning, nytter protester ingenting: Daniella har altid insistet på, at der skulle gå otte uger mellem hver tapning, sådan som hun lærte det i USA.

- Med denne når vi op på knap 11 poser, eller godt 4,5 liter. Det er tilstrækkeligt til, at du umuligt kan have overlevet.

- Perfekt.

Simone sender blodbanken i USA en venlig tanke. Det eneste sted i verden, der mestrer teknikken at lynfryse blod og derefter opbevare det frosne blod i op til 20 år uden at beskadige blodet. Cryofreezing kalder de det.

- Husk at det optøede blod kun er godt cirka fire timer endnu.

Daniella rækker Simone en heldragt med hætte, gummihandsker, maske der dækker næse og mund samt sikkerhedsbriller, hvorefter de ved fælles hjælp får arrangeret et vaskeægte blodbad i kælderrummet.

Det er Daniellas første besøg i det afsides paradis, hun købte for arven efter Simone. De har sendt personalet hjem og sidder nu med hver sin drink på den store, skyggefulde veranda.

- Hvor lang tid gik der, før de fandt kælderen?

- Efter det sidste anonyme opkald gik der kun en times tid. Det var en stor hjælp, at den kvindelige bortfører var så panisk, at hun glemte at holde øje med tiden.

- Og mine bortførere?

- Du mener dine mordere?! De er identificeret på baggrund af DNA indsamlet i kælderen. Fyren havde en voldtægtsdom bag sig, og da hans kæreste gennem de seneste to år er som sunket

i jorden, går politiet ud fra, at hun er hans medskyldige. De er begge efterlyst.

Daniella ser undersøgende på hende.

-Har du fortrudt?

-Ikke et sekund. Dette er den eneste måde, hvorpå jeg kan fortsætte med at skrive, uden at skulle tækkes medierne.

-Medierne elsker dig skam, og Charlie arbejder ihærdigt på at sikre Simone Holm det perfekte eftermæle.

-Hvad sagde Charlie til kassen med manuskripter?

-Han veksler stadig mellem overstadig lykke og surmulende frustration. Det passer ham bestemt ikke, at jeg alene afgør, hvornår han kan få et nyt til udgivelse.

-Bare rolig, han kommer ikke til at vente længe. Jeg bliver færdig med det første bidrag til kassen inden for en uge, så du kan få det med hjem denne gang.

